Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 20.000 TL. 20 Ağustos 1994 Sayı: 106

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Boyner sömürüye "rahat" bir nefes istiyor

- Yeni Demokrasi Hareketi ve onun lideri Cem Boyner, 1980 sonrası uluslararası emperyalist tekellerle ilişkileri güçlendiren, iç pazarın sınırlarını zorlayan, daha gelişip yayılmak isteyen, ekonomik olarak büyüyen ve emperyalizmin biçtiği role uygun olarak dış pazarlardan daha fazla pay kapmak isteyen tekelci burjuvazinin kendine en güvenli kesiminin isteklerini dile getiriyor.
- Ancak, bütün bunlar için Boyner'in allanıp-pullanması, düzenin "huzur" ve "istikrarını" sağlamaya yetmeyecektir. Çünkü; bugün demokrasicilik oyununun asıl engeli, canı çekişen, tükenen, her geçen gün biraz daha çürüyen düzenin ta kendisidir. Ne Boyner ne de başka hiçbir güç onu diri tutmayı başaramayacaktır.

Döktükleri kandan korkuyorlar
EVET, KORKMAKTA HAKLILAR

Bağcılar'da direniş destanının yaratıldığı eve ikinci kez girdik. Duvarlarda kanla yazılmış, bir değil, üç ayrı Devrimci Sol yazısı vardı. Üç savaşçıyı katledenler, eve basını aldıklarında bu yazıları saklamaya çalışmışlardı. Çünkü döktükleri kandan korkuyorlardı. Çünkü, bu kanın dalga dalga yayılıp, kendilerini ve zulüm saltanatlarını boğmasından korkuyorlardı.

Evet, korkmakta haklılar.

Çünkü o kan yayılıyor.

O yazılar tarihe mal oldu. Silemezler, gizleyemezler.

10'dan fazla ölü... Gebze'de, Kartal'da hastaneler dolu... Devlet gizleme telaşında...

Kolera mikrobunu düzen üretti

- Mikroplu suların neden olduğu kolera salgınından Gebze'de 10'dan fazla insan yaşamını yitirdi. Gebze Devlet Hastanesi'ne resmi başvuru yapan ishalli hasta sayısı 430... Kartal Devlet Hastanesi, Derince ve Gültepe SSK ile Çapa Tıp Fakültesi ve Haseki hastanelerinin ilgili servisleri tamamen dolu...
- Bu bir katliamdır... İsanlara zerre kadar değer vermeyen, onları horlayan, aşağılayan, gözünü kâr hırsı bürümüş olan düzenin bir katliamıdır...
- Aralarında gazetemizin de yer aldığı Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği, oluşturduğu bir heyetle 15 Ağustos günü kolera salgınının olduğu bölgede ve hastanelerde incelemeler yaptı. Sonuç: Halk bile bile ölüme terk edilmişti...

Para babaları, patronlar, satılık kalemşörler, işkenceciler
HALK SİZİN NEYİNİZİ DESTEKLESİN?

Arka arkaya yağdırdığınız zamlar için mi?

Bir çırpıda 700 bin emekçiyi sokağa attığınız için mi?

Patlayan çöplükler, yıkılan evler, mikroplu sular için mi?

Yakıp yıktığınız köyler, göçe zorladığınız halk, katlettiğiniz halk kurtuluş savaşçıları için mi?

Vatanımızın zenginliklerini, halkımızın onurunu emperyalistlere peşkeş çekip, kendiniz villalarda keyif sürdüğünüz için mi?

HAYIR! Emekçi halk sizi desteklemiyor. Bağcılar'da direniş üssünün önüne getirdiğiniz 40-50 faşistle ne kendinizi, ne kamuoyunu aldatamazsınız.

Korkuyorsunuz. Beslediğiniz köpeklerin sayısını artırıyorsunuz her gün. Çünkü biliyorsunuz. Halk sizinle değil. Çünkü halktan korkuyorsunuz.

Haklısınız. Korkun.

Çünkü halk akıttığınız her damla kanın, sömürdüğünüz her damla alın terinin hesabını soracak.

- BAĞCILAR ŞEHİTLERİ HER YERDE-4 Ağustos direnişi; duvar yazıları, pankartlar, bombalamalarla ülkemizin dört bir yanında yankılanmaya devam ediyor
- HÜRRİYET KONTRGERİLLANIN SESİ OLMANIN BEDELİNİ ÖDÜYOR
- "AYDIN"LAR, MÜCADELENİN ATEŞİNİ HİSSETMEYEN "KOMÜNİST", "DEVRİMCİ" ETİKETLİ SOL ve BAĞCILAR DİRENİŞİ

Mücadele Birliği Platformunun "Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği"nden Ayrılması Üzerine

Sorunları aşmanın yolu mücadelede, pratiği örgütlemede ısrarlı olmaktan geçer

Haklar ve Özgürlükler Platformu, 5 Nisan'da "Istıkrar Paketi" adı altında açıklanan ve halklar için daha fazla zulüm ve açlıktan başka bir anlamı olmayan soygun paketine karşı kampanya başlattı. "Açlığa ve Zulme Karşı Mücadele Özgürlük Mücadelesidir" dedi. Kampanya yeni yeni eylemlerle, kurulan yeni güç birlikleriyle giderek genişledi. İşçi-memur sendikalarından meslek odalarına, kültür derneklerinden siyasi partilere ve sosyalist basına kadar oldukça geniş bir kesimi kucakladı.

Ve çeşitli demokratik yapılarla birlikte **"Sömürü** ve **Zulme Karşı Güç Birliği"** oluşturuldu. Güç Birliğini oluşturmadaki amaç, **"...etkili, kitlesel, ilkeli, dürüst ve inatçı bir mücadeleyi birlikte sürdürmek doğrultusunda, bu memleketin gerçek sahiplerinin biz emekçiler olduğu ve sermaye sınıfının saldırısının mutlak püskürtülmesi gerektiğini düşünen ve bunun için eylemli bir süreci öngören bir güç birliği oluşturmak..."** şeklinde açıklandı.

Birlikte mücadele etme isteği üzerine kurulan Güç Birliği, süreç içinde ortaya etkinlikler, hedefler koydu. Ümraniye'de atılan memurlardan İSTON işçilerine, Gebze belediye işçilerine verilen destekten Beykoz'da 18 Haziran günü gerçekleştirilen mitinge kadar birlikte gidilen her yerde ortak adımlar atıldı. Etkinlikleri ve hedeflerini gerçekleştirmede somut adımlar atan bu birlik, bu süreçte **"Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği"** adını aldı

Birlik, genel yaklaşım olarak içinde yüz binlerce üyesi bulunan konfederasyonların olduğu, görüntüde güçlü ama işleyişte hantal "Demokrasi Platformu" gibi yapılar yerine, sorunlara *karşı* direkt tavır alacak emekçi kesimlerle birlikte hareket etmeyi kendine ilke edindi.

Mücadele Birliği Platformu çevresinin hemen öncesinde çekildiğini açıkladığı 31 Temmuz mitingi, bir anlamda bu sürecin birikimlerinin bir ifadesi ve sonucuydu. Miting, Güç Birliği'nin oluşumunun başından bu yana gündeminde olan bir eylemdi. Muhtevası, biçimlenişi bu sürecin çeşitli aşamalarında konuşulmuş, karara bağlanmıştı. Bütün bu süreçlerden sonra, mitinge yalnızca bir gün kala ne olmuştu da ayrılmıştı arkadaşlar?

Mitingden iki gün önce tartışılan yalnızca iki sorun vardı: Birincisi, yürüyüş güzergahı üzerineydi ki, buradaki biçim tartışması yürüyüşün 10 m. ileriden mi, yoksa geriden mi olacağı ile sınırlıydı. Elbette tartışılabilirdi de. İkincisi, konuşmaların biçimlendirilmesine ilişkindi. Elbette o da tartışılabilirdi ve tartışıldı da.

Bir gün yayınladıkları açıklamada ise daha farklı ve daha "büyük" sorunlarının olduğu anlaşılıyordu. Şöyle diyorlardı:

"(...)Bu oluşumda yer alan SİP ve TSİP gibi yasala partilerin kendilerini TC yasalarıyla sınırlamalarını ve mücadeleye solukların yetmeyip, devrimciliğin lafzıyla yetinmelerini anlıyoruz ve şaşırmıyoruz Ancak özellikle Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun bu süreçte hızla sağa kaymasını ve reformistlerle ortak noktalar bulmasını üzüntüyle seyrediyoruz. " Ve devam ediyorlar: *"Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği'nin perspektifi ve eylem anlayışı nedeniyle bu ortamda birlikte iş yapma şansımız olmadığını görüyor, ifade ediyor, bu platformdan ve bunun organize ettiği etkinliklerden çekindiğimizi* (düzeltiyoruz *"çekildiğimizi"* olacak sanırız) *duyuruyoruz "*

Politikada bir niyetler vardır, bir de gerçekler. Bir teori vardır, bir de pratik. Tüm iyi niyetlerine, tüm radikal söylemlerine karşın kitlelerle kucaklaşmaktan uzak, politikaları dergi sayfalarında yapıp yürütmeye çalışanların sağı da solu da, devrimciliği de reformizmi de kavramalarını beklemiyoruz. Bu nedenle böyle "sağa kaymak" gibi iddialı, tumturaklı eleştiriler yapanlara önce kendi -niyetlerine değil- gerçeklerine, kendi -teorilerine değil- pratiklerine şöyle bir dönüp bakmalarını öğütleriz.

Bizim ne olup olmadığımızı, "sağda" mı, "solda" mı olduğumuzu dost da, düşman da biliyor. Burada bir kez daha anlatmaya gerek yok. Biz platform olarak bu ülkenin dağlarında, şehirlerinde, fabrikalarında, okullarında, gecekondularında savaşı örgütleyen, hayatın her alanında ve anında mücadelenin, direnişin içinde olan bir gücün parçasıyız. Mücadelenin içindeyiz. Bizim somutluğumuz niyetlerde değil, gerçeğin, pratiğin içinde görülür. Öyle bir gerçekliktir ki bu, düşmanın **"yok ettik, bitirdik"** demagojilerine rağmen daha dün, düşmanın bütün ileri tekonolojik silahlı güçleriyle kuşattığı üslerinde, binlerce mermiye, onlarca bombaya rağmen destansı bir direniş yaratarak, sizleri bile derinden sarsan, umudun adını duvara kanlarıyla yazan, direnişleriyle tüm devrimcilere örnek olan bir geleneğin sürdürücüleriyiz.

Bunu anlayabilmek için kendinize ve ülkemizde sürüp giden mücadeye iyi bakmalısınız. Yoksa ne devrimcilikle reformizm arasındaki ayrımı, ne de tüm bir halkın devrime dek yürüyen savaşımını örgütlemeyi havsalanız almaz, tahayyül bile edemezsiniz. Bundan dolayıdır ki, iddialı olmakla mütevazılık, esneklikle radikallik arasındaki ilişkiyi-bağı doğru bir biçimde kurabilmeniz de mümkün olmaz.

Devam ediyor Mücadele Birliği Platformu: *"Kendi sorunlarımızı çözmek, gücümüzü toplamak ve propagandamızı yapmak için biz devrimciler, başka kurumların ve hele de kendini yasalarla sınırlayan kurumların arkasına saklanamayız. Dostlarımızın da bu yönteme başvurmamalarını istemek hakkımızdır."*

Evet, haklısınız. Ama böyle olduğunu kim söylüyor size? Bizlerin, devrimcilerin Güç Birliği'nde yer alırken **"kendi sorunlarını çözmek, güç toplamak"** gibi bir amaçlan oldu günu söylemek sağlıklı olmayan bir düşünce yapısının ürünü olabilir ancak.

Devrimcilerin **"kendi sorunlarını"** nasıl, hangi iradeyle, hangi kararlılıkla çözdüğünü biliyorsunuz. Bunun için kimseye ihtiyaç duymadık bugüne değin. Yanımızda olmasını istediklerimizin sübjektivizmle, siyasi körlükle karşımızda olmalarına karşın çözdük hem de. **"Güç toplama"ya** gelince, gücün nerede, nasıl, hangi mücadele anlayışıyla toplanacağını biliyoruz. Bu nedenle sizin de dışına çıkamadığınız reformist, revizyonist geleneğin hayallerini kurmadık hiçbir zaman. Hazır, yürüyen kitlelerin başına geçmeyi düşünmedik. Önderliği ve öncülüğü son açıklamanızda tekrar tekrar kullandığımı/deyişte olduğu gibi "eylemleri sürekilik kazanan kitlelerin önüne geçmek görevi" biçiminde anlamadık. Ne yazık, böyle anlayanlar bir türlü "önüne geçecek kitle" bulamıyorlar Çünkü emekçi kişi mücadelesine ya yetişemiyorlar ya da "önüne geçmeye" kalktıklarında kitle onların statükolarını kabul etmeyip aşıp geçiyor. Mücadele içindeki güçlere "sağa **kaydı", "sola** düştü" gibi eleştiriler yapacağınıza, içinde ol duğunuz geleneğin on yıllardır değişmeyen bu "kaderini" sorgulamanız çok daha yerinde olacaktır.

"SİP, TSİP gibi yasala partilerle ortak noktalar bulunmasını üzüntüyle seyrediyoruz" diyorsunuz. Güç Birliğine katıldığınızda, eylemlilikleri birlikte örgütlemeye başladığımızda, yani mitinge kadar olan süreçte siz de bu "yasala" partilerle birlikte Güç Birliği'nde değil miydiniz? Başlangıçta ve sürecin bütününde sorun yoktu da, sıra mitingin organizasyonuna, üstlenilecek görevlere gelince mi sorun çıktı?

Dostlarımız bilmelidir ki, her koşulda mücadele etmek, direnmek, devrim yürüyüşünde ısrarlı olmak ve her koşulda düzenin karşısında mümkün olan en geniş **birlikteliklerle çıkmak** mücadele çizgimizin değişmez ilkesidir.

"En geniş kesim" derken, sonuna kadar bunun çabası içinde olan ve öte yandan da kendi önümüze **"şu kadar olursa olur"** diye bir barikat kurmayan bir ilkedir bu. Kendi özgücüne güveni esas alır. Birliklerin, eylem ve güç birliklerinin içinde **"tek başına** kalsak da mücadeleye devam" kararlılığıyla yer alır.

Birlikleri kendi güçsüzlüklerinin, kendi başlarına var olamamanın ilacı olarak görenlerden farklı bir yaklaşımdır bu. Kendimizi ifade etmenin tek ve temel amacı **değildir bizim için** güç **birlikleri.** İşte **bu** yüzden gerektiğinde en uzlaşmaz ve gerektiğinde de en esnek **olabilecek** güçteyiz.

Hiçbir güç birliğini idealleştirmiyoruz. Bugünkünü de. Eksiklikleri, bazı yetersizlikleri vardır, olacaktır. Ancak şunu biliyoruz, bu eksiklikleri, yetersizlikleri aşmanın yolu da ancak birlikte olmakta, mücadele etmekte ve pratiği örgütlemekte ısrarlı olmaktan geçer. Bu çabayı gösteremeyenlerin eksiklikleri, yetersizlikleri aşan bir mücadeleyi örgütleme şansları da olmayacaktır. Birlikte olmak da, sabırlı olmayı, emek harcamayı ve kararlı olmayı gerektirir. Eğer Türkiye solunda birlikte olabilme anlamında olumsuz bir gelenek yaratılmışsa, bunda birlikleri bugün girilip yarın çıkılabilen, sıradan siyasi oluşumlar olarak gören kolaycılığın, ciddiyetsizliğin de payı vardır. Ve bugünkü Mücadele Birliği Platformu'nun yaptıkları da bundan başka bir şey değildir.

Mücadele Birliği Platformu, açıklamalarında *"devrimci güçler"in "tam bir cephe halinde davranan karşı-devrim karşısında devrim güçlerinin birliğini yaratmak"* zorunda olduğundan söz ediyorlar. Bunu bu kolaycılıkla, bu ciddiyetsizlikle nasıl yapacaklar merak ediyoruz.

Mücadele Birliği Platformu kendilerine yükledikleri misyonun fazlalığım görüp, bu misyonu Güç Birliği'ne yüklediklerse bilemiyoruz. Ancak **"iktidar hedefli bir** yürüyüşü", "iç savaşı kazanmayı" bu birlik hedeflememiştir. Güç Birliği oluşumundan bugüne, başta da belirttiğimiz gibi, 5 Nisan sömürü paketine karşı kendiliğinden tepkileri, örgütlü tepkiler haline dönüştürmeyi, sermaye **sınıfının** saldırısını geri püskürtmeyi hedeflemiştir. Mücadele Birliği Platformu'nun Güç Birliğini başından bu yana içine sindiremediğini biliyoruz. Ancak, başta da belirtmiştik; niyetler ve somut gerçekler her zaman birbiriyle örtünmeyebilir. Devrimcilerin görevi ise, sabırla, emek harcayarak, kararlılıkla bunun üzerine yürümek ve niyetleri gerçekleşebilir kılmaktır. Kolaycılığı seçerek, sağına soluna kalın çizgiler atmak, kendine küçük adacıklar yaratmak değil, büyük anakaranın bir parçası gibi düşünmek ve davranabilmektir.

Haklar ve Özgürlükler Platformu, bu düşünceden hareketle, bütün dost güçlerle, emekçilerin her kesimiyle birlikte olma çabasını ısrarla sürdürecektir.

HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER PLATFORMU

B Ü R O L A R I M I Z

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. **Şti.** Adına
Gülten ŞEŞEN
Yaa İşleri Müdürü: Cafer ÇAKMAK
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah.
Terzihane Sk. Kaleağası İşhanı No: 11 Kat: 1
Sultanahmet-İstanbul
Tel: (0212) 518 8417-518 68 57/Fax: 516 24 14
Basla: Serler Matbaacılık
Fiyalı: 20.000 TL. Almanya: 4 DM
Fransa: 15 FF, İsviçre: 4 SF
Hollanda: 4 FL, İngiltere: £ 1.5
Abone Koşullan:
Yurtiçi Abone:
6 aylık: 450.000 TL; 1 yıllık: 900.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 aylık: 85 DM;
1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN, T.İş Bankası
Aksaray Şubesi 100 48 44

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat: 1
Tel-Fax: 351 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kirmir Ap. No: 12/17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Antakya: İnönü Cad. Asi Sk. Osmanaga Pasajı No: 9 Tel-Fax: 213 56 06
Bursa: Hacılar Man. Konakardi Sk. Aslım İşhanı (Heykel) No: 8/408
Tel: 22447 80
Bolu: İzzet Baysal Cad. Menekşe Pasajı No: 1/8
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Güçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 221 85 89
Elazığ: İcadiye Mah. Hanlar Sk. Şifa Han No: 4/1 Tel-Fax: 212 45 19
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44
Gaziantep: Gaziler Cad. Karatarla Mah. Yeniçeri Sk. No: 27 Kat: 5 Daire: 10
Tel: 233 18 59
İzmir: 853. Sk. No: 27/501 Bilen İşhanıKonak
Tel-Fax: 441 95 86
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 223 75 25
Kırşehir: Medrese Mah. Dr. İsmail Yağız Cad. Park Oteli yanı No: 4-/
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafiz Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 325 75 33
Konya: Ulaşım İş Merkezi A Blok 3. Kat No: 320 Yeni Nalçacı

Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45
Mersin: Mahmudiye Mah. 118 Sk. Çağ İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3
Tel: 435 59 81
Sivas: Salarbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508
Tel-Fax: 222 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk: Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80
Tel-Fax: 326 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Borotaş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11
Tel-Fax: 212 51 89
Zonguldak: Meikez Mah. Demirciler Sok. No: 6 Kozlu Tel: 266 56 60
Köln: Hansaring 25-27 50670 Almanya
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland
Tel: 0031/20/67 61 745
Atina: Veranzerov 5 3rd Floor No: 7 Platia Kaningos (Kaningos Square) 10677
Athens-GreeceTel-Fax: 3648051
Londra: 2 B Prince George Road London-N 16
Tel: 00 44/71/2499378
Paris: 18 Rue De Mazagran 75010 Paris Tel: 00 331/42466254

Mertçe dövüşmüyor düşman

Önderliğe saldırıyorlar. Hem de en iğrenç yöntemlerle. Mertçe dövüşmüyor düşman.

Bu onun doğasına aykırı. Mertlik, sömürü ve zulüm düzeninin sahiplerinden fersah fersah uzak. En adice yalanlar ve vaatlerle yönetmeye çalışıyorlar halkı. Ve en alçakça yalanlarla saldırıyorlar devrimci önderliğe.

Şaşırmıyoruz. Kimse de şaşırmamalıdır. Çünkü; yüz yüze olduğumuz düşman ikiyüzlülüğü, ahlaksızlığı, namussuzluğu, rüşveti, yolsuzluğu, adaletsizliği, yozluğu politika haline getirmiş bir düşmandır.

Ve unutulmamalıdır. Yüz yüze olduğumuz ikiyüzlülük, ahlaksızlık, şerefsizlik, "istisnaların" işi olmayıp, sistemdeki tükenmişliğin, çaresizliğin, çürümenin ürünüdür.

Oligarşinin devrimcilere, devrimci değerlere ve devrimci önderlere yönelik hayasız saldırısı aralıksız sürüyor. Tükenen, çaresizleşen bir sistemin alternatif olarak ortaya çıkan her şeye, saldırması ve tükendikçe bu saldırısını en vahşi, en insanlık dışı biçimlere büründürmesi onun tek "çare"sidir. Burjuvazi tükendikçe iğrençleşecek, iğrençleştikçe tükenecektir. Çünkü, **"Burjuvazi, savaş en aşağılık görünümünü kazanmadan savaş alanından ayrılmaz."**

Burjuvazinin çürümeye çaresi, çürümeyi kanıksatmak, meşrulaştırmaktır. Ne ikiyüzlülük, ne yozluk, ne yolsuzluk ilk değil elbette. Ama düzen on yıllarca arada bir, birilerini kurban ederek, günah keçisi haline dönüştürerek kendini kitlelerin gözüne kısmen aklayabildi. Burjuvâ siyaseti bugün geldiği noktada ise, tüm kurumları ve kişileriyle İçine düştüğü bataklıkta, milletvekillerinden birini bir yolsuluktan, bir bakanı, bir bürokratı rüşvetten yargılayıp 3-5 yıl da ceza" Vererek sistemi aklama olanağına da sahip değildir.

Sistem, boyuna fedakarlık istediği kitleleri, "ikna" edecek "temiz" siyasal liderlere ihtiyaç duyuyor, ama bulamıyor. Çünkü pisliğin dışında kalan tek bir politikacı yok ki...

Egemen sınıflar kitleler için 'Vaat" olabilecek, "alternatif olabilecek bir siyasal program üretemedikleri gibi, bu nitelikleri taşıyan önderler de çıkaramıyorlar saflarından. Oligarşinin satılık kalemlerinin devrimci önderlere ve daha özelde devrimci hareketin önderliğine yönelttiği kendi zehirlerini taşıyan oklarını nedenlerinden biri de bu olgudur.

Çünkü devrimci önderlik ürettiği politikaların dışında da, yaşamı, özverisiyle kendi nezdinde düzenin alternatifini temsil eder. Kuşkusuz kitlelerin oy verdikleri düzen partilerinin tepesindeki liderlerin halktan kopuk, lüks ve sefahat içindeki yaşamlarıyla, devrimci önderlerin kavganın, ateşin içindeki hiçbir çıkar gözetmeyen yaşamlarını görmeleri onların devrimcileşmesinde yeni bir etken olacaktır. İstenmeyen budur.

Oligarşi sistemin bu noktadaki açığını sahte kahramanlarla, sahte fedakarlık timsalleriyle kapatmaya çalışıyor.

Özal uzun süre böyle pazarlanmıştı. Kalbinden rahatsız olan Özal "bu ülkeye hizmet" için riski göze alarak geceler, günler boyu çalişıyor, görev yapıyordu. Çiller de ondan daha az fedakar değildi. Amerikaları bırakıp gelmişti, "hizmet" için. "Baba"lar, Mesut Yılmaz'lar, bakanlar da ne kadar fedakardılar. Seçim dönemlerinde geceler boyu uykusuz kaldıkları yazılıyordu hep. Gerekçe aynıydı: Vatana, millete hizmet.

Ama burjuvazinin bu propagandası hiçbir seferinde kalıcı ve etkili olamıyor. Tüm çabalarına rağmen bu "fedakarlıklarını" neyin karşılığı olduğu kısa sürede görülüyor. Özal'ın fedakarlığı, kardeş Özal'ın petrol şirketlerine, oğlunun, kızının yatlanna, katlanna dönüşüyor. Çiller'lerin de fedakarlığı karşılıksız kalmıyor. Ülkedeki ve Amerika'daki gayri menkullerine yenileri ekleniyor.

Böyle olması doğaldır. Burjuvazide siyasal liderlik ancak parayla ulaşılabilen ve bir kez ele geçirildikten sonra da maliyeti kat kat çıkartılan bir mevki durumundadır.

Bu siyaset sahnesinin bir diğer yanında da her türlü ahlaksızlık, çarpık ilişkiler, çirkeflikler ve sefahat var. En iğrenç sapıklıkların içinde meclisin en milliyetçi, en muhafazakar, en dinci vekilleri çıkabiliyor. Ve daha kötüsü, tüm düzen partilerinde bunlar "olağan" kabul edilebiliyor. Egemenler artık bu noktada kendilerini tedavi olanaklarını, gücünü de yitirmişlerdir. Çünkü bu yozlaşmanın kökü tek tek kişi bazında politikacılarda değil, düzenin yarattığı politik kişiliktedir. Brecht'in deyişiyle **"Kötülüğün kökenini arayanlar gelip mülkiyet ilişkilerine dayanacaklardır, daha derinlere inenler insanlığın çok küçük bir kümesinin kurduğu amansız egemenliğe ulaşırlar..."**

Tüm bu rezillikler, skandallar dönem dönem, kendileri de o çarkın içinde olan burjuva basına "utanın", "Bu kadar olmaz" türünden başlıklar attırıyor. Egemenler bu noktada halkı düzen içinde tutmanın başlıca araçları olan partilerin, politikacıların, meclisin görünümünü biraz olsun kurtarmak için "acil önlemler" alıyor, uyarılar yapıyorlar. Ama olmuyor. Rezillik diz boyunun altına düşmüyor. Düşmez de, çünkü, bir halk deyişinde olduğu gibi; **"Çürük tahta çivi tutmaz."**

Evet devrimci önderliğe saldırıyorlar, çünkü önderlik halkı aldatan, çalan, çırpan, kendi çıkarlarından ve sefahatından başka hiçbir şey düşünmeyen düzen politikacılarının alternatifidir. Çünkü devrimci önderler, misyonlarıyla talan ve zulüm düzeninin alternatifidirler. Çünkü onlar kapitalist çirkefliğin karşısında sosyalizmin güzelliğinin temsilcisidirler. Burjuvazi kendi pisliklerini devrimci önderlere yamamak için sınırsız çaba sarf ediyor. Burjuvaziyle ezilen halklar arasındaki sınıf savaşımının tarihi kadar eski bir yöntemdir bu. Marx, Lenin, Stalin, Che, Castro... hangisi burjuvazinin iğrenç iftiralarına maruz kalmadı ki. Biçimi belki farklı, ama özü aynı olan saldırılar bugün devrimci hareketin önderliğine yöneliyor.. Darbe ihanetini basamak yapıp bir dönem yoğunlaştırmışlardı saldırılarını. Ve önderliği tereddütsüz sahiplenen kadrolardan, taraftarlardan devrimci kitleden yanıtlarını almışlardı. Bugün devrimci hareketin yeniden yükselişini görüyorlar. Binlerin haykırdığı "Umudun adı..." sloganı onların da kulaklarına ulaşıyor. Ve yine içten, dıştan yıkamadıkları önderliğe yönelttiyorlar saldırılarını. Bir taşla iki kuş vurup, hem kendilerini aklamış, hem devrimci hareketi kitlelerin gözünde karalamış olacaklardır. Ama taşları devrimci önderliğin saf, yalın, adanmış devrimci yaşamına, devrimci hareketin sahiplenme tavrına çarpıp geri dönüyor.

Burjuvazinin saldırdığı bir "isim" değildir gerçekte. Düzen ona ve özünde onun temsil ettiği tüm değerlere saldırmaktadır. Önderliği savunup sahiplenmenin halk açısından, devrimciler açısından önemi buradadır. Önderliği sahiplenmek bu noktada değerlerimizi, devrimi ve sosyalizmi sahiplenmektir. Ve bunda, **asla tereddüte yer olmamalıdır.**

Onlar parti kokteylerinden, kulislerden, kapalı kapılar ardındaki pazarlıklardan, demagojilerden, pragmatizmden tanıyorlar liderlerini. Biz, ateşin, kavganın içinden, zindanlardan, halka ve devrime bağlılıklarından, inanç ve kararlılıklarından tanıyoruz önderlerimizi.

Bunun somutluğuyla, bunun kesinliği ve kararlılığıyla sahipleniyoruz önderliğimizi.

Düzenin ilişkileri artık -vücuduyla ve beyniyle bu ilişkilerin içine hapsolmuş kesimler açısından- kahramanlar ve önderler üretemeyen bir zemindir. Devrimci önderlik ve halk kahramanlığı, fekadarlıkla, cesaretle, değerler uğruna savaşmakla, paylaşımcılıkla, kendini feda edebilmekle biçimlenir. Bütün bunlar kapitalizmin iğdiş ettiği insan nitelikleridir. Bunlar iğdiş edilmiş, tüm davranışların temeline çıkar ilişkileri ve para konulmuştur. Kapitalizmin kahramanları bile paralıdır. Para uğrunadır. Önderleri, liderleri gücünü doğrudan paradan, tekellerden ve işkencecilerden alır, onlarsız bir hiçtir hepsi. Düzenleri gibi...

Politikada Bu Hafta

Ölüme karşı yaşam

"İnsan kanı sudan ucuz"

Evet, yıllardır çarpık kapitalist düzenin insan yaşamına değer vermediğini ifade etmek için kullanılan bu söz artık en küçük bir abartma taşımadan söylenebilecek bir gerçek haline geldi. Uzun süredir günlük ihtiyaçları için gerekli suyu bulamayan emekçi halk, bu kez de musluklarından akan su ile gelen kolerayla, dizanteriyle ölüyor çünkü.

Halkın gözünün içine baka baka yalan söyleyip, "Radyasyon yok" diye önlerindeki çayı yudumlayan halk düşmanları, şimdi de "kolera yok" diyorlar. Önlem alıp, halkı bilgilendirmek bir yana, halka gerçekleri açıklayan hekimleri, hekim örgütlerim baskı altına alıp, "vatan hainı" olmakla suçlayabiliyorlar. Ve Ankara'da, İstanbul'da, Dilovası'nda insanlar ölüyor. Tıbbi müdahale ile. koruyucu önlemlerle yaşayabilecek yoksulların kam akıyor. "Temiz su" için gösterilmeyen çaba bu ölümleri gizlemek ve kanımızın sessizce akmasını devam ettirmek için harcanıyor.

Bu düzende insan yaşamının hiçbir değer taşımadığı, bir emekçinin ancak egemen sınıflara artı-değer sağlayıp, kâr ettirdiği kadar değerinin olduğu açıktır. Ve bugün bu düzenin sahipleri için, onların yüksek devlet memurları için artı değer üretecek, kâr ettirecek emekçi fazlasıyla mevcut olduğundan, bir kısmı emekçinin havadan-sudan ölümü onlara göre neredeyse bir doğal ayıklanma durumudur. Fabrika artıklarıyla, çarpık yapılaşma ile kirletilerek şehirlere verilen suyu içen onlar değildir. Onların yüzme havuzları arıtılmış, ultraviyole ışınlarıyla dezenfekte edilmiş temiz su ile doluyken, bizim musluklarımızdan ölüm akmaktadır. Üstelik bütün bunlar bizden "vergi" diye alman, "zam" ile cebimizden çekilen parayla yapılmaktadır. Öyle bir noktaya gelinmiştir ki, sömürü düzeni biz emekçileri bir yandan kurşunla, bombayla öldürürken, bir yandan da içtiğimiz su ile öldürmektedir.

"Terörist" diyerek öldürdükleri devrimci ve yurtseverlerin cesetlerine bile işkence yapacak kadar insanlıktan uzaklaşanların yoksul halka, içinde pislik yüzen suyu içirmeleri şaşırtıcı değildir. Devrimci kam dökerek şişen "Baba"nın, Kürt kasabı genelkurmay şefinin, akıtılan kanı silmek için paspas niyetine kullanılan Tansu'nun, teröre koltuk değneği olan müteahhit başı Karayalçın'nın ve onlara borazanlık yapan medya patronlarının, bu bütün emek ve halk düşmanlarının elleri koleradan, dizanteriden ateşler içinde yanan, sancılarla kıvranan çocukların kanındadır. Din taciri Erbakan'ın. faşist Türkeş'in, Boyner'in, Ece vi t'in eli hep bu kandadır. Bu düzeni ayakta tutan bütün herkesin elinde Ankara'da, Dilovası'nda, İstanbul'da içtiği su ile öldürülen çocukların, dayanıksız, zayıf, yaşlı emekçilerin kam vardır. Dersim'de, Botan'da, İstanbul'da halklarımızın en değerli evlatlarını katleden, katlettiren de aynı hain ellerdir. Öyle ki, artık musluklarımızda akan suyun, halklarımızın yiğit evlatlarına sıkılan kurşunlardan, atılan bombalardan farkı kalmamıştır.

Bu alçaklar karşısında kaybedilecek tek bir dakika yoktur. Yapılması gereken şey, mikroplu sulardan, yoksulluktan ölmektense, bu zulüm düzenine darbeler indirerek ölmektir. Her yolla ölümü dayatan halk düşmanlarına karşı yapılacak başka bir şey yoktur. Genç halk kurtuluş savaşçılarının aydınlattığı bu yol insanca yaşanacak bir dünyaya giden tek yoldur. Daha yaşamı tanıyamamış çocuklarımızın, yoksul emekçilerin ve halkın yiğit evlatlarının ölümlerine son vermenin yolu da buradan geçiyor. Ölüme karşı yaşamı savunmak için, alçaklığa karşı insanı savunmak için, yeni bir ülke, yeni bir dünya kurmak için kendimizi hazırlamalı, duyguda, düşüncede, eylemde ezilenlerin acısıyla yoğrulmuş bir sınıf kinine sahip olmalıyız. Bizim koleradan, dizanteriden yok yere can verdiğimiz bir ülke, bize bunu reva görenler için cennet değil, cehennem olmalıdır. İşte bunun yolu, düzenin yüreğine korku salan halk kurtuluş savaşçılarının, Özlem'lerin, Güner'lerin, Hüseyin'lerin yoludur.

İnsanca, bu ülkenin güzelliklerini paylaşarak yaşamak bizim hakkımızdır. Halkın hakkıdır. Gaspedilen bu hakkı asalakların elinden savaşarak, soygun ve zulüm düzenini savaşımızla yıkarak alabiliriz ancak.

Bağcılar'ın yüreği direniş yeri

İzlenimler

Bağcılar'da direnişten 15 gün sonra da Hüseyin, Güner ve Özlem konuşuluyor, kahvede, sokakta, evde. Bağcılar 4 Ağustos'ta derinden sarsıldı ve bu sarsıntı sürüyor. Çünkü Dev-Genç'ileri gördü, onca polis denetiminin içinde. Bağcılar'ın merkezinde pankartları, sloganları ve yaktıkları ateşle Devrimci Sol savaşçılarını selamlıyorlardı. Duvarlarda polis tarafından silindikçe inadına çoğalan umut sloganlarını gördü. Bağcılar artık umudu daha da yakından tanıyor. Umudu savunmanın güzelliğine, zenginliğine çıplak gözle tanıklık etti. Ve bu tanıklık onu yaşam boyunca bırakmayacak.

4 Ağustos'ta Bağcılar'da yaratılan direnişin ardından 15 gün geçtiği halde Bağcılar'da hala direniş konuşuluyor, direniş yaşanıyordu. 3 Devrimci Sol savaşçısının 6 saat susmayan silahları, savaş sloganları yankısını bulmuştu. Evlerde, kahvelerde, işyerlerinde görüştüğümüz, sohbet ettiğimiz insanlar üç genç insanın teslim olmadan nasıl yiğitçe çatıştıklarını ve bu direniş karşısında neler duyduklarını, hissettiklerini anlattılar bize. Bağcılar'da Devrimci Sol'un, Devrimci Solcuların bulunmasından duyulan güvenden söz edilirken, herkesin anlatacak bir şeyi vardı mutlaka. Bir konfeksiyon atölyesinin sahibi bize şunları söylüyordu: "Onlar bizim için öldüler, bizim için mücadele ettiler. Onların bu mücadelesine sahip çıkmak gerekiyor artık. Herkesin ufak ya da büyük, maddi ya da manevi bu mücadeleye katabileceği çok şey vardır. Bunun için de güç olmak, örgütlenmek gerekiyor. Ben inanıyorum ki, onların kanları yerde kalmayacak, hesabı sorulacaktır."

Bağcılar'da sivil ve resmi polis araçları her saat devriye gezmelerine, her yeri sıkı bir kontrol altında tutmalarına rağmen, neredeyse her sokakta, her duvarda direnişle ilgili Devrimci Sol Güçler, Dev-Genç, Liseli Dev-Genç imzalı yazılar, sloganlar görüyoruz. Hepsi duvara kanla yazılan umudu selamlıyor. Bu kovalamaca polisi şaşkına çevirmiş, tahammülsüzleştirmiş. Nasıl yazıldığını bilemediği yazıları silmeye çalışıyor durmadan. Bir genç bu durumu şöyle ifade ediyor: "Artık bir elinde kova, bir elinde fırçayla dolaşan adamları görünce anlıyoruz ki bunlar sivil polis. Çünkü artık kova ve fırçayla dolaşıyorlar. Yazılamaların birini silerken bir diğeriyle karşılaşıyorlar."

Dev-Genç'lilerin 6 Ağustos günü çatışmanın olduğu Yenimahalle'de yaptığı gösteri 4 Ağustos direnişini sürdürecek daha nice genç olduğunu göstermiş halka. Halkın "Bunlarla kimse baş edemez, korku ne, yok hiçbirinde" diye konuştuğunu duyuyoruz. Çevreye toplanan yüzlerce insan, şehitlerini sahiplenen Dev-Genç'lilerin gösterisini başından sonuna kadar izlemiş. Eylemden ancak on dakika sonra eylem yerine gelen polis, bomba süsü verilmiş pankarta uzun süre dokunamamış. Yüzlerce insanın aklından geçenleri şöyle seslendirmiş yaşlı adam: "Şunlara bak, iki-üç gün önce üç insana karşı binlercesi bombalarla, ağır silahlarla saldırırken, şimdi bir pankartın yanına yaklaşamıyorlar." Hazırlıklarını tamamlayıp pankartı indirmeye çalışırken de "halk desteği" aramış polis. Ancak bu gösteri için hazırlıksız olduklarından umduklarını bulamamışlar. Aradığı desteği bulamayan polis bu kez çocuklara yönelmiş. Pankartı indirirken "alkışlayın alkışlayın" diye bağıran polise çocuklar aynen şunları söylemişler: "Niye alkışlayalım ki, bizi coplarla kovalayan siz değil misiniz?"

Çatışma sonrası yaşananları da polisin bir şovu olarak değerlendiriyor insanlar. Orada toplananların çok az kısmının slogan atarak polisi alkışladıklarını, bunların da büyük bir çoğunluğunun Uçanevler ve Ateştuğla'dan getirilen sivil-faşistler olduklarını belirtiyorlar.

Bu arada etraftan faşistlere katılan birkaç kişiyi de halk nefretle anıyor. Bunlardan birinin oğlu babasından utandığını belirterek şunları söylüyor: "O insanların çatışarak şehit düşmelerinden gururlanırken, orada toplananların onların ölülerine dahi küfür etmelerine tahammül edemiyorum. Babam da orada bağıran şerefsizlerin arasındaydı, o anda elimde silah olsaydı hiçbirine acımazdım."

"TÜM MAHALLE HALKI ONLARI SEVERDİ"

Hüseyin, Güner, özlem'i gerçek kimlikleriyle Devrimci Sol savaşçısı olarak değilse de oradaki kimlikleriyle tanıyanların, onların yaşantılarını, insan ilişkilerini anlatırken duydukları hayranlığa, saygıya tanık olduk, özlem ve Güner'in çalıştığı konfeksiyon atölyesini işleten ev sahibinin oğlu. Kahvede onları insanlara anlatırken hala yaşadıklarının etkisi ve üzüntüsünü taşıyor: "Onlarla ilişkilerimiz çok iyiydi. 7 ay kadar önce eve taşındılar ve gayet memmunduk. Onlar da bize karşı oldukça saygılı ve sıcak davranırlardı. Hüseyin her gün eve geliş gidişinde yanımıza uğramadan etmez, hatırımızı sorardı. İşlerim iyi gitmediği zaman benden çok üzülürdü. Sadece biz değil, tüm mahalle halkı onları severdi. Mahallede herkesin öyle ya da böyle bir sürtüşmesi varken, onların hiç kimseyle böyle bir sorunu yoktu. İki bayan (Güner ve özlem) üç ay önce bizim atölyede çalışmaya başladılar. Bir ay kadar önce ayrılmışlardı. Mali durumları iyi olmamasına rağmen kiralarını hiç aksatmadılar. Paranız yoksa sonra verin derdik ama kabul etmezler, aldıkları maaşlarını kira olarak geri verirlerdi. Şimdi çevremizde samimi olduğumuz insanlar arasında dahi onlarla ve bizle ilgili bir sürü dedikodu çıktı, artık insanlarla konuşmaktan iğrenir oldum. Bizim onlardan 100-150 milyon depozit aldığımız, işbirliği yaptığımız, ya da onları ihbar ettiğimiz üzerine sayısız yalanlar söylendi. Evde 2 milyon depozit 1.5 milyon kirayla oturuyorlardı ve paraları olmadığı zaman bizim yemeklerimizi paylaşırdık. Biz onların gerçek kimliklerini çatışma günü öğrendik. Polis geceyarısı eve geldi, bize üst katta kimlerin oturduğunu sordu, tarifleri aldıktan sonra "tamam onlar" dediler. Kapıyı çaldılar, açılmayınca da aşağıya inip hiçbir uyarı yapmadan ateşe başladılar. Biz de ateş sırasında evin içindeydik. Evden çıkmaya bile fırsatımız olmadı. Uzun süre ateş edildikten sonra 'teslim ol' sesleri duyduk. Onlar da polisin 'teslim ol' çağrılarına 'Asıl siz teslim olun' diye yanıt verdiler."

Bağcılar'daki ev, üç yiğidin direnişine tanıklık ediyor. Oradan geçenler hala çatışma seslerini, "Asıl siz teslim olun" diyen sloganları duyuyorlar.

4 Ağustos'ta 3 halk kurtuluş savaşçısının yarattığı direnişin Bağcılar halkını derinden etkilediği bir gerçek. Gözle görülen bu etki karşısında tahammülsüzce saldırıya geçen polis tam bir terör estiriyor, insanların evlerine karakollar kuruluyor, sokak ortasında, kahvelerden gözaltına alınanlar tehdit ediliyor. Amaç yaratılan direnişin havasını kırmak, direnişin yaşatılmasını, yayılmasını engellemek. Ancak buna rağmen 4 Ağustos direnişi hemen her sokağa ulaşmış, duvarlarda yazı, yollarda pankart, kahvelerde söz, dillerde türkü olmuş.

Polisin tüm baskısına rağmen Bağcılar halkı, duvara kanla yazılan umudu yaşıyor artık. Artık devrimciliğin, Devrimci Solculuğun ne demek olduğunu daha yakından biliyor. Ve yaşayarak öğrendiği bu gerçek halkın tüm yaşamını etkileyecek bir sarsıntı yaratmış. Artık Bağcılar halkı kurtuluşun, umudun adına karşı daha güvenli, umudun saflarında mücadele için daha kararlı. Çünkü 3 Devrimci Sol savaşçısının yiğitliği Bağcılar halkının yüreğine işlemiş. Şimdi Bağcılar'ın yüreği direniş yeri.

BAĞCILAR ŞEHİTLERİ HER YERDE

"Cesaretin, İnancın ve Onurun Adı Devrimci Sol"

4 Ağustos'ta Bağcılar'da şehit düşen üç Devrimci Sol savaşçısı için yurdun çeşitli yerlerinde yapılan bombalama, pankart asma, yazılama eylemleri sürüyor.

7 "Ağustos günü Ankara Batıkent'teki Jandarma Hastanesi'ne Devrimci Sol Halk Milisleri tarafından patlayıcı madde atıldı.

Dikmen, Tuzluçayır, İlker, Mamak, Batıkent, Kayaş bölgelerinde de "Yaşasın

Bağcılar'da direniş destanının yaratıldığı eve girdiğimizde duvarlarda kanla yazılmış üç ayrı Devrimci Sol yazısına rastladık. Hüseyin, Güner ve Özlem inançlarını evin üç yanına kanla işlemişlerdi. Üç savaşçıyı katledenler, eve girdiğinde bu yazıları saklamaya çalışmışlardı. Çünkü korkuyorlardı. Bu kanın, bu kanın mirasçılarının ani bir gün, ani bir saatte karşılarına çıkmasından korkuyorlardı. Korkuyorlar; bu kanın dalga dalga yayılıp, kendilerini ve zulüm saltanatlarını boğmasından korkuyorlar. Korkuyorlar; bu kanın geleceği, inancı, ahlakı, yani Devrimci Sol'un kültürünü yaymasından, kendilerini soluksuz bırakana dek dört bir yanı sarmasından korkuyorlar. Evet, korkmakta haklılar. Çünkü o kan yayılıyor. Çünkü, gizleyemediler. O yazılar görevlerini yaptılar ve direniş tarihimize mal oldular. Silemezsiniz, yok edemezsiniz. Çoğalan biz olacağız.

Haberinizde ve yorumunuzdaki "gerçek" sizin gerçeğinizdir, devrimcilerin değil

Burjuvazinin gazete ve televizyonları 4 Ağustos'ta yaşanan direnişi, tüm yalan ve iftiralarıyla çarpıtma, gerçekleri gizleme çabası içerisindeydiler. Çünkü onlar taraftılar; safları oligarşinin yanıydı ve kontrgerillanın gönüllü kalemşörleri olarak görevlerini yaptılar. Bir avuç sivil faşist "halk desteği" olmuş, polis büyük bir zafer kazanmış ve "terör"e ağır bir darbe vurulmuştu. Diğer yanda ise yok edemedikleri direniş gerçeğini değersizleştirme, küçültme çabası içerisindeydiler. Burjuvazinin basını kendi görevini yerine getirmişti.

Bir de kendilerine devrimci, demokrat, sosyalist, komünist diyen dergi, gazete ve yazarlar var ki, bunların pek çoğu kendilerine biçtikleri bu misyonların yanına dahi yaklaşmadılar. Mücadelenin dışında, tarafsız, yorumsuz, duyarsız haberler ve değerlendirmeler yayınlandı.

6 Ağustos günü Özgür Ülke'de spor sayfasında "futbol holiganları"nı anlatırken Ali Rıza Dizdar Bağcılarda yaratılan direniş destanını kavrayamayan bir hafiflikle şunları yazmıştı; "İşkence insanlara teslim olmamayı tercih ettiriyor. Kaldı ki, kimseden teslim olmayı bekleyemezsin. Bu kanlı maçın tarafları olmaz, böyle kanlı maçlarla bir yere gidilemez." Evet, kimse o savaşçılardan teslim olmalarını bekleyemez, isteyemez. Ve ölümü sloganlarla, tilililerle karşılayanlar, işkence tezgahlarında işkenceyi de aynı irade ile karşılarlar. Teslim olmama tercihi bir savaşçı için bilinçli bir tercihtir, savaşçı bir örgütün direniş geleneğidir. Yaşananlar da bir futbol maçı değildir. Ali Rıza Dizdar da bilir bu gerçeği. Bu bir savaştır ki, tarih boyu süregelir ve tarafları vardır. Bir tarafta açlık ve zulüm düzenini temsil edenler, diğer tarafta halkın insanca yaşam özlemini temsil edenler vardır. Ali Rıza Dizdar bunu da çok iyi bilir. Bu savaşta hiç kimsenin tarafsız kalamayacağı ve herkesin bir tarafa bağlı olarak belli bedellerden kaçınamayacağı gerçeği de ortadadır. Ali Rıza Dizdar kendini halkın tarafında görüyor, ancak kurtulamadığı küçük burjuva hümanizmi, işkenceyi teşhir etmek için bir direniş manifestosunu seçmesindeki gariplik onun taraflılığına düşen gölgedir. Ve yaptığı, en iyimser tanımlamayla direnişi karartmaktan, gölgelemekten başka bir şey değildir.

"Haberde ve Yorumda Gerçek" dergisi de Bağcılar direnişine ilişkin haberini adeta hava durumu raporu sunar gibi kuru, coşkusuz ve yorumsuz vermişti.

Gerçek kendilerine "komünist" diyen, sınıflar mücadelesinde taraf olduğunu söyleyen insanların çıkardığı bir dergi midir? Yoksa bir burjuva magazin dergisi mi? Gerçek önce buna karar vermelidir... Yoksa, eğer "Ben sınıflar mücadelesinde halkın savaşçılarının safındayım" diyorsa ve Bağcılar direnişini böylesine coşkusuz yazabiliyorsa komünistliğini, devrimciliğini bir kez daha gözden geçirmelidir.

Bırakın komünistliği, devrimci-demokrat olmayı, sıradan insanların bile etkilendiği böylesi bir direnişten etkilenmemek ancak Gerçekçi komünistlere özgü bir davranış olabilir. Çünkü devrimci coşkunun ve ruhun zerresinden nasibini almış biri, inançlarını duvarlara kapları ile yazanların yarattığı böyle bir direniş karşısında böyle yazamaz. Bunu ancak sizin gibi "basireti bağlanmış" "Gerçekçi komünistler" yapabilir. Bunu ancak direniş tasfiyecileri, düşmanları yapabilir.

Aynı komünistlerin çıkardığı Gençliğin Sesi dergisinin geçtiğimiz günlerde yayınlanan 13. sayısında 1976'da Antep'de kaldıkları ev sanılınca teslim olmayıp direnerek şehit düşmeyi seçen İlhan Emre ve Mehmet Ali Özpolat anlatılmıştı. Evet, bugün teslim olmayan, düşmanla çatışmayı bir çizgi haline getirenler, bu mirası Maltepe'den, Kızıldere'den, Antep'deki iki yiğit devrimciden aldılar. Ancak Antepteki iki baş eğmez devrimcinin mirasını sahiplendiklerini söyleyenler, Bağcılar'daki direnişe yüz çeviriyorlar, görmezden geliyorlar. Bu yüzden onlara, layıkıyla sahip çıkamayan bu komünistlere bir kez daha hatırlatıyoruz: Onların mirasını, direnme ve teslim olmama geleneğini ağzınıza alıp kirletmeyin, bırakın onları, ölmeyi bilenler, ölmeyi güzelleştirenler sahiplensin.

Gerçek bununla da kalmamış, objektif haberciliğine yalan-yanlış şeyler yazmayı da eklemiştir.

"Öldürülen üç kişinin isimlerinin Hüseyin Arslan, Güner Şar ve Özlem Kılıç olduğu olaydan bir gün sonra emniyet müdürlüğü tarafından açıklandı." (13 Ağustos tarihli Gerçek dergisi) diyerek, böylece olayın olduğu gün kendilerine gazetemiz tarafından gönderilen haberde açıklanan isimleri de emniyete doğrulatmış oluyorlardı. "Habercilikte Gerçek" dedikleri de buydu herhalde. Daha önce de tanık olmuştuk Gerçek haberciliğinin örneklerine. Adana'da işkencede katledilen Remzi Basalak için yazdıkları haberde de -işkenede öldürüldüğünün kanıtını bulamamış olsalar gerek- "İşkencede öldürüldüğü iddia edilen" şeklinde bir ibare vardı. "Yine Baskın, Yine İnfaz" başlığıyla verdikleri Bağcılar direnişi burjuva basından ve magazin aktüel dergilerde çıkan haberlerden eksiği olan, fazlası olmayan bir içerikte yayınlandı. Yaşanan direniş için "devrimci komünist" olarak tek bir söz yoktu satırlarında.

Evet, burjuva basın taraftır. Ve bulunduğu taraftan yorumlar. Kendilerine devrimci, demokrat, komünist vasıflarını yakıştıranlar da, yani bir tarafta yer aldıklarını ilan edenler de taraf olma bilinciyle hareket etmek zorundalar.

Bağcılar Direnişimiz", "Hüseyin, Güner, Özlem Yoldaşlar Ölümsüzdür" gibi sloganların yer aldığı Devrimci Sol Güçler imzalı yazılamalarla birlikte yaygın bir biçimde pullamalar yapıldı.

Konya'da şehrin merkezi yerlerinden Nalçacı Caddesi'nde Nalçacı üstgeçidine "Şehitlerimiz Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor/Devrimci Sol Güçler" yazılı bir pankart asıldı.

Antakya'da da Devrimci Sol Güçler yazılamalarla şehitlerini selamladılar. Armutlu ve Elektrik mahalleri 'Yaşasın Sıvas.Zara, Bağcılar Direnişimiz", "Cesaretin, İnancın ve Onurun Adı Devrimci Sol", "Şehitlerimiz Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" yazılamalarıyla donatıldı.

Adana Dumlupınar Mahallesi'nde 9 Ağustos ve 12 Ağustos tarihlerinde "Hüseyin'lerin, Günerlerin, Özlem'lerin Hesabını Soracağız", "Yaşasın İstanbul Bağcılar Direnişimiz" vb. yazışmalar yapıldı.

HÜRRİYET İFTİRA VE YALANIN BEDELİNİ ÖDÜYOR

Hürriyet gazetesi son günlerde yoğunlaştırarak sürdürdüğü Devrimci Sol ve önderliğine yönelik karalama, spekülasyon ve gerçekdışı haberlerinin bedelini ödemeye başladı. 15 Ağustos'ta Hürriyet Londra bürosunu basan Devrimci Sol militanları gazetenin dağıtımını engelleyerek büroyu tahrip ettiler. Büroya bomba süsü verilmiş "Bağcılar Katliamının Hesabını Soracağız/Devrimci Sol" yazılı pankart asılırken duvarlara da "Kontrgerillanın Sesi Hürriyet" yazılamaları yapıldı. Eylemde, bilgisayar, faks, fotokopi makinası vb. teknik araçlar da tamamen tahrip edildi. Hürriyet'in zararının 250 milyon civarında olduğu açıklanırken büroda Hürriyet gazetesine ait olmayan kitap, kaset, gazete türü yayınlara ise zarar verilmediği öğrenildi.

Eylem sonrası caddeler polis tarafından kapatılıp boşaltılırken olay yerine gelen bomba imha uzmanları bomba süsü verilmiş pankartı ertesi gün öğle saatlerine kadar indiremediler.

HÜRRİYET GAZETESİNİN SUÇU ÇOĞALIYOR

Hürriyet gazetesinde "Uyanın Artık" başlığıyla yayınlanan, Devrimci Sol önderliğine yönelik karalama ve spekülatif haber her kesimden pek çok insanda tepki ve nefret uyandırdı. Duvarlara inançlarını kanla yazan insanlara, onların inancına, kültürüne yönelik kontrgerilla kökenli böylesi haberlerin artık sonunu getirmek, sorumlularından hesap sormak için 15 Ağustos günü Hürriyet gazetesi'nin Güneşli'deki tesislerinin önüne gitti bir grup insan. Hürriyet gazetesi suçunu biliyordu. İşte bu yüzden de çevre polis kordonu altındaydı. Polis kontrgerilla haberciliği yapan Hürriyet gazetesini protesto edenlerden 14 kişiyi gözaltına aldı. Bülent Özdemir, Yılmaz Yeşilırmak, Sevgi Özer, Bülent Karakaş ve Bülent Ayar 15 Ağustos'ta savcılığa çıkarıldıktan sonra tutuklandılar.

DEVRİMCİ SOL GÜÇLER İHBARCI CEZALANDIRDI

İhbarcılık cezasız kalmıyor. Çağlayan son durakta bulunan bir ihbarcının pastanesi Devrimci Sol Güçler tarafından molotofiandı. Bölgede yapılan her eylemde telefona sarılarak polise haber veren, bölgede çalışma yapan insanları polise bildiren ihbarcıya ait Seçkin Pastanesi 9 Ağustos günü molotoflanarak tahrip edildi. Eylem sırasında "İhbarcılardan ve İşkencecilerden Hesap Sorduk Soracağız", "Halk Düşmanı Faşistlerin Yaptıkları Yanlarına Kalmayacaktır" yazılı el ilanları dağıtan Devrimci Sol Güçler yaptıkları bu eylemle bölgede ihbarcılığa izin vermeyeceklerini gösterdiler.

Umudun ezgisi tilili

GÜN İZİ

Elif Sumru GÜREL

Ben Hüseyin... Ben Güner... Ben "küçük kız" yani Özlem... Biz Bağcılar direnişçileri, Halk Kurtuluş Savaşçıları. Bizi kandırdılar. İşten atılan ve dövülen işçiler bizi kandırdılar. Her gün coplanan memurlar bizi kandırdılar. Ekmek kuyruğundaki yoksullar, sömürülen, ezilen milyonlar kandırdılar bizi; "Siz bu ülkenin onuru, umudusunuz." dediler.

Hey gafiller, kandırıldığımızı söyleyen umut kırıcıları, alın size; ihanetinize, felaket tellallığınıza: Ta ta ta tarrr. Tililililii.

Bu vatan bizim... Gün yüzü görmeyen, bin kahırla "ah!" çeken, horlanan, ezilen milyonlar; bu vatan sizin, bizim, hepimizin. Patronların, beylerin, alın teri tüccarlarının, kan emici asalakların değil; bu vatan bizim...

Onların vatanı yalnızca zevk ve sefa limanlarıdır.

Kurtuluş umudumuz Kafdağı'nın ardında değil, göğüs kafesimizde, kafamızın içinde ve yanı başımızda.

İşte size umudun bayrağı...

Evet, biliyoruz, bizler öleceğiz bu bayrağı dalgalandırırken. Ama kurtuluş umudu büyüyecek emekçi halklarımızın. Başı dik ve onurlu, insanca yaşama isteğinin destanı dillenişi olacak ölümümüz. Ve celatların korkulu rüyası... Aynı zamanda ihanetin, çürümüşlüğün suratına unutulmayası bir tokat

Efendilere, alın teri tüccarlarına, ihanet-gaflet oyuncularına ve onların sapsarı suratlarına: Ta ta ta tarrr. Tililililiii...

4 Ağustos günü sokaklar tutulmuş yine... Sayısız kuşatmalardan biri gibi. "Bitti" deniyor, "bitirdik, umudu bitirdik" kahkahaları atılıyor. İşte bu sevinç çağıklarının ortasında patlayan bir ateş topu oluveriyor kuşatma. Ölüm mutlak. Davaya bağlılık ise sarsılmaz. Çünkü onlar, uçsuz bucaksız denizlerden, halkın denizinden alıyorlar güçlerini, geleceğe ve zafere olan inançtan...

Hayâta, halka ve umuda gönül vermişler bir kez. Kuşatmalar, ihanet çemberleri ancak böylesi bir inatçılıkla aşılabilir. Ve onlar da öyle yaptılar. Fersiz gözlere ışık, suskun yüreklere ses, ihanet artıklarına tokat oldular. Slogan atarak savaşıyor, "Asıl siz teslim olun" diyorlar canları pahasına. Biliyorlar ki; birer karanfil olup açacaklar halkın bağrında. Kanları eşitliğin, paylaşmanın en güzel rengine boyayacak yeryüzünü. O büyük güne, emekçilerin zaferine kuşatmalar yarılarak varılacak. İşte bu yüzdendir ki, ölüm anları onları korkutmuyor.

Çünkü umut biziz, umudun adı biziz. Bu vatan bizim.

Ve bu vatanın, asalaklardan, kan emicilerden, alın teri tüccarlarından mutlaka kurtulması gerekiyorsa; bunu emekçi halklarımızla biz gerçekleştiriyoruz. Zafere kadar bu kavganın içindeyiz. İşte bu yüzden zaferin umuduyuz.

Bir ezgi başlattık artık; tarihimizden süzülüp gelen, geleceği haykıran birezgi;

Tililililiii...

Para babaları, patronlar, satılık kalemşörler, işkenceciler...

Halk sizin neyinizi desteklesin?

"Gece boyu süren çatışmanın ardından sâbâh hemen sokağın başına koştuk. Bir süre sonra 2 bin kişiye yakın bir kalabalık oldu. Gelenlerin çoğu da mahalle halkındandı. Hepimiz gece boyunca direnen insanları merak ettiğimiz için oradaydık. Ama bir süre sonra sivil polisler kalabalığın içine dağılmaya başladı. Ön sıraya da 40-50 kişilik bir kalabalığı getirdiler. Tüm bunlar Menzir'in konuşmasından kısa bir süre önce oldu. Polisler daha sonra ellerinde telsizlerle çıktılar sahneye. Kalabalığı alkışlatmaya ve slogan attırmaya çalışan öndekiler, önceden hazırlandıkları için tezahürata başladılar."

4 Ağustos direnişinin yaşandığı Bağcılar Kirazlı'da dükkanı olan bir esnaf gördüklerini böyle anlattı. Yalnız o değil o sabah orada olan hemen herkes gördüklerini benzer biçimde anlatıyordu.

Peki ya medya?

"Halktan polise sevgi gösterisi"

"Vatandaş polisi alkışladı"

"Vatandaşa teşekkür"

"Polise halk desteği"

Burjuva medya 4 Ağustos sabahı tezgahlanan mizanseni *böyle* yansıttı. Show TV'den atv'ye, TGRT'den Kanal D'ye ve yine aynı medya gruplarının elindeki Hürriyet'ten Sabah'a, Milliyetten Türkiye'ye kadar hepsi yaklaşık 2 bin kişinin gözleri önünde sahnelenen oyununu her zamanki gibi "halk desteği" diye yutturmaya çalıştılar.

Bunlardan bazıları işi öyle azıttılar ki bir yandan elleriyle "kurt başı" yapan faşist güruhun resimlerini yayınlarken öte yandan bunların "halk" olduğunu yazdılar. Bunlardan Meydan, gözü dönmüş faşistlerin, amigoluk yapan sivil polislerin çığlıklarını "Halk teröristlerle çatışan polislere bağırdı: "Öldürün Şu Hainleri!" diye sekiz sütuna manşet yapmıştı. Yayınladığı fotoğraflarda "kurt başı" yapan faşistler, amigo sivil polisler ve bir de bu gözü dönmüşlüğü nefretle izleyen halk vardı. Bu gözü dönmüşlüğe, bu hayvanlığa daha fazla dayanamayıp bir çift laf eden insanlar ise kalabalığa karışmış sivil polisler tarafından yaka-paça gözaltına alınmışlar, bazı TV kanalları ilk bültenlerinde bunu "İstihbarat toplayan terörist yandaşları gözaltına alındı" şeklinde duyurduktan sonra bir daha söz etmemişlerdi.

Aslında her şey açıktı:

"Çevre sakinlerince tanınan bazı kişilerin sivil polislerce organize edilen faşistler olduğu saptanmıştır. Bunların olay yerine getirilip Necdet Menzir'in alkışlattırıldığı ve gösteri yaptırıldığı çevre sakinlerince belirtilmiştir. Keza olay yerine gittiğimizde birkaç sivil polisin halkı tahrik ettiği görülmüştür." 4 Ağustos günü çatışmanın yaşandığı yere giden ÇHD'li avukatlar Ali Rıza Dizdar, Mustafa Çoban, Murat Demir, Eren Keskin, Elvan Karagülle ve Several Demir'in yayınladıkları raporda da belirtildiği gibi 4 Ağustos sabahı Menzir'in alkışlanması, sloganlarla gösteri yapılması asıl olarak halkı aldatmayı hedefleyen bir mizansen, bir tiyatrodur. Burjuva medyanın üstlendiği görev ise sivil polislerin denetimindeki 40-50 faşistin yaptığı bu gösteriyi "halk desteği" diye en geniş kesimlere taşımak ve halkın devrimcilere karşı devletin yanında olduğunu göstermektir.

"İsyancının hiçbir kesimden yüz bulamadığı, tecrit olduğu, evine dönmek istediği ve zor durumda olduğu gibi temalar işlenebilir" diye yazan Amerikan kontrgerilla el kitaplarının (Kontrgerilla Operasyonları, sf.264'e bakılabilir) yazdıkları gerek Türkiye ve gerek Kürdistan'da harfiyen, hatta zenginleştirilerek uygulanmaktadır. "Özel Savaş Basını" ya da "Kontrgerilla Basını" (artık medyası demek gerekiyor) bu bilinen psikolojik savaş yöntemlerini uygulamakta ısrarlıdır. Ancak bunların "Bu halk sizin neyinizi desteklesin?" sorusuna verebilecekleri bir yanıtları yoktur.

Soruyoruz, halk bu düzenin, bu devletin neyini desteklesin? Ekranlarından, sayfalarından pislik akıtanlara, düzenle birlikte insanlıktan çıkanlara soruyoruz; halk sizin neyinizi desteklesin? Halk sizi niçin desteklesin?

Arka arkaya yağdırdığınız zamlar için mi, bir çırpıda 700 bin emekçiyi sokağa attığınız için mi? İşçilere maaşlarını, sözleşme haklarını vermediğiniz için mi? Halka radyasyonlu çaydan sonra bile bile içinde pislik yüzen suları içirdiğiniz için mi? Kıyıları yağmalayıp, sanayi artıklarıyla denizleri öldürdüğünüz için mi? Patlayan çöp- lükler, yıkılan evler için mi Söyleyin ne için desteklesin sizi. Yoksa "hizmet" için aldığınız paraları çalıp çırparak yediğiniz, teşvik, kredi vb. diye türedi zenginlere peşkeş hep beraber köşklerde, vılalarda keyif sürdüğünüz için mi? Yoksa gece alemlerinde, halk birbirinizin kanlarını- kocalarını ayarttığınız, iğrenç ilişkilerinizi sosyete sayfalarında paparazi programlarında gözler önüne serecek kadar yüzsüzleştiğiniz için mi?Bunlar için mi halk sizi destekliyor. Eli silahlı bekçi köpeklerinizi halk sizi desteklediği için mi artırıyorsunuz? Doğru dürüst beslemekten bile aciz olduğunuz bu şehir eşkiyalarını mı destekliyor halk? Kahve basıp adam dövdükleri, rüşvet aldıkları için mi? Esnafı haraca kesip, yedikleri yemeğin parasını bile vermedikleri için mi? Yoksa gece-gündüz yol kesip adım başı ayakbastı parası niyetine "at bir şeyler" dedikleri için mi? Halk bunları kadın tacirleriyle, uyuşturucu kaçakçılarıyla beraber çalıştıkları için mi destekliyor yoksa!? Söyleyin hangi "halk" destekliyor sizi?Trilyonları bulan servete sahip başbakanınız Çiller'in ayrı ayrı "işçiye", "memura", köylüye" dönüp "Ben halkın parasını falana yedirmem" dediği bu halk kimdir? Kim destekliyor sizi?

Tekellere peşkeş çektiğiniz işletmelerden sokağa attığınız işçiler, memurlar mı? Yoksa 220 bin lira verip açıkça dalga geçtiğiniz memurlar mı destekliyor sizi?

Kafasında cop kırdığınız, sendika hakkı vermek yerine alay ettiğiniz memurlar.... Amerikan tekellerinin çıkarları için ekim yasağı koyduğunuz tütün üreticileri mi destekliyor sizi? Yeniden karasabana, at arabasına dönmek zorunda bıraktığınız, ürününün parasını bile vermediğiniz köylüler mi? Polisinizin, zabıtanızın sokak sokak kovaladığı işportacılar mı, döverek, işkence ederek öldürdüğünüz emekçiler mi destekliyor sizi?

Baskı ve terörle yok etmeye çalıştığınız Kürt halkı mı destekliyor sizi? Evlerini yakıp yıkarak göç ettirdiğiniz, köyünden alıp kurşuna dizdiğiniz Kürt köylüleri mi destekliyor?

On yıllardır suçlu gösterip kişiliğini yok etmeye çalıştığınız, onlarca cezaevine, toplama kamplarına hapsettiğiniz, oesetlerine bile işkence yaptığınız Türk-Kürt gençleri mi, onların ana babaları, kardeşleri, yakınları mı?

Kürt halkı gibi asimilasyona tabi tuttuğunuz Araplar, Gürcüler, Lazlar, Çerkesler mi? Eğitim sisteminizle, yaygınlaştırdığınız kitle kültürüyle küçümsediğiniz,hor gördüğünüz azınlık milliyetler mi destekliyor sizi. Ve emperyalistler karşısında onurunu ayaklar altına aldığınız Türk halkı mı destekliyor sizi? Siz ülkeyi "70 sente muhtaç" edip Beyaz Saray kapısında avuç açarken Türk halkını onurlandırdığınızı mı sanıyordunuz? "El kapıları"na gönderip Avrupa'nın üçüncü sınıf insanı yaptığınız "gurbetçiler", mi destekliyor sizi?

Sizi destekleyen kim?

Biz söyleyelim; bu düzeni, yani sizi destekleyen emperyalistler (sizin anlayacağınız "dış mihraklar") ve ülkede kandırdığınız bir avuç gerici ve faşistlir. Öyle bir noktadasınız ki, düzeniniz çöküyor, ayaklarınızın altındaki toprak kayıyor ve sallanıyorsunuz! Durmadan asker ve polis sayısını artırmanız, özel timler, özel ordularla iç savaşa göre (yani halka karşı) örgütlenmeniz bundandır. En başta "halk desteği" senaryolarına ihtiyaç duymanız, amigolarınızı, bir avuç faşisti "halk" diye yutturmaya kalkmanız bundandır.

Yeni baskı yasaları çıkarmanız, iki satır yazı yazdığı için sendikacıları, aydınları, sanatçıları hapse atmanız da bu korkunuzdandır. Söyleyin, halk sizi desteklediği için mi grevlere, boykotlara, kepenk kapatmaya ceza veriyorsunuz? "Demokratikleşme" diye bağıra bağıra geldiğiniz yerin 12 Eylül'ü aratmaması tesadüf mü yoksa? "İstikbalinizi" Amerika'larda kurmaya çalışmanız tesadüf mü?

Halk sizi desteklemiyor. Bundan eminsiniz. Siz de iyi biliyorsunuz ki halkın başını kaldırmasına fırsat verdiğiniz gün sonunuz geldi demektir. Siz bir avuç para babası, bir avuç kan emici asalak, hırsız ve soyguncu, siz bir uşak ordusu besleyen bezirganlarsınız. Biliyorsunuz, sizin gücünüz halkın üzerinden eksik etmediğiniz baskı ve terörden ibarettir. Ve siz ancak jandarmayla, polisle, askerle, özel timle içine çıkabildiğiniz halktan korkarsınız. Yakanıza yapışacağından, hesap soracağından korkarsınız. Ve halkı size yaklaştırmayan adamlarınızla çıkarsınız halkın içine.

Oysa devrimciler okulda, işyerinde, mahallede, halkın içindedirler. Onların, halktan korkmak için sebepleri yoktur. Çünkü halkı ne vergiyle soyup soğana çevirmişler ne de işkence yapmışlardır. Silahlarını sizlerin zulüm düzeninize darbeler vurmak için taşır ve gerektiği yerde kullanırlar. Halkın devrimcilere karşı olması için de sebep yoktur. Çünkü onları açlığa, sefalete mahkum eden, işten atan, evlerini başlarına yıkan, köylerini ateşe veren devrimciler değil sizsiniz, sizin uşaklarınızdır. Sizin tek şansınız bugün için halkın bütünüyle devrimcilerin yanında olmamasıdır. Ancak halkın geniş kesimlerinin henüz yanımızda olmaması, karşımızda olduğu anlamına gelmediği gibi yarın yanımızda olmayacağı anlamına da gelmiyor. Biz ölürken bile halkı etkilediğimizi, ölürken bile halkı kazanarak yüreğinize korku saldığımızı biliyoruz. Siz de biliyorsunuz. Yoldaşlarımızın halkı derinden etkileyen yiğitliklerini gölgelemek için tezgahladığınız mizansenlere dört elle sanılmanız bundandır.

Söyleyin, sizin için ölüme atılabilecek kaç adamınız var? Kuşatıldığında dizleri titremeyip suçlarını itiraf etmeyen kaç köpeğiniz oldu şimdiye kadar? Eğer hala halk bizi destekliyor diyorsanız size küçük bir önerimiz var; askerliği zorunlu olmaktan çıkarın! Ya da birkaç ay maaş vermeyin "kahramanlarınıza! Bakalım savaştıracak adam bulabiliyor musunuz?

Madem halk sizi destekliyor, zırhlı makam otomobilleri için, koruma almak için neden birbirinizle kavga ediyorsunuz? Neden halkı fişliyor, neden yeni cezaevleri yapıyorsunuz? Neden işçilerin, memurların, küçük üreticilerin, gençlerin toplu protestolarına copla, kurşunla saldırıyorsunuz! Seçilmiş milletvekillerini neden hapsediyor, açık partileri, dernekleri, kitle örgütlerini neden kapatıyorsunuz? Bu ülkede bir tanıdığı, bir yakını işkence görmeyen kimse kalmadığına göre işkenceyi de bütün halk sizi desteklediği için mi yapıyorsunuz. Üç devrimciyi halk sizi desteklediği için mi öldürdünüz?

Evet, söyleyin bütün bunları halk sizi desteklediği için mi yapıyorsunuz? Sakın halk sizi desteklemekten vazgeçmiş olmasın(!)

Kürdistan: Salgın hastalıklar kapıda

Son altı ay içinde binden fazla köyün boşaltılması, köylerin ve evlerin yakılması, insanların toplu işkencelerden geçirilmesi kırlardan kentlere kontrolsüz bir göç durumunu ortaya çıkardı. Hayvanlarını besleyemeyen, ekinleri yakılan köylüler, ya aç kaldıkları için ya da işkence ve katliama uğrama korkusuyla, şehirlerde kendilerini daha iyi bir yaşam beklemese de göç etme yoluna gidiyorlar.

Bu göçler nedeniyle Mardin, Diyarbakır, Urfa ve Antep gibi şehirler şehir olmaktan çıkmış durumda. Çevresinde gecekondu evleri ve çadırlar hızla artan bu kentlerin görünümü tam bir felaket. Eski nüfusunu dahi kaldırabilecek altyapıya sahip değilken, hızlı nüfus artışı sorunları katbekat artırmış. Hemen hepsinde Kanalizasyon sistemi yetersiz, yeni mahallelerde ise hiç yok. Sular nadiren akıyor. Aktığı zaman ise mikroplu, paslı olduğu her halinden belli bir su geliyor.

Kürdistan'ın en iyi durumdaki şehirlerinden biri olan Urfa'da da su yok, kanalizasyon yok. Şanlıurfa Belediye Başkanı Ahmet Bahçıvan büyüyen bir tehlikeye, salgın hastalık sorununa dikkat çekerken şöyle diyor: "Bu yıl büyük salgın hastalıklar yaşanabilir. Aslında salgın hastalıkların olması değil olmaması büyük sürpriz olacak bizim için. Şehire içme suyunu 1936'dan kalma şebekelerle veriyoruz. Borular delik-deşik. Suyun yüzde 60'ı dipte kayboluyor. Nüfusumuza zaten yetmiyordu. Bugün yarım milyonu geçtik, hiç yetmiyor." Urfa'da 40 derece sıcaklık altında, pis suların aktığı sokaklarda oynayan çocuklar her an hastalık tehlikesiyle karşı karşıya. Aynı durum Diyarbakır, Antep, Mardin ve göç alarak büyüyen diğer şehirler için de fazlasıyla geçerli.

Halk Sağlığı Devletin Umurunda Değil

Kırsal alanda bulunan sağlık ocakları, sağlık personeli olmadığı için kapalı durumda. Bazı korucu köylerine hizmet veren sağlık ocakları açık bulunmasına rağmen, genel tablo değişmiyor, kırsal alanda sağlık hizmeti yok. Değil köylerde, ilçelerde, hatta bazı illerde bile hastanelerde uzman doktor bulmak mümkün değil.

Böyle olmasının en büyük nedeni devlet. Çünkü, Genelkurmay'ın "topyekun savaş" stratejisi uyarınca, birçok yerde sağlık personeli devlet güçlerinin hizmetinde, savaş amaçları doğrultusunda kullanılmaya çalışıldı. "Önce devlet, sonra sağlık" denilerek ve taraf olmaya zorlanarak sağlık emekçilerinin özgürce çalışma koşulları yok edildi. Bu süre içinde savaştan giderek daha çok etkilenen ve can güvenlikleri ortadan kalkan sağlık emekçileri arasında ya başka yerlere tayin isteme ya da istifa ederek görev yerini terk etme şeklinde hızlı bir kaçış başladı. Önce kırsal alandaki, giderek ilçelerdeki sağlık hizmetleri bitme düzeyine geldi, illerde ise en alt düzeye indi.

Uzman Doktorlar Bir Gün Bile Kalamadı

En son Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde yapılan bir hastanenin açılışı, 5 Ağustos'ta Sağlık Bakanı'nın da katıldığı bir törenle, yapıldı. Çok sayıda gazete ve televizyon muhabirlerinin getirildiği açılışta Sağlık Bakanı devletin mevcut duruma ilişkin sorumluluğunu gizlemek için elinden geleni yaptı. Devletin hastaneler açmaya devam edeceğinden vb. dem vurdu. Açılış sırasında hastaneye atanan üç uzman doktorla birlikte gazetelere poz verdi.

Göçün doğurduğu sağlıksız şehirleşme de hastalıklara zemin hazırlıyor...

Ancak gerçek durum çok geçmeden ortaya çıktı. Bakanla birlikte gazetelere poz veren uzman doktorların üçü de bir gün beklemeden, bakanın konvoyu ile ilçeden ayrıldı. Devlet şov yapmak için hastane açsa da, uyguladığı politikalar nedeni ile, halkın sağlık hizmetlerinde mahrum kalma durumu sürüyor.

Sağlık Politikasındaki Olumsuzlukların Nedeni Devlettir

Kürdistan'da görev yapan ama başka illere tayinini isteyip de kabul edilmeyen kimi sağlık personelinin de, sahte rapor düzenleyerek bölgeden ayrıldığı açıklandı. Bu şekilde tayinini başka yerlere yaptıran doktor sayısının 1446, hemşire sayısının ise 500'e yakın olduğu da aynı açıklamada yer alıyor. Sağlık Bakanlığı tarafından hazırlanan raporda "Bazı personelin, ilgili mevzuatımızda belirtilen çalışma süreleri dolmadan, sağlık durumu ülkenin her yerinde çalışmaya müsait olduğu halde başka yerlere tayin yaptırabilmek için usulsüz . sağlık raporu aldıkları anlaşılmıştır." deniyor. Sağlık Bakanlığı bu sebeple sağlık hizmetlerinde aksamalar olduğunu belirterek, sorumluluğu başka yerlere giden sağlık personeline yıkıyor.

Ancak bu personelin istifa etme, tayin yaptırma ya da sahte raporla bölgeden kaçma yollarına neden başvurduğu sorulmuyor. En az 100 kişilik koruma gücü ile dolaşan devlet görevlileri, savaşta taraf olmaya zorladıkları sağlık personelinin can güvenliğini akıllarına getirmiyorlar. Sağlık personelinin görev yapamaz duruma gelmesinin sebebinin, devlet güçlerinin terörü olduğunu gizlemeye çalışıyorlar. Ayrıca, savaş için trilyonlar harcayan devletin, şehirlerin altyapı yatırımları için tek kuruş ayırmaması, halk sağlığının bozulmasının en önemli nedenlerinden biri durumunda.

Köyleri yakan, insanları kitle halinde işkenceden geçiren devlet güçlerinin halk sağlığını dikkate alması beklenmemeli. Hatta salgın hastalıkların gelişmesi bile devleti fazla rahatsız etmeyecek, en fazla göstermelik bir iki uygulamanın arkasında olayı gizlemeye çalışacaktır.

Bu nedenle esas olarak halk sağlığı açısından yaşanan tehlikenin bertaraf edilmesi için Tabipler Odası, sendikalar ve dernekler gibi sivil kitle örgütlerine de önemli görevler düşüyor. Yaşanan göç olaylarının yaygın hastalıklara yol açmaması için çevre sağlığı ve koruyucu hekimlik alanında acil tedbirlerin alınması gerekiyor.

Diyarbakır Gerçek dergisi ve MKM'ye polis baskını

Diyarbakır'da 15 Ağustos günü "güvenlik önlemleri alıyoruz» diye terör estiren devlet güçleri, polisi, özel timi ve askeriyle, gözdağı vermek için pek çok kişiyi gözaltına aldılar. Bu arada Gerçek dergisi Diyarbakır bürosu ve Mezopotamya Küttür Merkezi temsilciliği de polis tarafından basıldı.

Sabah saatlerinde Gerçek dergisinin ve MKM'nin çevresini saran polis, kapıları zorlayarak içeri girdi ve her tarafı talan etti. MKMde. MKM Diyarbakır temsilcisi Enver Özdeş ve üç kisi gözaltına alınırken, Gerçek dergisi bürosunda da Hacı Denizhan ve Şükran Erdem adlı çatışanlar gözaltına alındılar. Aynı gün aksam saatlerinde serbest bırakılan Gerçek dergisi ve MKM çalışanları, gözaltında tutulduktan süre içerisinde işkence gördüklerini belirttiler. Sağlık durumu çok kötü olan Hacı Denizhan'ın tedavisi sürüyor.

Diyarbakır'da temizlik *işçisi* katledildi

Diyarbakır'ın Bismil ilçesinde İbrahim Kızılkaya adlı temizlik işçisi 17 Ağustos sabahı Dumlupınar Mahallesindeki evinden çıkıp isine giderken, üç kişinin sopalı saldırısına uğradı İbrahim Kızılkaya olay yerinde yaşamını yitirirken, saldırganlar kaçtılar.

Çiller yine ekonomik destek vaat etti

"Olağanüstü Hal Koordinasyon Kuruluca katılan Çiller, Kürdistan için 5-6 trilyon liralık ödenek ayrıldığını açıkladı. Bu ödeneğin bir kısmı valilere gönderilecek, diğer bir kısmı ise açıklamaya göre bazı yatırım programlarının desteklenmesi için kullanılacak.

DYP-SHP hükümetinin "demokratikleşme" vaadi gibi, "Güneydoğu'ya ekonomik yardım" sözü de, artık kanıksanan, bilinen boş vaatlerden biri haline geldi. Çiller, ne zaman Kürdistan'a gitse ve bir umut vaat etme ihtiyacı duysa, hemen "ekonomik destek paketi"nden dem vuruyor. Birkaç ay önce açıkladığı acil yardım paketinin niye uygulanamadığı üzerine tek söz etmeyen Çiller, sanki bir süre önce aynı vaatleri yapan kendisi değilmiş gibi konuşabiliyor. Ancak artık vaatleri hiç kimseyi kandıramıyor. Bütün işyerlerinin durduğu, çalışmadığı, birçok işyeri sahibinin iflas ettiği Diyarbakır Sanayi Sitesi Başkanı Niyazi Özgen, hükümeti kastederek "Gelmesinler artık, istemiyoruz" diyor ve ekliyor: "Keşke ellerimiz kırılsaydı da oy moy vermeseydik."Kapalı duran ya da açık olduğu halde iş yapamayan atölyelerde, dükkanlarda hiç kimse hükümetin ekonomik destek vaadi karşısında umuda kapılmıyor. Çünkü onlar hükümetin vaatlerinin anlamını iyi biliyor, tekrar tekrar hayal kırıklığı yaşamak istemiyorlar. Hükümetin aldığı 5 Nisan kararları, savaşın getirdiği yıkımın üzerine ikinci bir darbe olmuş. Birçok işyeri ve dükkan 5 Nisan'dan sonra kapanmış. Devlet, son olarak açık olan işyerlerinden peşin vergi isteyerek, ekonomik yıkımın üzerine tüy dikmiş. Diyarbakır Sanayi Sitesi'nin esnaflarından Günay Usta işlerinin kötüleşmesi bir yana, bir de kendilerinden vergi alınmasını anlayamıyor. "Niçin hükümetin İstanbul'daki esnaf ile kendilerini aynı kefeye koyup, aynı vergileri koyduğunu" soruyor.

Cevabı aslında çok açık. Hükümet, birinci olarak küçük işletmecinin iflas etmesi ile zerre kadar ilgilenmiyor. Tersine küçük işletmelerin iflasının büyük tekellerin pazarını genişleteceği düşüncesi ile, 5 Nisan gibi ekonomik programlar bilinçli olarak uygulamaya konuluyor. İkincisi, hükümet askeri harcamaları için halkı soymaya devam ediyor ve bunu yapabildiği sınıra kadar zorluyor.

Arada sırada açıkladığı "ekonomik destek paketine" ise bu kez "Psi-ko-ekonomik acil destek programı" adı verilmiş. Ekonominin psikoloji ile yakın ilişkisi şöyle kurulabilir: Halka "ekonomik yatırım yapıyoruz" palavrasını daha inandırıcı tarzda söyleyebilmenin yollarını bulmak. Bir başka ifadeyle hükümetin işi, yine ekonomik yatırımla ilgili değil, psikolojiyle yani halkı aldatmakla ilgili.

Başka da yapabileceği bir şey yok. Kürt halkının ulusal kurtuluş talebini bastırmak ve halkı sindirmek için, yönetimin iplerini MGK'ya veren hükümet, sürece hiçbir etkisi olmayan kararlar alarak ya da "psiko-ekonomik yatırım" palavralarıyla bir şeyler yapmakta olduğunu göstermeye çalışıyor.

Sorunlarımıza sahip çıkalım, sorumlulardan hesap soralım

Mahallelerde su sorunu yeni bir sorun değil. Yıllardır sularımız düzenli bir şekilde akmadığı için temizliğimizi yapamıyoruz, içmeye dahi su bulamıyoruz. Tankerlerle mahallelerimize getirilen sular sağlıklı değil, hiçbir güvencesi yok. Tüm bunlara rağmen sağlığımızı tehdit eden bu suları utanmazca fahiş fiyatlarla bize satıyorlar. Kenar semtlerde ve gecekondu mahallelerinde su şebekesi ve sağlıklı su sorunu en can alıcı sorunlardan birisi. Sularda bulunan insan sağlığına zararlı maddeler çeşitli enfeksiyonlara, tifoya ve koleraya neden oluyor. Yoksul emekçi halkımız insanın en doğal ihtiyacı olan temiz suyu satın alamadığı için hastalanmaya hatta ölmeye mahkum ediliyor. Gebze, Samsun, İstanbul ve Ankara'daki hastalıkların ve ölümlerin nedeni su kaynaklarının holdinglere, özel şirketlere peşkeş çekilmesi, daha fazla kazanç uğruna insan yaşamının hiçe sayılmasıdır.

Dün radyasyonlu çayları satabilmek için televizyonda çay içen devlet bürokratlarının, "Radyasyonun azı yararlıdır" diye açıklama yapan cumhurbaşkanlarının olduğu, maden ocaklarında gerekli önlemler alınmadığı için emekçilerin katledildiği bir düzenin egemen sınıfları bugün halkın en önemli ihtiyaçlarından birisiyle, suyla oyun oynuyorlar. Onları kaç kişinin hastalandığı ve öldüğü ilgilendirmiyor, onlar yalnızca ne kadar kazanç sağladıklarını düşünüyorlar.

Emekçi halkımız,

Bugün koleradan insanlarımızın ölmesi, koleraya veya diğer salgın hastalıklara yakalanması, milyonlarcasının da aynı tehditlerle karşı karşıya bulunması bir avuç asalağın daha fazla kazanma isteğinin, bu düzenin işleyişinin bir sonucudur. Katliamların nedeni belediye başkanlarının da ötesinde para babası egemen sınıfların bizlere, insan yaşamına değer vermemesi, bizlere ölmeyi, hastalanmayı insan gibi yaşamamayı reva görmesidir. **Ama tüm bunlar asla kaderimiz değildir.**

Su, *yol, sağlık ve her türlü mahalli sorunumuzun çözümü için mahallelerimizde sorunlarımıza sahip çıkmalı, bir araya gelip birlikte hareket etmeliyiz. Biz örgütlendiğimizde, biz mücadele ettiğimizde, haklarımıza sahip çıktığımızda bir avuç asalağın bizim yaşama hakkımızı tehdit etme pahasına kazanç sağlama oyunları bozulacaktır.*

Yaşamımızla, sağlığımızla oynayanlar yani "suyun başını tutanlar" bize her türlü yokluğu reva görürlerken kendileri havuz sefaları yapıyorlar. Halkın su sorunu onları ilgilendirmiyor. Onlar keselerini doldurmaya devam ediyorlar. Bizler ne kadar daha fazla salgın hastalığa yakalanır, ne kadar daha fazla ölürsek, onlar daha da çok kazanıyor ve kâr ediyorlar. Onların rahatlarını huzurlarını bozmalıyız. Eşitsizliğe, adaletsizliğe, sömürüye izin vermemeliyiz.

Şehirlerdeki, mahallelerimizdeki su şebekelerinin onarılması, olmayanların yapılması için, temiz su kaynaklarının ucuz ve eşit bir şekilde dağıtılabilmesi için, su, yol, sağlık sorunlarımızın çözümü için, ülkemiz kaynaklarının emperyalistlere ve onların yerli işbirlikçilerine peşkeş çekilmemesi için örgütlenelim, mücadele edelim.

Kirli su yüzünden yaşanan ölümlerin, hastalıkların sorumlusu düzendir. Üç-beş kuruş fazla kazanabilmek için halkın sağlığını ve yaşamını hiçe sayanlardır. Onlardan hesap soralım.

Salgın hastalık

Kolera salgınından Gebze'de 17 kişi yaşamını yitirdi. Gebze Devlet Hastanesi'nde resmi başvuru yapan ishalli hasta sayısı 430. Kartal Devlet Hastanesi, Derince ve Göztepe SSK ile Çapa Tıp Fakültesi ve Haseki hastanelerinin ilgili servisleri de tamamen dolu. Hasta başvuruları artarak devam ediyor...

Kolera salgını devlet tarafından gizleniyor. Devlet salgının başladığı yerlerde ve hastanelerde gerekli önlemleri almazken kolera salgınının varlığını gizlemek için olağanüstü çaba harcıyor. Hastalara dair bilgiler dosyalarına yazılmıyor, koleradan yaşamını yitirenlerin ölüm raporları gerçek dışı düzenleniyor.

Kolera, devletin ve belediyelerin halk sağlığını hiçe sayan tutumları nedeniyle, göz göre göre geldi ve bu kadar yaygınlaştı...

Dilovası'nda Kolera Katliamı

İzmit Gebze'ye bağlı Dilovası'nda 12 çocuk ve bir kadın içtikleri sulardan dolayı kolera hastalığına yakalanarak yaşamlarını yitirdiler, onlarca hasta ise çeşitli hastanelerde tedavi altına alındı. Dilovası'nda ölü sayısının daha fazla olabileceği söyleniyor.

Sömürü ve Zulme Karşı Güçbirliği, düzenin halka reva gördüğü bu katliamı yerinde incelemek üzere bir heyet oluşturdu. Gazetemizin de içerisinde yer aldığı Güç Birliği heyeti 15 Ağustos günü öncelikle Dilovası'ndan getirilen onlarca hastanın bulunduğu Kartal Devlet Hastanesi'ne gitti. Hastalar karantina altına alındığından yanlarına refakatçilerden başka kimse giremiyordu. Bu arada doktor ve hemşirelerin de dışarıya bilgi vermelerini yasaklamayı ihmal etmemişlerdi. Hastaların yattığı bölümler "öz"el nöbetçiler" tarafından abluka altında tutuluyor ve hasta yakınları dahil kimse içeriye sokulmuyor. Konuşmayı başarabildiğimiz doktorlar ise kolera olayını gizleyerek ilaçlardan zehirlenme ve bağırsak enfeksiyonu hastalıklarıyla karşılaşıldığını söylüyorlar. Konuşma cesaretini gösteren bir hemşire ise hastaneye içme suyundan dolayı çok sayıda hasta *geldiğini* ve kolera tanısıyla hemen karantina altına alındıklarını belirttikten sonra şunları şöyledir *"Hastalığa ilk rastladığımız zaman laboratuvar tahlillerini biz yapıyorduk. Hastalığa kolera teşhisi koyduk. Sonra hastaneye doktorlardan oluşturulmuş bir heyet geldi. Hastaların koleraya yakalandıkları bundan sonra gizlenmeye başlandı. Normal olarak bir hastanın dosyasında hastalığın nedenlerini belirten açıklamalar bulunur. Şimdi ise hastaların dosyalarında elde edilen bulgular yazılmıyor, hastalığın varlığı ısrarla gizleniyor..."*

Kolera Gizlenmeye Çalışılıyor

Devlet Hastanesi'nden sonra Gebze Dilovası Dispanseri'ne gittik. Dispanserin içi hastalarla dolu. Buradaki doktor ve hemşirelerden de bilgi almaya çalışıyoruz. Bir hemşire izinden yeni geldiğini gerekçe göstererek bilgi vermekten kaçınıyor. Sağlık ocağının doktoru ise devlet memuru olduğu için açıklama yapamayacağını söylüyor. Kısacası "yetkililerden" hiçbir bilgi alamıyoruz. Yöre halkı çocuklarını ölümden kurtarmak için sağlık ocaklarına koşuyor. Görüştüğümüz bir hasta yakını sağlık ocaklarında yeterli muayenenin yapılmadığını ve salgın hastalığın başladığı yerin kamuoyuna açıklanmadığını anlattıktan sonra şunları söylüyor: *"Yıllardır buralarda sular akmaz. Su ihtiyacımızı tankerlerin mahallelere getirdiği sulardan karşılıyoruz. Son zamanlarda belediyenin kiraladığı tankerlerle mahalledeki su satışında bir artış oldu. RP'li Belediye Başkanı Halit Yaşar, sulara klor katmanın abdesti bozduğu gerekçesiyle klorlamayı engelledi. Bununla birlikte mahallelerde hastalıklar da artarak yaygınlaşmaya başladı. Su dağıtımı yapan tankerler ise birden bire ortadan kayboldular. Bunun üzerine belediye tankerlerle mahallelere değil, içme suyu şebekesine su taşıtmaya başladı. Dilovası'na hastalık taşıyan mikroplu su verildi. Yanı bile bile ölüme terk edildik. Şu ana kadar 12 küçük çocuk ve 1 kadın bu sular nedeniyle öldü. Yetkililer ise ölüm nedenini zehirlenme gibi göstererek gerçekleri açıklamıyorlar."*

Diğer hasta yakınlarının anlattıkları da farklı değildi.

Güllü Sarıbugan: *"Mimar Sinan Mahallesi'nde oturuyorum. İçtiğimiz sulardan, önce çocuklar, sonra ben hastalandık. Mahallemizde yıllardır sular akmıyor. Su ihtiyacımızı belediyenin gönderdiği tankerlerden karşılıyoruz. Bu tankerlerin suları nereden aldıklarını, bunların temizliğini kontrol edip etmediklerini kimse bilmiyor. Hepimiz bu sulardan hasta olduk. Ölümler artmaya başladı. Hepimiz korkuyoruz. Yetkililer herhangi bir açıklama yapmadıkları gibi, bizlerle hiç ilgilenmiyorlar..."*

Şerif Tayaç: *"Ben Düskelesi Mahallesi'nde oturuyorum. Tankerler tarafından getirilen suları kullandıktan sonra 2.5 yaşındaki oğlum kusmaya başladı. Oğlumu 10 Ağustos günü hemen Derince Hastanesi'ne götürdüm. Buradaki doktorlar oğlumun kolera hastalığına yakalandığını ve acilen Göztepe SSK Hastanesi'ne göstermemi söylediler. Göztepe'ye gittiğimizde ise hemen kan bulmamı istediler. Bütün hastaneleri dolaştım, ancak Çapa Hastanesi'nden kan bulabildim. Geri döndüğünde oğlumun öldüğünü söylediler. Ölüm raporuna ise zehirlenme gibi bir gerekçe yazdılar. Şimdi 6 yaşındaki diğer çocuğum aynı hastalıktan Kartal SSK Hastanesi'nde yatıyor. Bugüne kadar mahallemizde 10'un üzerinde çocuk öldü. Yetkililer hala bir önlem alma ihtiyacı duymuyorlar. Yayıları kolera hastalığını halktan saklamaya çalışıyorlar..."*

Bu arada görüştüğümüz birkaç kişi tankerlerle getirilen sulardan kolera hastalığına yakalanan ve ölenlerin yakınlarının RP'li Dilovası Belediye

virüsünü düzen üretti

Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği oluşturduğu bir heyetle 15 Ağustos günü kolera salgınının olduğu bölgede ve hastanelerde incelemeler yaptı. Tüm sağlık örgütlerini, demokratik kitle örgütlerini, emekçileri ve onların örgütlü birliklerini-sendikalarını katliamı durdurmak için harekete geçmeye çağırdı.

İstanbul'da şehir şebekesi ve istasyon içme suları halkın sağlığını tehdit ediyor, İstanbul'un bütün semtlerindeki istasyon suları analizine göre pek çok istasyon suyu insan sağlığına zararlı. Sularda tortu, bulanıklık, renk, koli basili, nitrit, çeşitli organik ve kimsayal maddeler, klorür ve insan dışkısı gibi sağlığa son derece zararlı maddeler bulunuyor.

Koleradan ölüm kader değildir. Bu hastalığa sebep olanlara karşı verilecek dişe diş mücadele, hastalığı yenmenin ilk koşuludur.

Başkanı'na sorun çıkarmamaları, davacı olmamaları için silahlı bir Refah partili grup tarafından tehdit edildiğini belirttiler. Ayrıca Dilovası'nda çöpler ilaçlanmıyor, sular klorlanmıyor ve belediyenin şebeke hattına yakın bir bölgeden geçen dereye çeşitli fabrikaların her türlü atık maddesi karışıyor. Bölgede bulunan 43 sanayi tesisinden çok azının arıtma tesisi var. Diğerleri atık sularını dereye akıtıyor. Bunlardan Atabay Kimya A.Ş.'-nin dereye bıraktığı atıklar TÜBİTAK tarafından incelemeye alınmış, ancak bir sonuç açıklanmamış. Öte yandan Sedef Su adıyla tankerle halka su dağıtan Ömer Coşkun'un, yine aynı tankerle daha önce OMO fabrikası için kimyasal madde taşıdığı, birçok kişi tarafından ifade ediliyor.

Böyle bir ortamda ise hastalığa yakalanmak ve ölümle yüz yüze yaşamak hiç de rastlantı olmuyor...

Hastalık Gebze İle Sınırlı **Değ»**

Samsun'da Dilovası'ndakine benzer şikayetler görülen 4 kişi yaşamını yitirdi. Samsun Devlet Hastanesi yetkilileri ölümlerin nedenini ishal olarak açıklarken, kolera iddialarını yalanladılar.

Almanya'dan Ankara'ya yakınlarını ziyaret etmek için gelen bir Türk işçisi de Almanya'ya döndüğünde hastalığının kolera olduğu teşhis edildi.

Devlet ise hala kolera olduğunu gizleme çabasında. Halkın sağlığıyla ilgilenmiyor, sorunun varlığını örtbas etmeye çalışıyor. Hastalığın varlığı gizlendikçe ve gereken önlemler alınmadıkça Türkiye'nin her yeri aynı tehdite karşı karşıya bulunuyor.

Koleranın kamuoyundan gizlenme nedenlerinin başında turizm geliyor. Sezon başından beri çok az turistin geldiği, bu nedenle döviz gelirlerinin azaldığı, turizm tesislerinin iflasla yüz yüze olduğu biliniyor. Bu durum sürerken, kolera salgını haberinin duyulmasının turizmin sonu olacağından korkuluyor. Devlet, turizm gelirlerinden mahrum kalmamak ve turistik tesislerin iflasını engellemek için, konuyu kamuoyundan gizlemekle halk sağlığını tehlikeye atıyor.

Güç Birliği Halkın Su ve Sağlık Sorununa Sahip Çıktı

Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği; Sağlık-Sen Genel Merkezi, Tüm Sağlık-Sen Aksaray Şubesi, İşçi Sağlığı Kültür ve Dayanışma Derneği, Haklar ve Özgürlükler Bülteni, Halkın Hukuk Bürosu, Sosyalist İktidar Partisi, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, TİYAÖ ve Mücadele gazetesinden oluşturulan bir heyetle çeşitli hastanelere ve Gebze Dilovası'na giderek incelemelerde bulundu ve 16 Ağustos günü bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada, halkımızın tesadüfi olmayan ölümlerle, aslında toplu bir katliamla karşı karşıya bulunduğu, kolera hastalığına suyun sağlıksız yollardan elde edilmesinin yol açtığı, temizlik tedbirlerinin belediyelerce ya göstermelik alındığı ya da hiç alınmadığı kanalizasyonların yerine foseptik çukurlarının kullanıldığı vurgulanırken, bu durumdan da öncelikle her türlü yoksulluk ve sefaletin hüküm sürdüğü gecekondu mahallelerinin etkilendiği dile getirildi. Güç Birliği'nin yaptığı açıklamada ayrıca; *"Bu mahallelerde son derece düşük gelirli emekçiler, işçiler, işsizler, Kürt göçmenleri yaşamaktadır. Bu bölgeler genellikle fabrikalarla, onların her türlü atık ve pislikleriyle iç içedir. Resmi kanalların tüm inkarlarına ve karşı çabalarına rağmen Gebze Dilovası başta olmak üzere birçok yoksul emekçi semtinde kolera hızla yayılmaktadır. Gebze Devlet Hastanesi'nde resmi başvuru yapan ishalli hasta sayısı 430'dur... Kartal Devlet Hastanesi'nin birçok servisi bu hastalarla doldurulmuş ve karantinaya alınmış. Haseki Acil Servisi tıklım tıklım doldurulmuş, Çapa Çocuk'ta İnfeksiyon Servisi dolu durumdadır... Hasta başvuruları artarak devam etmektedir.*

Bizim edindiğimiz bilgilere göre şu ana kadar ölü sayısı, Gebze Dilovası Diliskelesi mahallesinde 12 çocuk, 1 kadın; Çayırova'da 2 çocuk; Kartal Devlet Hastanesi'nde 2 kişidir.

Bu kişiler kolera olduğu herkesçe malum olan 'Akut bağırsak enfeksiyonu' nedeniyle ölmüşlerdir...

Halen Devlet Hastanesi'nde yatan 54 büyük, 15 çocuk hastanın yüzde 70'i; Gebze Devlet Hastanesi'nde yatan 12 çocuk, 5 büyük hastanın 14'ü; Derince ve Göztepe SSK, Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi, Haseki Hastanesi'nde... Birçok hastanın tahlil sonuçları bilinçli olarak açıklanmamakta ancak "kolera" teşhisiyle yatırılmaktadır...

Biz Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği olarak emekçi halka karşı yönelen bu toplu katlıama kayıtsız kalmayacağımızı, olanaklarımız elverdiğince halkımızın yanında olacağımızı, sorumlulardan hesap soracağımızı, bu işin peşini bırakmayacağımızı duyuruyoruz..." dendi.

Güç Birliği ayrıca tüm sağlık örgütlerini, duyarlı demokratik kitle örgütlerini, emekçileri ve onların örgütlü birliklerini sendikaları soruna sahip çıkmaya ve katliamı durdurmak için harekete geçmeye çağırdı...

İstanbul şebeke suları ve istasyon suları halk sağlığını tehdit ediyor

Bir yıl içerisinde İstanbul'da 2 bin dolayında içme suyu satış istasyonu açıldı. Artezyen sayısı 22 bine ulaştı. Yalnızca Anadolu yakasındaki su istasyonu sayısı ise 1200 civarında.

İstanbul Su ve Kanalizasyon İşletmeleri (İSKİ) İstanbul'un su ihtiyacının yüzde 37'sini karşılarken geri kalan ihtiyaç artezyen ve yeraltı sularından sağlanıyor. Artezyen ve yeraltı sularının ise yalnızca yüzde 10'u belediyenin denetiminde bulunuyor.

Günde 20 milyar lira gibi büyük bir paranın döndüğü "su piyasası"nda halka temiz su sağlanmamasının, halkın sağlığıyla oynanmasının nedeni de ortadadır. Düzen daha fazla kâr hırsıyla katliamlar düzenlemekten geri kalmıyor. Çünkü su ticaretiyle uğraşan tekelci sermaye ve kimi devlet bürokratları bu durumdan büyük kazançlar elde ediyorlar.

Halkın sağlığının hiçe sayılmasının ardında düzenin kendisi, vahşi sömürü hırsı bulunuyor. Sağlık Bakanlığı bilindiği gibi bir süre önce bir genelge yayınlayarak artezyen ve kuyu sularının içme suyu olarak kullanılmasına ve kapalı kablarda olmak koşuluyla satışına izin vermişti.

Susuzluğun en fazla hissedildiği ilçe-

Halkın su ihtiyacının karşılanması, belediyenin en acil görevidir. Halka bilerek ve kâr amacıyla kirli su satanlar halk düşmanıdır.

lerden birisi olan Bakırköy'de 15 su istasyonundan 9'u üzerinde yapılan araştırma, istasyon sularının ne kadar sağlıksız olduğu konusunda bir fikir vermeye yetiyor. Hıfzıssıhha Kurulu'nun yaptığı analizler sonucunda 9 istasyondan birisinin ambalajlama nedeniyle satış yapmaya uygun olmadığı, üçünün ise koli basili, fekal koli (insan dışkısı), nitrit, çeşitli organik ve kimsayal maddeler ile yüksek oranda klonür gibi insan sağlığına son derece zararlı maddeler içerdiği ortaya çıkarıldı. Suların içerisindeki bu maddeler bağırsak enfeksiyonları, tifo hatta koleraya yol açabiliyor.

İstanbul'un birçok semtinde son iki ay içerisinde bir kimsayal araştırma kurulunun yaptığı incelemeler sonucunda da benzer sonuçlar elde edildi. Analizler sonucunda her semtte bulunan istasyon sularında tortu, bulanıklık ve renk bulunduğu anlaşıldı. Suda organik kirlenmenin göstergesi olan nitrit ve amonyum gibi maddelere sıkça rastlanıldı. Bu analiz sonuçlarına göre; Büyükçekmece, Florya, Yeşilyurt, Sefaköy, Ataköy, Bahçelievler, Çağlayan, Eyüp, Gayrettepe, Levent, Tarabya, İstinye, Sarıyer, Maltepe, Etiler, Taksim, Karaköy, Üsküdar, Kadıköy, Ümraniye, Acıbadem, Küçükyalı, Caddebostan ve Kozyatağı semtlerindeki şebeke ve istasyon suları insan sağlığını tehdit ediyor...

Yalçın Küçük-ler- hangi cephede?

Dalkavuklar vardır Osmanlı saraylarında. Kılıktan kılığa girerler. Adları üstünde, işleri dalkavukluk ve şakşakçılıktır. Bunlar alçalmış, çürümüş, yozlaşmış, aşağılık bir kişiliği temsil ederler... Bu "kişilik" sadece Osmanlılar döneminde görülmez. Günümüzde de bunlara rastlamak mümkündür.

Bağcılar direnişiyle ilgili sözde "yorumlar" da bize bu dalkavukları ve Avrupa saraylarındaki soytarıları hatırlattı.

Revizyonizmin tozunu dumanını birlikte yutmuş, sonra ne olduysa araları bozulup oraya buraya yamanmaya çalıştıktan sonra, "kapağı" küçük burjuva milliyetçi çevreye atmış olan Yalçın Küçük ve Haluk Yurtsever, bu alçalmanın en uç örneklerini verdiler.

Özgür Ülke gazetesinde yayınlanan 8 Ağustos tarihli yazısında *"Kabul edelim ki, her önemli günün gecesinde caniler gidiyorlar ve bir evdeki gençlerimizi hunharca öldürüyorlar. Hatip dostumuz ve diğer arkadaşlarının davasından önce de böyle oldu... Bu davanın üstünü kanla örtmek istiyorlar."*diyen Y.Küçük, oligarşinin Bağcılar'daki katliamı DEP davasını gölgelemek *için* yaptığını ifade ediyor

Haluk Yurtsever de "hoca"sından dört gün sonra, 12 Ağustos'ta Özgür Ülke'de yayınlanan yazısında *"...günlerdir izliyorlardı... İlahlar kurban istediği için katledildiler..."*diyordu.

Dürüst davranıp, *"oligarşi bunları kukla gibi oynatıyor, gündemi değiştirmek için istediği zaman birilerini buluyor ve öldürüyor"* deme cesaretini gösteremeyen, **yaşamları boyunca silahlı, silahsız hiçbir devrimci faaliyet örgütlememiş, vatan, halk, düşman, savaş gerçeğinden habersiz, sadece mahalle kadınları gibi durmadan konuşan, dedikodu yapan bu kendini, haddini bilmez saygısız ukalalar** "günlerdir izliyorlardı" yargısına nereden varıyorlar acaba? Devrimci hareketin açıklamalarında böyle bir şey yokken, bilgi kaynakları katiller çetesinin başı mıydı acaba? Hiçbir şey beceremeyen, tek becerileri boş gevezelik ve dalkavukluk olan bu şakşakçıları, Yalçın Küçük ve Haluk Yurtsever'i, tüm devrimci, demokrat kamuoyunun önünde, onların tanıklığında söylediklerini ve yazdıklarını ispat etmeye çağırıyoruz. **Eğer büyük bir sorumsuzlukla yazdıklarını ispat etmezlerse, kanlarıyla direniş destanları yaratanlara, devrimcilere küfür eden, onların direnişlerini kendi küçük hesapları için, dalkavukluk misyonları için karalayan birer siyasi fahişeden başka bir şey değillerdir. Namussuz ve şerefsizdirler.**

Yalçın Küçük ve Haluk Yurtsever bu bilgileri nereden aldılar? Yoksa polis "günlerdir devrimcileri izlerken" Yalçın Küçük'ün ve Haluk Yurtseverin ajanları da polisle birlikte mi izliyordu? Elbette hayır. **Ama bilip bilmeden konuşmak sorumsuzluk, sorumsuzluktan öte terbiyesizliktir.**

Devrimci mücadele içindeki yeteneksizliği ve beceriksizliği her şeyiyle ortaya çıkmış ve kanıtlanmış bu dalkavuklar, sahiplerine de toz kondurmazlar, efendilerine ait şeyleri onlardan daha çok sahiplenirler. Efendilerinin ağızlarının içine bakar, kendilerini onun yerine koyup öyle düşünürler. Bu işi öylesine ileri götürürler ki, "kraldan daha kralcı" kesilirler. Onlar, Özgür Ülke'nin bile DEP davasını eleştirdiği bugün, efendilerine kendilerini kanıtlamak adına, ülkemizde kımıldayan her yaprağı kapılandıkları yapıya, örneğin "Hatip dostu"nun davasına bağlayarak, Türkü, Kürdü, Lazı, Çerkezi, Gürcüsü, Arabıyla Türkiye halkları için ölen, destanlar yaratan o halkın yiğit evlatlarının önünde **secdeye durmaları** gerekirken, küfür ediyorlar.

Emperyalizme yaranmak için, biri kendilerini korusun diye küfür ediyorlar. Öyle uzun uzadıya düşünmezler, günlük çıkarları neyi gerektiriyorsa onu yaparlar. **Bir bukalemun ustalığıyla renkten renge girerler, şark dansözlerinden daha yetenekli olup, onlara taş çıkartırlar.**

Ve yine burada Türkiye ve dünya halkları önünde bir kez daha tekrarlıyoruz. Devrime, şehitlerimize düşman olan şimdilerde PKK ve DEP dalkavukluğu yapan Yalçın Küçük'e de, Haluk Yurtsever'e de, bir gün bu yazdıklarını ve söylediklerini yedireceğiz. Bugün küfür ettikleri şehitlerimizin önünde el pençe divan duracaklar.

Yazdıklarının, söylediklerinin, pratiklerinin özet bir tahlili şunu koyar ortaya: Gerçek tepkileri Bağcılar direnişi somutunda devrimedir, devrim korkusuyla yaşar, devrimci mücadeleyi geliştiren her şeye düşman kesilirler. Bunu da hem ukalaca, hem sorumsuzca ve hem dalkavukça yorumlarıyla ortaya koymaktan geri kalmazlar.

Kimdir Küçük, Yurtsever kimdir? Nereden nereye gelmişlerdir. Dalkavuklukları işte bu soruların yanıtındadır aslında. Bulundukları hiçbir yapı kalıcı olmamış ya da onlar o yapı içinde kalamamışlardır. Örgüt, örgütlülük, devrimci denetim ve disiplin onların devrimci olmayan kişiliğine ağır gelmiştir... Dönüp dolaşıp onca savrulmadan, yalpalamadan sonra kapağı attıkları yerde soytarı olmayı bile beceremeyen Küçük ve Yurtsever, bu yüzden her geçen gün soysuzlaşan birer dalkavuk olmaktan ileri gidememişlerdir. Dalkavuklukta, şakşakçılıkta, gevezelikte ve sorumsuzlukta ise azımsanmayacak yol katetmişlerdir.

Nevi Şahsına Münhasır Bir Kişilik: Yalçın Küçük

"Türkiye solunun gelmiş geçmiş en kendini beğenmiş insanı kimdir" diye sorulsa, herhalde hemen herkesin üzerinde hemfikir olacağı tek isim Yalçın Küçük olur. Onda "aydın hastalığının her çeşidini bulabilirsiniz. Fazlasını da. Şimdiye kadar bu Türkiye halklarına zerre kadar faydası olmamış, sırf kendini tatmin etmek için kafa bulandırmaya çalışan, kendini beğenmiş, tatminsiz küçük burjuva aydınına cevap vermedik. Ama her fırsatta satır aralarında devrimci harekete ve şehitlerimize küfür eden bu reformiste, **Gorbaçov çocuğuna** cevap vermek zorunlu olmuştur. Şimdi bu zorunluluğu yerine getiriyoruz.

Oligarşinin, kontrgerillanın gazetesi Hürriyet, televizyonu Show ve diğer burjuva basınyayın organları Yalçın Küçük'ün kitaplarda bile okuyamayacağı, göremeyeceği Bağcılar direniş destanını karalamak için saldırıya geçerken, Yalçın Küçük'ün de bu koroya katılması tesadüf değildir.

Devrimci mücadele içindeki beceriksizliği, yeteneksizliği kanıtlandıkça herkese edepsizce saldırmakta ve de dalkavukluşmaktadır. Tutunacağı hiçbir dal kalmayınca, çareyi PKK ve DEP dalkavukluğu yapmakta bulmuştur. Çünkü hiçbir örgütü, kişileri kendince "kafalayamamış", kimseyi yanında tutamamış, hiçbir şeyi, hiçbir kimseyi örgütleyememiştir. Arada sağdan soldan birkaç dönek bulmuş, ancak onlar da kendisini birkaç ayda terk etmişlerdir. Dalkavukluğun da yetmediğini görünce, şaşaalı bir şekilde I-ran sa'ya iltica ederek oligarşinin ve emperyalizmin denetimi ve izniyle devrimci harekete ve şehitlerimize küfür etmektedir.

"Madam Çillerin başbakan, Demirel'in cumhurbaşkanı olduğu ülkede yaşanmaz" gibi ipe sapa gelmez gerekçelerle Fransa'ya kaçmış, oradan asıp kesmeyi de ihmal etmemiştir. Öyle ki, DEP'li milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılıp Meclisin ablukaya alınarak gözaltına alınması üzerine "şevke" gelmiş, ukalalık damarları kabarmış, ta Fransa'lardan halka "makineleşme" (siz bunu silahlanma anlayın) çağrısında bulunmuştur.

Ve yine hemen her fırsatta burjuvazinin kendisinden çok korktuğunu söyleyen bu dalkavuğa oligarşi nasıl oldu da yurtdışına çıkma izni verdi? Fransa'ya gideceğini aylar öncesinden davul çalarak açıklayan bu şahsın cebine pasaport koyup nasıl ülke ülke dolaştırdı? Oligarşinin korkulu rüyası Yalçın Küçük bu soruları kendine sormalı ve açıklamasını yapmalıdır.

Onun Kürt halkı, PKK, DEP söylemleri kimseyi aldatmasın, onun gibileri kendilerinden başka hiçbir şeyi sevmezler. Her şey tatminsizlikleri için kullanılacak bir eşyadır. Onun "gençlerimiz" deyişine aldanmayın. Onun "gençlerimiz" deyişi ile Menzir'in "aldatılan gençler" deyişi arasında fark yoktur. Özellikle 1987'den sonraki gençliği hiç sevmez. Haklıdır... Çünkü o gençler Yalçın Küçük gibilerinin peşinden gitmemişlerdir.

Bu zavallı dalkavuğa göre önemli gördüğü şeyin dışında hiçbir şey olmamalıdır. (Bu Bağcılar'da yaratılan destansı direniş olsa da fark etmez.) Eğer buna rağmen bir şeyler oluyor ya da yapılıyorsa (bu devrimci hareketin iradi bir eylemi de olabilir) bu hemen Küçük'ün ajanlık, goşistlik, emperyalizmin kuklası olma "suçlamasına" muhatap olunması anlamına gelir. Bu kafa yapısı öylesine gelişmiş ve yerleşmiştir ki, en küçük bir şeyde birbirlerini dahi ajan ilan etmişlerdir. Yalçın Küçük TİP'ten ayrılırken Behice Boran kendisini MİT ajanı ilan etmiştir.

O ne kadar "aykırı" görünürse görünsün, söylemde ne kadar "keskin" olursa olsun, **"kaşarlanmış" bir reformisttir. Hani şu "saptan olur mu şeker, gözünü sevdiğim cinsine çeker" deyişinde olduğu gibi...** Gıdasını kendisini besleyen reformist topraktan aldığı için alabildiğine sağcı ve korkaktır. Kariyer tutkusu onu motive eden tek şeydir. Devrimcilikle, sosyalizmle, kitlelerin örgütlenmesiyle, örgütle bir ilişkisi yoktur. Çok büyük söylemlerle yola çıkar, kısa sürede her şeyi batırır, yıkar, yok eder. Çünkü devrime inanmamıştır. Tatminsiz, aykın, sadece laf ebeliği yapan, bununla da kalmayıp sağa sola küfür etmekle kendini tartıştıran bir zavallıdır. Bir dergi bile çıkaramaz. Yüksek perdeden işçi sınıfı partisinden söz eder. Bunun için bir tek adım atamaz. Aklına gelen her şeyi yazar, çizer, küfür eder, yalan yanlış yazar, çamur atar, tarihi çarpıtır, herkesi suçlar. Sonra da bunları hiç söylememiş gibi yeniden başka şeyler yazar. Tam bir sorumsuzdur. Hiçbir şeye inancı yoktur. Kendisine görülmedik ölçülerde hayrandır. Kendine hayranlığı öyle bir noktaya varmıştır ki, hemen her konuda lafı dolandırıp, kendine bir övgü payı çıkarır. Kendine olan bu hayranlığı, kendini lanse etme ve kendini dayatma alışkanlığının altında derin bir aşağılık duygusu vardır.

Bu kırmızı atkısı ve sakalıyla kendini Lenin'e benzeten zavallı, okumadığını söylediği kitapla,, gazeteleri, seyretmediğini söylediği TV kanatlarını eleştirecek kadar "donanımlıdır". İlk olmaya, keşifler de bulunmaya bayılır. Bu yüzden allem eder kallem eder yeni bir keşif bulur, açıklar. "İlk olma" hastalığı biraz da devrimcilerin yıllarca yazıp çizdiklerini okumamış olmasından, cahilliğindendir.

Ruhi Su'nun Ermeni olduğundan, İnönü zaferinin olmayışına kadar birçok konuda ipe sapa gelmez keşifler yapar. Bunları "tezler" diye ambalajlayarak piyasaya sürer. Her şeyi fazlasıyla bildiğinden okumaya, öğrenmeye hiç mi hiç gereksinimi yoktur.

Tüm bu aydın hastalıklarını üzerinde taşıyan Yalçın Küçük ne yaptığının, nasıl yaşadığının farkında mıdır? Sosyalistse sağa sola küfür etmekten başka ne yapar? Bir örgütü var mıdır? Hiçbirini beğenmiyorsa o hızlı beyni ve süper yetenekleriyle neden Türkiye devrimi için bir örgüt kurmaz?

Direniş karşısında Hürriyet "Uyanın" başlığı atmıştır. Peki, kaçtığı Fransa'dan direnişi karartmak ve yok saymak isteyen bu zavallı dalkavuk kimi uyandırmak istemektedir. Çünkü onun beyni çok hızlı çalışır. Ancak bu kadar hızlı bir beyin oligarşinin politikalarıyla bu kadar hızlı bir paralellik kurabilir.

Evet, sorgulama, hesap verme zamanıdır. Devrimcilik nedir, aydın olmak nedir, sosyalistlik nedir? Sorma ve bu yanıtla birlikte halka, devrimcilere özeleştiri zamanıdır. **Devrimin asalaklara ihtiyacı yoktur.** Gelişen kavga, Türk ve Kürt halklarının can bedeli yürüttüğü mücadeleye yapışıp, hiçbir şey yapmadığı halde ondan beslenen asalakları silkip atacaktır.

Boyner, sömürüye "rahat" bir nefes istiyor

Ekonomi ve siyaset uçurumun kenanna gelmişti... Yönetenler, işlerini bir türlü kıvıramıyor, yani yönetemiyorlardı. Ekonomi lime lime dökülüyor, uygulanan her politika çözümsüzlüğü ve krizi derinleştirmekten başka bir işe yaramıyordu. İşbaşındaki iktidar 'geleneksel politikanın* dışına çıkamadığı gibi, bir de kalkıp bunu savunuyor, işbirlikçi tekelci burjuvazinin daha "rahat" bir sömürü ortamı için "demokratikleşme" ve "reformlar" isteyen kanadını, arada bir parmak sallayarak "azarlamaya" çalışıyordu. Bu da işbirlikçi tekelci burjuvazinin örgütü olan TÜSİAD'ın hiç mi hiç işine gelmiyordu. Çünkü o "yeni dünya düzeni'ne bağlı olarak sömürüye "huzur" ve "istikrar" istiyor, bunun için de "reformlar'ın bir an önce gerçekleşmesinde ısrar ediyordu. Bundan bir süre önce, TÜSİAD'la Çiller arasında kopan "kıyametin aslı astarı da buydu... 5 Nisan kararlarının ardından, Çiller'in tehditvari *"Üç-beş zengini sırtımızda taşıyamayız"* palavra ve demagojisi, TÜSİAD Başkanı Halis Komili-nin *"Bu hükümet bizim isteklerimizi gerçekleştirmekten aciz. Onların üç-beş zengin dediği ülkeyi ayakta tutuyor"* deyişiyle karşılık buldu. Aslında bu "çatışmanın altında iktidarın tekelci burjuvazinin isteklerini karşılayabilecek özelliğe sahip olmaması yatıyordu. Tekelci burjuvazi, gerek dünyadaki gerekse ülkedeki gelişmeler karşısında, ülkenin köhnemiş geleneksel politikalarla yönetilemeyeceğini görüyor, iktidarı "demokratikleşmeye" ve "reformlara" dönük manevralar yapmaya zorluyordu. Nitekim TÜSİAD'ın iktidara yönelttiği eleştirilerin ve hazırladığı raporların altında yatan gerçek, bu geleneksel politikaları değiştirmeye yönelik atılan adımlardaki "başarısızlık" noktasındaydı.

İşbirlikçi burjuvazi, tek başına devlet terörünün sağladığı "istikrar"ın kalıcı olmadığını görüyordu. Alman önlemlerin bir işe yaramamasının, onun ekonomik ve politik çıkarlarını tehlikeye düşürdüğünü biliyordu. Emperyalizmin Türkiye'-ye biçtiği role uygun adımlar atan, bu yanıyla da tekelci burjuvazinin isteklerini karşılayabilecek potansiyeli olduğunu gösteren *"Özal kadar bile olamayan"* mevcut düzen partileriyle bu iş olacak gibi görünmüyordu. Yeni Demokrasi Hareketi'nin (YDH) lideri, eski TÜSİAD Başkanı Cem Boyner de bunu *"Artık Özal'ın yaptıklarıyla övünmek değil, Özalı da aşmak gerekir. 70 yıl veya 5 yıl öncesini referans vererek siyaset yapmak olmaz"* diyerek, açık açık ifade ediyordu...

Tekelci Burjuvazinin Kendine En Güvenil Kesimi... YDH ve Cem Boyner

Umudun bittiği yerde arayış başladı ve bundan yaklaşık on üç ay önce işbirlikçi tekelci burjuvazinin daha "rahat" bir sömürü ortamı isteyen kendine en güvenli kesimi kolları sıvayarak siyasete daldı. Bu görev eski TÜSİAD Başkanı Boyner'e düştü. Boyner o zamanlar "İleri dünya ile bütünleşmek" ve "Türkiye daha iyisini hak ediyor" sloganlarıyla YDH'yi kurduklarını açıkladı. Geçen zaman içinde YDH'nin ve Boyner'in dile getirdiği tüm politikalar, 1980 sonrası uluslararası emperyalist tekellerle ilişkileri güçlendiren, iç pazarın sınırlarını zorlayan, daha da gelişip yayılmak isteyen, ekonomik olarak büyüyen ve kapitalizmin biçtiği role uygun olarak dış pazarlardan daha fazla pay kapmak isteyen işbirlikçi burjuvazinin isteklerini temsil ediyordu. Boyner'in söylediklerine TÜSİAD ın, TÜSİAD'ın söylediklerine Boyner'in kafa sallaması, aynı tepkiyi vermesi bunun bir göstergesiydi. TÜSİAD'ın *"Kürt aydınları ve dernekleri ile bir araya gelip bir diyalog başlatılmadır"* çağrısına Güreş'in *"Boğaz'ın kenarında oturup ahkam kesmesinler"* cevabı üzerine, Boyner de *"TÜSİAD'ın bu konudaki tavrını çok olumlu buluyor ve destekliyorum. Çığ tavırları çözümsüzlük olarak görüyorum."* deyişi bu göstergenin örneklerindendi.

Boyner'in bütün demagojilerinin altında, tekelci burjuvaziye daha "rahat" bir sömürü ortamı yaratma amacı

Demokrasicilik oyununda en ufak bir açılım dahi yapılamaması dolayısıyla emperyalizmin ve onun yerli işbirlikçilerinin isteklerinin yerine getirilememesi, "reformlar'ın çakılıp kalması, "demokratik açılımların" kıyısına bile yaklaşılamaması sonucunda tekelci burjuvazinin çıkarları zedelendi. Çünkü bütün bunların gerçekleşememesi nedeniyle "rahat" bir sömürü ortamı için gerekli olan "huzur" bir türlü sağlanamıyordu. Doğal olarak bu sıkıntı tekelci burjuvazinin en güvenli kesimini harekete geçirdi. Boyner'in Reuters'e verdiği *"Yarı hamile olunmadığı gibi yarı demokratik de olunmaz"* başlıklı demeç de "demokratikleşme" ve "reformlar" konusundaki tıkanıklığın açık bir itirafıydı.

Aslında tekelci burjuvazinin, Boyner'in temsil ettiği kesiminin bu politikası yeni değildi. TÜSİAD daha 1991 yılında yaptırdığı bir araştırmayı, halkın yüzde 66'sının verdiği yanıtla "Bu düzen değişmeli" başlığıyla açıklamıştı. Aynı araştırmada daha o zamanlar halkın yüzde 48'inin yoksulluğun nedeni olarak düzenin bozukluğunu gösterdiğine, halkın yüzde 24'ünün TBMM'ye hiçbir güveninin kalmadığına, yüzde 46'sının ise parlamentoya tamamen ilgisiz olduğuna, yine halkın yüzde 44'ünün mahkemelerle ilgili olarak "Allah kimseyi mahkeme kapısına düşürmesin* dediğine yer vermişti.

Bu sonuçlara göre daha o zamanlar hemen hemen halkın yarısı yasama, yürütme ve yargı organlarına yani düzene ve devlete karşı güvenini yitirdiğini ifade etmişti. Aradan geçen yıllara rağmen değişen-bir şey olmamış, aksine bu güven kaybı ve memnuniyetsizlik giderek fazlalaşmıştır. Bu durumu geçtiğimiz hafta içinde İstanbul'da Cemal Reşit Rey Salonu'nda basına açık bir toplantı düzenleyen Boyner de şöyle ifade ediyordu: *"Biz bugüne kadar böyle geldi bundan sonra da böyle gidecek demeyen insanların hareketiyiz. Türkiye'ye yeni bir soluk vermeye uğraşıyoruz. Enflasyonun bu rakamlara gelmesi, devalüasyonun yüzde iki yüzlere vurması, beş yüz bin kişinin işsiz kalması, üç aylık yüzde elli faizli kamu kağıtlarının satılması, demokratikleşme konusunda hiçbir adım atılamaması bize 'olmaz bunlar" dedirtiyor. İşte bu yüzden ben de bu düzenin parçası olduğum halde bu düzen değişmeli diyorum."*

Güçsüz ve çaresiz'olan iktidarın "demokratikleşme" manevralarını gerçekleştirmek bir yana, baskı, yasak, terörden başka bir "çözüm üretememesi, ülkenin adeta ilan edilmemiş bir sıkıyönetimle yönetilmesi, oligarşinin geçici hilelerinin bu süreci aşmaya yetmemesi, tekelci burjuvazinin "reformlara" duyduğu ihtiyacı dolayısıyla da "düzenin değişmesi" talebini bir kez daha gündeme getiriyordu.

12 Eylül'le birlikte palazlanan tekelci sermayenin belli bir kesimi bugün bu gücün beraberinde gelen kendine daha fazla güven duygusuyla hareket ediyor. Boyner'in devlet himayesini reddederek sermaye piyasasının kendi kurallarıyla işlemesi gerektiğini savunması, temsil ettiği kesimin ekonomik olarak güçlenmesi ve kendine güven duygusunun gelişmesinin bir ürünüdür. YDH'nin "önce özelleştirme önce serbest piyasa" sloganı da bunun bir göstergesidir. Ancak bu elbette tekelci burjuvazinin göreli anlamda elde ettiği gücün devlet desteği ve koruması olmadan uluslararası kapitalist-emperyalist pazarda rekabet ederek tutunabilecek bir seviyeye gelmiş olduğu anlamını taşımıyordu. Yine de bu açıdan değerlendirildiğinde tekelci burjuvazinin geçmişe göre belirli bir ilerleme sağladığı da bir gerçekti.

Faşizmin kitleleri zorla, zorbalıkla yönetmeye çalışmasından başka elinden bir şey gelmemesi, onun yalan ve demagojilerinin de kısa sürede ipliğinin pazara çıkmasını beraberinde getirdi. Burjuva partilerine olan güven kaybı da derinleşince düzenin "huzur" ve "istikrarı" için tehlike çanları çalmaya başladı. Tabii işbirlikçi tekelci burjuvazinin kendine en güvenli kesimi için de... Bu durumda tası-tarağı toplayıp gitmemek için Boyner, temsil ettiği kesim tarafından "aktif politikaya" itilmiş oldu. Aslında iktidarın da bugünkü süreçte böylesi bir görüntüye şiddetle ihtiyaç duymasına rağmen bunu gerçekleştirememesinin nedeni, oligarşinin kirizinin ve oligarşi içi çelişkilerin hat safhaya ulaşmasıdır. Bir yandan "ulusal mutabakat" diyen iktidar, diğer yandan da bunu bir türlü gerçekleştiremiyor; böyle olunca da "reform" ya da "demokrasi" sözleri halkın kalbini fethetmeye yetmiyor. Bu da tekelci burjuvazinin kendine güvenen kesiminin hiç mi hiç işine gelmiyor. Çünkü "ulusal mutabakat" sağlanmadan sömürünün "istikrarı" da mümkün olmuyor. Boyner'in hemen her konuşmasında *"Biz laik-müslüman, Alevi -Sünni, Türk-Kürt ve zengin-fakir ayrımıyla toplumun parçalara bölünmesini engelleyeceğiz. Bütün bu kesimleri kucaklıyoruz. Her kesimin katılımıyla bir sentez oluşturacağız. Bayrağı bir, sınırı bir ve bölünmez vatan düşüncesini taşıyan herkese kapımız açıktır."* deyişinin altını çizmesi de bunu gösteriyor. Bütün bunlarla birlikte düşünüldüğünde Boyner'in, yani işbirlikçi burjuvazinin bugünkü tercihi "demokratikleşme" ve "reformlardan yana. Tabii, sömürünün daha "rahat" koşullarda sürdürülebilmesi için ve sopayı da elden bırakmadan...

"Demokratikleşme'nin, "Reform"ların, 'İstikrar"ın Önündeki Engel Düzenin Kendisidir

Bugün geleneksel politikaların değiştirilememesinin yanında, yaşananlar esas olarak düzenin çaresizliğini ortaya koyuyor. Aslında tekelci burjuvazinin, iktidarın açmazını ortaya koyarken itiraf etmek zorunda kaldığı gerçeklerden biri de bu. Değişen toplumsal süreç ve bu sürecteki emperyalizm ve tekelci sermayenin isteklerine, çıkarlarına cevap bulunamamasının, kapitalizmin uluslararası işbölümünde ülkeye verdiği rolün hakkının verilememesinin altında yatan temel neden de budur.

Kendi ayakları üzerinde gelişmiş özkaynaklardan, teknolojiden, sermayeden, bilimden ve kendi yaralarını onaracak olanaklardan yoksun olan düzen, ne halkın ne de tekelci burjuvazinin beklentilerine cevap veremediği gibi her geçen gün de bir öncekini aranır hale geliyor. Tekelci burjuvazi işte bu noktada tehlikenin giderek büyüdüğünü görüyor ve iktidarı uyarıyor. Bu uyarının odağında da tehlikeyi engelleyememenin çaresizliği içinde bir çıkış yolu bulmaya çalışmak yatıyor. Bu çıkış yolunu bulabilecek, ekonomik ve siyasi güçten, olanaklardan yoksun tekelci burjuvazinin burjuva demokrasisine geçmesi olanaksız olduğuna göre geriye baskı ve terörle "demokratikleşme", "reform" manevralarının zaman zaman yer değiştirdiği bir demokrasicilik oyununu sürdürmekten başka yol kalmıyor. Düzene makyajın malzemeleri olan "reformlar* ve "demokratikleşme" manevraları bu yüzden tekelci burjuvazinin desteğini alıyor. Ancak bütün bunların ve Boyner'in allanıp-pullanmasına rağmen düzenin "huzur" ve "istikrarını" sağlayamayacağı açıktır. Çünkü geleneksel politikaların terk edilememesinde, demokrasicilik oyununun hayata geçirilememesinde esas engel can çekişen düzenin kendisidir. Boyner'in söylediklerı arasında sömürü ve zulüm düzeninin, açlık ve sefaletin ortadan kalkması yoktur. Olamaz da... Onun söylediği sadece demokrasicilik oyununun sürdürülmesi gerektiğidir. Tabii zoru ve zorbalığı da eksik etmeden. Ancak buna ne ekonomik, ne de siyasi güçleri yeter. Çünkü bugün düzenin yaşadığı krizin vardığı boyut aynı zamanda oligarşinin o demokrasicilik oyununun yenilenmesi zorunluluğu karşısındaki güçsüzlüğüdür.

İşçi sınıfı içinde devrimci örgütlenme: Devrimci Sendikacılık, Komiteler, Sınıfın Şiddeti ve DİH

Sınıfı tüm talepleriyl

İşçi sınıfı"... Devrim iddiasında olan her siyasi hareketin literatüründe, az ya da çok bir yer tutuyor bu kavram. Pek çoğu tılsımlı bir anlam yüklüyor ona. Onların kitabında işçi sınıfı deyince akan sular duruyor. Evet, gerçekten de akan suları durdurabilecek bir güçtür işçi sınıfı. Ama hangi koşullarda ve nasıl sorularına doğru yanıtlar vermek koşuluyla.

Bu yanıtın bir yanında işçi sınıfının -ve halkların- yüzyıllardır süren mücadelesinin bugüne tuttuğu ışığı yakalamak vardır. "İşçi sınıfının teorisi" gibi bir genel deyişten değil, o teorinin **"bugüne tuttuğu ışıktan"** söz edişimiz nedensiz değildir elbette. Ülkemizde onlarca yıldır "işçi sınıfı" edebiyatı yapıp on adım mesafe kat edemeyenlerin pratiği gösteriyor ki, o teoriyi ülkemize, ülkemizin içinde yaşadığı sürece, kesitlere indirip somutlamadan yineleyip durmak, ne bizi işçi sınıfı içinde bir güç haline getirir, ne de *işçi* sınıfının mücadelesine bir adım attırır. Buna *bağlı* olarak "hangi koşullarda ve nasıl" sorusunun ikinci yanında, iktidarın her gün bir başka biçimini gündeme getirdiği saldırılar karşısında sınıfı seferber edebilecek, sürecin ihtiyaçlarına yanıt verebilecek örgütlenme ve mücadele biçimlerini doğru tespit etmek vardır.

Bugünün somutuna bakalım. Sistem sömürü çarkının aksayan yanlarını telafi etmek için emekçileri her geçen gün daha da ağırlaşan sorunlarla karşı karşıya bırakmak; halka ve işçi sınıfına yönelik ekonomik, siyasi saldırılar her gün bir başka biçime büründürülmektedir. Devrimci, duyarlı öncü işçileri hedefleyen işten atmalardan özelleştirmeye bağlı toplu işçi kıyımlarına, polis teröründen ücret gaspına kadar saldırının onlarca çeşidiyle bu büyük kitleye yoksulluk ve zulümle onursuz bir yaşam dayatılıyor.

Milyonlarca işsizle, milyonlarca örgütlü, örgütsüz işçiyle ve milyonların bu soygun ve zulüm düzenine karşı yüreklerinde biriken öfkeyle, işçi sınıfı gerçekten büyük bir potansiyel, önemli bir dinamiktir. Bu büyük potansiyelin hoşnutsuzluğu, öfkesi 24 Ocak'larla, 12 Eylül'lerle, 82 Anayasası'yla, defalarca aldatılmanın acısını yaşadığı ANAP, DYP-SHP iktidarlarıyla ve oyalama politikalarıyla daha da derinleşmiş, büyümüştür 5 Nisan soygun paketi **"bıçağı kemiğe dayamış"**, bu hoşnutsuzluğu ve öfkeyi "patlama noktasına" getirmiştir. Gizlenmesine pek fazla gerek duyulmayan açık bir saldırıdır 5 Nisan. Ne var ki süreç, işçilerin bir karşı saldırısıyla gelişmiyor. Çünkü "patlama"nın gerçekleşmesi, bu patlamanın egemen sınıflara geri adım attırması ve işçi sınıfının kendi iktidar hedefine yöneldiği bir karşı saldırı niteliğini kazanması, işçi sınıfı içinde çok yönlü, çok boyutlu bir devrimci çalışma yürütülmeksizin mümkün değildir.

İşçi Sınıfı İçindeki Çalışma Kendini Tek Bir Mevziye Hapsetmemelidir

"Kapitalizmin kendi mezar kazıcısını da yarattığının" bilincindedir burjuvazi ve emperyalizm. Bunun yüzyıllık tarihsel tecrübesine sahiptir. 1900'lerin başlarında unutamayacağı dersler almıştır bu noktada. Bu yüzden, 1950'lerde dünyanın pek çok ülkesinde ve ülkemizde, kapitalizmi yukarıdan aşağıya geliştirirken, kendi sistemini "mezar kazıcısına" karşı önlemlerle donatmayı da ihmal etmemiştir. Dünya çapında emperyalizmin finanse ettiği ve örgütlediği sarı sendikacılık ağıdır ilk önlem. İkinci olarak yasalarda yapılan düzenlemelerle, toplu sözleşmelerde izlenen stratejilerle büyük işçi kitlesi işçi-memur, grev yasağı olan-olmayan sektörler gibi suni ayrımlara tabi tutularak bölünmüştür. Kuşkusuz en büyük önlem her zamanki gibi baskı ve terördür.

Ancak işçi sınıfının önündeki engellerin hepsi bu da değildir. Oligarşi emekçilerin önüne koyduğu barikatların delinmesi, aşılması sırasında yeni manevralarla, yeni saldırı biçimleriyle çıkar onların karşısına, örneğin bugün Türk-İş patronları tarafından sıkça sözü edilen "işçi partisi" de benzer bir manevradan başka bir şey değildir. Hoşnutsuzluğun büyüdüğü ve düzen partilerinden hiçbirinin bu hoşnutsuzluğu kucaklayamadığı noktada, devrimci bir yönelimin kaçınılmaz olacağını bilen egemenler araya yeni bir barikat daha dikmeye çalışıyorlar. Bunun teşhir ve tecrit edildiği noktada, egemenlerin düzenine midesinden bağımlı sendika ağaları yeni manevralara başvurmakta geç kalmayacaklardır. Burada sorun, işçi sınıfına, yalnızca beklentilerimizin ürünü olan mucizevi misyonlar biçmeden, sonu hep hayal kırıklığıyla bitecek öngörüler yapmadan sabırla sistemin saldırılarının her biçimine yanıt veren bir çalışma yürütmektedir.

İşçi sınıfı içindeki bu devrimci çalışma mücadelenin talepleri açısından da örgütlenme biçimleri açısından da çok yönlü olmak zorundadır. **Talepler bazında ekonomik-demokratik taleplerden politik taleplere, halkın bütününün sorunlarını kapsayan taleplere uzanan çizgi, örgütlenme bazında da sendikal örgütlenmelerden komiteleşmelere, komitelerden işçi milislerinin oluşturulmasına, milisten devrimci anlamda siyasal yasi örgütlenmesinin, önderliğinin birlikte bulunmadığı her direniş -sonuçta kaybetmiş de kazanmış da olsa- eksikliktir.**

Bir sınıf örgütü olarak hiçbir sendika kendisini devrim mücadelesinden ayrı görmemelidir. Tersi ekonomizme düşmektir. Ve bunun bir devamı olarak hiçbir devrimci sendikacı, sendikalar içinde çalışan hiçbir devrimci kendini devrim mücadelesinden bir an bile ayrı düşünmemeli, klasik sendika kalıplarının, anlayışının, mücadele ile devrim arasına, girmesine izin vermemelidir.

Sendikal mevzide savaşmak gerekiyor. Hem de sonuna kadar. Ama savaşımızı buraya hapsettiğimizde, bu bir yanıyla bizi patronların, faşist terörün karşısında güçsüz bırakırken, bir yanıyla da çarpıştığımız tek mevzi burası olduğu sürece bizi giderek sendika yönetimlerinde etkin olup olmama gibi bir döngüye hapsedecektir. Birbirini alternatif olarak görmeden sendikal mevzide savaşırken, işçi sınıfının yaratıcılığını, üreticiliğini harekete geçirecek, sarı sendikacılık barikatlarında gedikler açacak olan taban örgütlenmelerine, komiteleşmelere yönelmemiz gerekiyor. Taban örgütlenmeleri oluştuğu ölçüde devrimci bir dinamik, devrimci bir potansiyel açığa çıkarıyor. Ancak siyasal bir perspektife, önderliğe sahip olmaksızın taban örgütlenmelerinin de ufku kendisiyle sınırlı kalıyor. Burada önümüze bir başka görev çıkıyor, işçi sınıfı içinde devrimci bir siyasal organizasyonu, Devrimci İşçi Hareketi'ni örgütlemek ve yaygınlaştırmak.

Bunlar da yetmiyor. En sıradan grevden vizite eylemine, iş yavaşlatmadan işgallere kadar işçi sınıfının hak arayışını ve özlemlerini ortaya koyduğu her direniş patronların, onların paralı beslemelerinin, direniş içindeki ya da dışındaki emekçilere güven vermenin yolu sınıfın kendi şiddetini uygulamasından geçiyor. Ve bu zorunluluk işçi sınıfının önüne bir görev daha çıkarıyor. Kendi koruyucusu olarak, kendi güvencesi için, egemenlerin şiddeti karşısında çaresiz kalmamak için milis örgütlenmelerini yaratmak...

İşçi sınıfına yönelik beklentileri gerçekleştirecek olan işte, içeriği böyle doldurulan bir çok yönlülüktür. Ve bugün karşı karşıya olunan en önemli handikap da budur. İşçiler gerçekte bunların hiçbirinin yabancısı değildir. İşçi sınıfı bugün görünürdeki tüm eksikliklere, yetersizliklere karşın '80'lerin, '85'lerin işçi sınıfı değildir. Saç-sakal keserek, "açız" sloganlarıyla, yemek boykotlarıyla sesini duyurmaya çalıştığı noktadan daha ileri, daha deneyimli bir noktaya gelmiştir. Bir Migros'u, Zonguldak'ı, 3 Ocak'ı, bir Maga'yı, Paşabahçe'yi, Toros'u, Liman direnişlerini yaşamıştır, önerilen örgütlenmelerin hiçbirini birbirinin karşısına çıkarmadan, her biri kendi özgünlüğü içinde şekillendirilerek hayata geçirildiğinde, işçi sınıfı, sınıf olarak misyonunu omuzlayacak ve egemenlerin karşısına gerçek gücüyle çıkmış olacaktır.

Devrimci Sendikal Çalışma

İşçi sınıfının mücadelesi bugün '87'lere göre daha radikal, daha süreklidir. Ve en önemlisi işçi sınıfı bunların **daha fazlasına da** açıktır. Polis terörüyle kırılan direnişlere, dayanışma eylemlerinin yetersizliğine vb. karşın bu önemli bir devrimci di-

Bu yüzden burjuva muhalefet geçmişte olduğu gibi işçi eylemlerini kullanmaya bile cesaret edemiyor. Ve bu yüzden bugün gerici, sarı, reformist tüm sendikaların-konfederasyonların asıl dikkati -işçilere yönelen saldırılardan çok- işçi sınıfı ve sendikalar içindeki devrimci gelişme üzerinedir. Onları endişelendiren asıl büyük tehlike özelleştirme, yüz binlerce işçinin işsiz kalması vb. değil, işçilerin devrimcileşmesi ve sendika yönetimlerinin devrimci işçilerin eline geçmesidir. Burjuva muhalefetin göstermelik de olsa işçi eylemlerine "destek"ten uzak durması, sendikaların çok zorda kalmadıkça eylem kararı almaması ve asıl tehlikeyi "devrimcileşme"de bulması, bütün bunlar, devrimci işçilerin gerek sendikalar özelinde, gerekse de işçi sınıfı genelinde çalışmalarını açık devrimci kimlikleri, açık devrimci talep ve programlarıyla yapmalarının zeminin son derece uygun olduğunu da ortaya koymaktadır. Bugün sendikal çalışmayı, hangi kaygılar, hangi "taktikler" gereği olursa olsun bu devrimci kimliğin ve programın gerisinde bir çizgide yürütmek' oportünistçedir, işçi sınıfına -ve dolayısıyla kendine- güvensizliktir. Sürecin gerisinde kalmaktır.

Sendikalar tarihselliğiyle, var oluşunun objektif temelleriyle düzene ve devlete karşıdırlar. Devrimci işçiler sendikal çalışmada her şeyden önce bu özü açığa çıkarıcı bir programa sahip olmak duru-

ye, belirleyici olmaya başlar. Sendikacılık devrimciliğin önüne geçer.

Her kurumda çalışmanın belli kuralları, normları vardır. Bu, sendikalar için de geçerlidir. Ancak bu, kendimizi düzenin yasalarınca belirlenmiş sendikal işleyiş ve kurallarla sınırlamamız anlamına gelmez.

Bu gerçeği gizlemek ve sınıf mücadelesini engellemek için egemen sınıflar "sendikalar siyaset yapmaz" demagojisini geliştirmişlerdir. Oysa sorunun özü çok basit ve açıktır. Toplumların gelişme sürecine damgasını vuran sınıflar mücadelesidir. Egemenlerle ezilenler arasındaki savaştır. Egemenlerin sömürüyü sürdürmeye yönelik politikalarının karşısına emekçiler de kendi çıkarlarını koruyacak politikalarla çıkmak zorundadırlar.

Sendikalar, Dimitrov'un klasik tanımıyla "işçilerin günlük çıkarlarını savunma görevini yerine getirirlerken, bir yandan da proletaryanın pratik sosyalizm okulu olmaktadırlar." İşte sarı reformist sendikacılıkla devrimci sendikacılığın ayrım noktalarından biri budur. İçinde çalıştığımız,

Tersine biz sendika aracılığıyla ya da sendikasız, bir işkolunda örgütlendiğimiz, güç olduğumuz noktada, onlar bize muhtaç olacak, devrimci politika karşısında onlar sağcılıklarından "taviz" vermek zorunda kalacaklardır. Bizim devrimci politikamızdan taviz vererek kazandığımız sendikal olanak ise gerçek anlamda devrimci bir mevzi olmayacaktır. Delege oyunlarına girerek değil, örgütlenmemiz, mücadelemizle, proleter kişiliğimiz ve politikalarımızla bir çekim merkezi olmalıyız.

Bu noktada bugün sarı sendikacılığın karşısına yalnızca teşhirle değil, bulunulan alandaki işçilerin çıkarlarının, yakıcı taleplerinin ifadesi olan somut dayatmalarla çıkmalıyız. Göz önünde bulundurulmalıdır ki, teşhirin yolu da doğru politikayı, yapılması gerekeni ortaya koyan önerilerden, doğru önderlikten geçer. Teşhir ve dayatmalarımızla yol ayrımına zorlamalıyız onları.

Bu çalışma bazen tabandan mevcut yönetimlerin zorlanması yoluyla sınıfın mücadelesine denk düşen kararların aldı-

tikleri ve tüm bunların odağına icazetsiz, statükoları kabul etmeyen bir mücadele çizgisini oturttukları sınıf örgütleridir.

Bir sınıf örgütü olarak hiçbir sendika kendisini devrim mücadelesinden ayrı görmemelidir. Tersi ekonomizme düşmektir. Ve bunun bir devamı olarak hiçbir devrimci sendikacı, sendikalar içinde çalışan hiçbir devrimci kendini devrim mücadelesinden bir an bile ayrı düşünmemeli, klasik sendika kalıplarının, anlayışının, mücadele ile devrim arasına girmesine izin vermemelidir. Ülkemiz koşullarında devrimci olunduğu iddia edilse de, yalnızca sendikacılık yapılıyorsa eğer, bu fazlaca bir şey ifade etmez. Çok yetkin, çok uzman onlarca, yüzlerce revizyonist sendika ve sendikacı göstermek mümkündür. Ama tüm bunların emekçi sınıfların mücadelesine sağladığı katkı yok denecek kadar azdır. Ve bazen bunun da ötesinde engele dönüşmektedirler.

Komiteler Yaygınlaştırılmalı, Komitelerde Israrlı Olunmalıdır

kucaklayabilmeliyiz

mundadır.

Sendikalaşma, grev, 8 saatlik işgünü... Tüm bu haklar zorlu, kanlı bir bedel ödenerek, dişe diş mücadele edilerek kazanıldı. İşçi sınıfının yaklaşık 150 yıllık geçmişi bir yerde bunun tarihidir. Yüz elli yıl önce sendika isteyen ilk işçiler bu hakkı tanıyan bir yasayla değil, devletin polisiyle karşı karşıya kaldılar. Ve oradan devletin terörünü gerileterek kazandılar sendika hakkını. Bu nedenledir ki, sendikalar düzen örgütü olarak değil, tersine kapitalist düzen karşıtı olarak çıktılar tarih sayfasına.

Sendikalar burjuva, faşist devletin de karşısındadırlar. Çünkü attıkları her adımda sermayenin çıkarlarının koruyucusu olan devlet kurumlarıyla karşı karşıya geleceklerinden, devlete karşı da bir tavır almak zorundadırlar. Kısacası düzene ve faşist devlete karşı olmaksızın sendikaların sınıfın çıkarlarını korumalarından söz edilemez.

Sendikaların sınıf örgütü olmaları, sınıfı doğrudan ve dolaylı ilgilendiren her olayda tavır belirlenmesi sorumluluğunu da ortaya çıkarır. Hiçbir sendika, hiçbir sendikacı, örneğin Türkiye'deki işkence olgusu için "Bizi ilgilendirmez" diyemez. Çünkü sistemin yapısı gereği hakkını aramak isteyen herkes böyle bir tehdit altındadır.

Bir başka yanıyla, sınıf mücadelesi, zorunlu olarak örgütü davranmayı, çıkarları ortak olan sınıf ve katmanlar arasındaki birlik ve dayanışmayı gerektirir. Ve bu birliğin, dayanışmanın gereği olarak sendikaların da toplumun genelini ilgilendiren tüm politik gelişmelerde tavır belirlemeleri zorunludur.

Kapitalist düzene ve devlete karşı olmak, sınıfın birlikteliğini ve diğer emekçilerle dayanışma içinde olmayı her şart altında uygulamak, bunlar sendikaların tarihsel özüdür. Dolayısıyla devrimci sendikal çalışmanın da elbette ki bunları içereceği, hedefleyeceği düşünülür ama pratikte böyle değildir.

Türkiye solunda bu noktada olumsuz bir gelenek hakimdir. Sendikalara düzenin kazandırdığı yapıya adapte olunur ve bu kabuk içinde, "durumun özgünlüğü", somutluğu giderek amacın önüne geçmehele ki yönetiminde olduğumuz bir sendikayı **her şeye rağmen** sosyalizmin okulu olarak değerlendiremiyorsak orada yürütüğümüz çalışma, **devrimci** değildir.

Devrimci sendikacılığın ana unsurlarından biri de siyasal çalışma ve sendikal çalışmanın dengesini ve uyumunu doğru bir biçimde saptayabilmektir. Siyasal hedefler ön planda tutulup sendikal çalışma unutulursa, kitlelerin talepleri, sorunları gözardı edilmiş olacak, kanalları kendi ellerimizle tıkamış olacağız. Tersinden ise harcadığımız enerji, sendikal anlamda aldığımız sonuç, devrim mücadelesine ve örgütlenmesine hizmet etmemiş olacaktır. Bu eksik şekillenme politika üretmekte ortaya çıkan sıkıntılarda da kendini gösterecektir.

Sendikaları sadece "ekmek kavgası" veren ve ücret artışlarıyla yetinen kuruluşlar olarak görmek isteyen burjuvazi, bunu sağlamak için de uzlaşmacı, sarı sendikacılığı gündeme getirmiş ve sarı sendikacılık emperyalizmin desteği ve finansmanıyla hemen tüm yeni sömürgelerde işçi sınıfının devrimcileşmesini engellemek üzere bir güç olarak örgütlendirilmiştir. TÜRK-İŞ, HAK-İŞ doğrudan bu politikanın araçları olarak kurulmuşlardır. TÜRK-İŞ'teşmiş DİSK de bugün bu çizgiyle pek fazla çatışması olmayan bir sendika durumundadır.

Tüm bunlar somutunda bugün işçi sınıfı içerisindeki devrimci çalışmanın sendikalar özelinde ve tüm işçi kitlesi genelinde karşı karşıya olduğu sorunu iki noktada özetleyebiliriz.

Birincisi, günümüzde yasal zorlamalarla işçilerin ve sendikal mücadelenin TÜRK-İŞ'e, HAK-İŞ'e ve DİSK'in uzlaşmacı yapısına mahkum edilmesi nedeniyle alternatif sendikalar kurmak, barajları aşmak zor olabilir, hatta çeşitli işkolları açısından bugün için hiç mümkün olmayabilir de. Ancak alternatif politika eşittir alternatif sendika değildir. Alternatif sendika ancak alternatif bir politika içinde değerlendirilebilir ve yaratılabilir. Alternatif politikamız ise sınıf ve kitle sendikacılığıdır. Yani devrimci sendikacılıktır... Bu politikayla onlara mahkum olmadan devrimci bir çalışma yürütmek mümkündür.

nılması, bazen doğrudan yönetimin ele geçirilmeye çalışılması ve ele geçirilmesi biçimlerine bürünür. Ama son tahlilde çalışmamızın özünü belirleyen bunlar değildir. Belirleyici olan kendi politikalarımızın kitlelere ulaştırılması, kitlelerin sendika aracılığıyla ya da onun dışında mücadeleye kanalize edilmesi ve devrimci örgütlülüğe kazandırılmasıdır.

Sorunun ikinci boyutu ise, geniş işçi-emekçi kesimlerin örgütsüzlüğüdür. Bugün mevcut konfederasyonlarda örgütlü işçi sayısı toplam işçi sayısının ancak yüzde yirmisine ulaşmaktadır. Yani sarı, gerici, uzlaşmacı sendikaların dışında da ulaşılabilecek çok geniş bir işçi potansiyeli vardır. Ve biz bu kesimlere ulaşabildiğimiz, bunları örgütleyebildiğimiz ölçüde sarı sendikacılık önümüzde bir engel olarak daha da küçülecektir.

Yozlaştırılmamış, haliyle sendikalar devrim mücadelesinde emekçi sınıfların örgütlendikleri, ekonomik-demokratik istemleri için egemenlerden pay kopardıkları, hitap ettikleri kitleyi her yönüyle eğit-

Bugün artık işçi sınıfı içinde yasal sınırlar içinde kalarak bir mücadele sürdürmek olanaklı değildir. Hak almanın yasal güvenceleri yoktur bu ülkede. Var olan yasalarsa bir bakanın, bir polis şefinin keyfiyetindedir. Bu koşullarda hala işçileri fedakarlığa, uzlaşmaya, radikal biçimlerden uzak durmaya çağıran bir işçi düşmanından başka bir şey olamaz. Tek dertleri vardır aslında, işçileri devrimcilerden, devrimci mücadeleden uzak tutmak. Bu engeller Devrimci İşçi Hareketiyle yıkılacaktır.

Devrimci sendikal mücadelenin, orgutsüzlüğü örgütlülüğe dönüştürmenin ve işçi sınıfının devrimcileşmesinin önündeki engellerin aşılmasında işçi sınıfının kendi olanakları ve devrimci dinamikleri belirleyici olmalıdır. Komiteler bu noktalarda sağlanacak bir sıçramanın en elverişli araçları olarak ele alınmak durumundadır.

'87'de işçilerin açık muhalefetinin ve direnerek hak almanın yolunu açan Migros grevinden bu yana hemen tüm işkolları komitelerle tanıştı, hemen her direnişte komiteler özel görevler üstlendiler.

Toplu iş sözleşmesi komitelerinden grevlerle dayanışma komitelerine, eylem komitelerinden özelleştirmeye karşı mücadele komitelerine kadar pek çok sorun özelinde, değişik adlar alan komiteleşmeler işçi sınıfı mücadelesi açısından belli ölçülerde gelenekselleşti.

Bugün komitelerin pratiğindeki çeşitli eksikliklerden dolayı komiteleşmelere karşı çıkmaya, bütün bu süreci "olumsuz" olarak yadsımaya kadar varan değerlendirmeler, gerçekte kolaycı, mücadelede emek ve sabrı yadsıyan, bu sürecin birikimlerini yok sayan yaklaşımların ürünüdür.

Oluşturulan komiteler pek çok örnekte "taban örgütlenmesi" olma anlamında bire bir öngörülen karşılığını bulamamıştır. Pek çoğunda süreklilik, kalıcılık sağlanamamıştır. Ama tüm bunlar, bu yoğun komiteler pratiğinin işçilere örgütlü olma bilincini taşıdığının, yüzlerce işçiyi bu pratiğin içinde eğittiğinin, işçi önderlerini açığa çıkaran bir işlevi yerine getirdiğinin, işçilerle sıcak, yeni bağlar ortaya çıkardığının görülmesine engel olmamalıdır.

Sorun komitelere nasıl baktığımız, onlara nasıl bir işlev yüklediğimizdedir. Komitelerin yaygınlaştırılmasıyla "sivil toplumu yaratmaya çalışanlar, komitelerden işçi partisi" çıkarmaya kalkışanlar, büyük iddialı siyasi örgütlülüklerini kitlelere tabi kılarak önderlik yerine kuyrukçulukta karar kılanlar elbette komitelerden umduklarını bulamayacak, hayal kırıklığına uğrayacaklardır.

Şunu asla unutmamalıyız: *"Sömürülen sınıfı yalnız mücadele eğitir, gücünün değerini yalnız mücadele ortaya çıkarır,*

onun görüş ufkunu genişletir, yeteneklerini geliştirir, iradesini çelikleştirir." (Lenin, 1905 Devrimi)

Komiteleşmeleri işte bu anlamıyla, her şeyden önce işçi sınıfının doğal kadrolaşma mekanizmaları olarak görmek gerekir. Komiteler kurulacak, dağılacak yeniden kurulacaklardır. Bu noktada önemli olan tek başına, şu ya da bu sorun, şu ya da bu süreç için kurulmuş olan komiteleri kalıcılaştırmak değil, komiteyle taban örgütlülüğüne doğru atılan adımları, komitenin kendisiyle ve komite aracılığıyla kurulan ilişkileri kalınlaştırmaktır. Komiteleşmeler sürecinde eksik kalan önemli yanlardan biri budur. Kalıcılaştırmayı bu muhtevasıyla sağladığımızda, o işyeri ya da işkolunda devrimci örgütlenme geliştirilmiş ve süreci her yönüyle daha kucaklayıcı müdahaleler olanaklı kılınmış olacaktır.

Keza çok çeşitli, her soruna, duruma ilişkin bir komite kurulmasını kalıcılaşmanın, süreklileşmenin nedeni olarak görüp "işyeri komiteleri" ya da benzer bir ad altında her şeye müdahale edecek tek bir komiteleşmenin önerilmesi de kolaycılıktan ve meseleye "dar grup örgütlenmesi" penceresinden bakmaktan başka bir şey değildir. Siyasal örgütlülüğün ifadesi anlamında tek bir komiteleşme düşünülebilir kuşkusuz. Ancak ekonomik demokratik muhtevalı örgütlenmeler açısından bu komiteleri işlevsizleştirmekten başka bir işe yaramaz.

Komitelerin çeşitliliği mücadelenin zenginliği vs işçi kitlesini kucaklamaya elverişli bir biçimlenmedir- Örneğin toplu iş sözleşmesi komiteleri işçilerin ekonomik demokratik mücadeleyle en ilgili oldukları bir kesitin duyarlılığını yakalayacak, dayanışma komiteleri işçilerin birlik özlemini harekete geçirecek, özelleştirmeye, işçi kıyımına karşı mücadele komiteleri gibi komiteleşmeler belli sorunlarda yoğunlaşmayı sağlayacaktır.

Öte yandan komiteleri tüm eksiklik ve yetersizliklerine karşın tereddütsüz yoğunlaştırmaya, çoğaltmaya çalışırken bugüne kadarki komiteleşmelerin ortaya koyduğu eksiklikleri, dersleri de sorgulayıp özümseyebildiğimiz ölçüde süreç daha nitelikli bir hal alacaktır.

İlk eksiklik alelacele ve kolaycı örgütlenmiş komiteleşmelerde açığa çıkan yeni insanları katamama, yeni duyarlılıkları yeterince açığa çıkaramamadır. İkincisi dar pratikçilik ve programsızlık nedeniyle işçilerin yaratıcılığını, üretkenliğini harekete geçiren, kitle inisiyatifini canlandıran bir işleyişi oturtmamadır. Komitelerde biçimsel inisiyatif kaygısı güdülmemelidir. Sorunun özü politikalarımızı hakim kılmak ve örgütsel ağırlığımızı duyurmaktır. Ancak bu amaç değil, sonuçtur. Politikalarımızın doğruluğunun, örgütsel olanaklarımız ve öndertlik tecrübemizin genişlemesinin sonucudur. Reformizmin, oportünizmin böyle bir kaygısının olması doğaldır. Çünkü politikasıyla da, örgütüyle de güçsüzdür. Düzen partilerinin ve sarı sendikaların iğrenç sahtekar yüzünü gören işçi kitlesi devrimcilere güvenmekte, devrimcilerin sloganlarıyla harekete geçmekte, doğru politikaları, önderliği sahiplenmektedir. Bu bir istek değil devrimci işçilerin içinde yer aldığı komiteleşme pratiğinin ortaya koyduğu bir sonuçtur. Bu anlamda kendimize daha fazla güvenmeli, daha iddialı olmalı, kitleleri, öncü duyarlı işçileri daha fazla cesaretle kucaklayabilmeliyiz. Üçüncüsü, işyerleri, işkolları bazında kurulan onlarca komitenin organize edilememesinde görülen eksikliklerdir.

Komiteler sendikaların alternatifi midir, değil midir tartışması sunidir. Sendikanın bir engel oluşturduğu noktada kuşkusuz komitenin varlığı ve pratiği "sendikaya rağmen"dir. Tersi durumda ortak bir önderlik söz konusu olacaktır. Ancak komitelere bunun ötesinde daha geniş ufuklu bir bakışımız olmalıdır. Bu bakış açısı, komitelere kitlenin yaratıcılığını, üreticiliğini harekete geçiren, devrimci örgütlülüğe yeni ilişkiler kazandıran, işçileri eğiten bir basamak olarak görmelidir. Egemenlerin saldırılarının ve savaşın daha da boyutlandığı kesitlerde, savaşın yükünü çekecek sağlamlıkta bir yeraltı sendikacılığının inşası açısından da komiteleşmeler, Devrimci İşçi Hareketi'nin örgütlenmesi ve önderliğiyle hayat bulacak olan böyle bir oluşuma çekilmesi gereken, onun koşullarını belli yanlarıyla bugünden hazırlayan bir pratiktir.

Tüm bunlar için, komiteleşmelerde, sorunlara sahip çıkma bilincini ve devrimci duyarlılığı harekete geçiren bu tür örgütlenmelerde ısrarlı olmalıyız. Eksiklikler işçi kitlesinden değil, önderlikten, inisiyatiften kaynaklanan eksikliklerdir. Ve bunu gidermenin yolu da bu pratikte ısrardan geçer.

Sınıfın Şiddetini Örgütlemenin Kaçınılmazlığı ve Milisler

Bugün hemen tüm direnişlerde işçiler, devrimci işçileri en önde görmekte ve onları sahiplenmektedir. Cesaretli politikalar geliştirildiği, direnişlerin önünü açan hızlı, cesur, radikal adımlar atıldığı sürece güvenin, desteğin ve önderliğimizin belirleyici hale gelmesinin de önü açılmaktadır. Bu gelişimi hızlandırmanın, **güven vermenin** ve sınıfa, kendine **güven kazandırmanın** bir diğer ayağı ise mücadelemizin önünde engel olan işçi düşmanlarının bertaraf edilmesine oturuyor.

İşçi sınıfının şiddetinin yakıcı bir ihtiyaç haline geldiği bir süreci yaşıyoruz. Adana'da, iston'da, Gebze'de en sıradan işçilerin yüksek sesle ifade ettiği bir taleptir bu.

Uzun vadeli siyasal hedefe uygun taktikler ve örgütlenmeler ortaya konup bu, sınıfın şiddetiyle bütünleştirildiğinde, emekçilerin hakkı olan kazanımların birer birer çekilip koparıldığını, önümüzdeki engellerin temizlendiğini görmek zor değildir.

Maga Deri direnişi bunun örneğidir. Direnişle bütünleşen bir şiddetin taşıyacağı güvenin ve egemenlere geri adım attırmasının somut ifadesidir.

Güven ve cesaret vermenin yolu gücü hissettirmektir.

Geniş işçi yığınlarına direnişler içinde üretimden gelen gücün, örgütlü mücadelenin ve sınıfın şiddetinin bir arada neleri başarabileceğini göstermeliyiz. Bu bütüne sonuncu ayağı eklemenin biçimi kendini esas olarak milis örgütlenmesinde ifade edecektir. Ancak bu ifade ediş iyi kavranmalı ve kavratılmalıdır. Kavranması gereken ilk nokta da milislerin sınıfın dışında değil içinde olduğudur.

"Sınıfın şiddeti" denildiğinde genellikle bir "dışarıdan bekleme" vardır. Oysa işçi sınıfı bizzat direnişler içinde başvuracağı şiddetten, doğrudan işçi düşmanlarına yönelecek olan devrimci şiddet eylemlerine kadar şiddetini kendi saflarında örgütlemek zorundadır. Dün Profilo'da, Tariş'te, bugün Kağıthane'de, Toros Gübre'de, Kartal direnişinde işçiler haklılıklarından aldıkları güçle polis ve jandarma karşısında saldırıya karşılık veren bir konumda olmuşlardır. İstanbul'da belediye işçilerinin direnişlerinde grev kırıcılara hak ettikleri dersi yine grevdeki işçilerin oluşturduğu ekipler vermiştir.

Sınıfın şiddetinin ilk biçimini, çeşitli eylemler içinde adlandırıldığı biçimiyle "sopalı sendikacılık" olarak tanımlayabiliriz. Soyut olarak tartışıldığında şiddete karşı çıkışlar görmek mümkündür. Ancak direnişler öğretiyor. Patronun işçi kıyımı ve devletin terörü karşısında işçinin içine düştüğü "çaresizlik" duygusu ona çare aratıyor. Bugün açıktır ki işçi direnişlerinin -içinden ya da dışından- az çok tecrübesine sahip her işçi, şiddetten yana, çünkü başka yol göremiyor. Bu noktada bilince çıkarılması gereken bir yan kalıyor. İşçi sınıfının "kendi göbeğini kendisinin kesmek" zorunda olduğu. Devrimci işçi Hareketi bugün açığa çıkmış olan ihtiyacı örgütlemek durumundadır.

İşin başı "sopalı sendikacılık" esprisi içinde grev ve direniş kırıcılarına karşı, komitelere paralel olarak mekanizmalar oluşturmaktan geçmektedir. İkinci adımı ise daha yetkin bir örgütlenmeyle sınıfın öfkesine, kinine tercüman olabilmektir. İşte milislerin işlevi, misyonu da bu noktada çıkar ortaya.

Sınıfın şiddeti bu iki yanıyla birlikte hayata geçirildiğinde, işçi düşmanları işten çıkarmada, direnişlere saldırıda bu ölçüde pervasız olamayacaklardır.

İşçi Sınıfına Gösterilecek Adres: Devrimci İşçi Hareketi

Devrimci İşçi Hareketi politik bir alan örgütlenmesidir. Ve devrimci hareketin politik alan örgütlenmesi olarak da iktidar mücadelesinin, devrimci savaşın bir parçası olarak düşünülmelidir.

Devrimci İşçi Hareketi esas olarak buraya kadar açmaya çalıştığımız tüm devrimci faaliyeti bünyesinde toplayan bir yeraltı örgütlenmesi olmak durumundadır. Ancak bu, sınıfın dışında, sınıfın en savaşçı insanlarıyla sınırlı bir "vurucu güç" örgütlenmesi olarak düşünülmemelidir. Devrimci İşçi Hareketi işçi sınıfı içindeki varlığını, sendikal ve sendika dışı, legal, yarı legal-illegal örgütlülükleriyle ortaya koyacak, varlığıyla işçileri kucaklayabildiği ve gücünü, örgütlülüğünü doğrudan işverene, sarı sendikalara hissettirebildiği ölçüde geniş işçi kitleleri açısından, alternatif olarak görülüp, vazgeçilmezleşecektir.

Mücadelenin muhtevası, biçimleri açısından da işçi hareketini kucaklayıcı ve kapsayıcı olmak durumundadır. İşçilerin ekonomik-demokratik mücadelesini örgütlediği kadar onları politik hedeflere, politik mücadeleye yönlendirmeye çalışacak, mücadeleyi grevlerden sınıfın açık devrimci şiddetine uzanan bir çok yönlülük içinde biçimlendirecektir.

Açıktır ki bir devrimci örgütlenme, bulunduğu alanda kitlelerin sorunlarına çözüm önerileri sunabildiği, çözebildiği ve bütününde güven verebildiği ölçüde işçilerin desteğini sağlayacaktır. Devrimci İşçi Hareketi bugün yaşanmış birçok deneyden dersler çıkararak, kendi örgütlülüğünü zenginleştirmesini sağlayacak ideolojik pespektife sahiptir.

12 Eylül sonrasında toplumsal muhalefetin önünü açan ve işçi sınıfının kazanım hanesine yazılan birçok grev, direniş ve eylem bu anlayışın ürünüdür. Migros grevinin başarılı sonuçlanmasından, Paşabahçe'den belediye işçilerinin direnişlerine, Maga'dan Mersin Liman işçilerinin kazanımlarına, Turbo Filtre'den Toros Gübre direnişlerine kadar hepsi bu perspektifin damgasını vurduğu direnişlerdir. Keza Devrimci İşçi Hareketi ülkede yaşanan birçok grev ve direnişlerle dayanışmada bulunarak, grevlerle dayanışma komiteleriyle, grevlere, direnişlere güç katmıştır. 1 Mayıslarda radikalliğin caddelere taşınmasında, alanların kazanılmasında önemli bir misyon üstlenmiştir.

İşçi sınıfının, '89 baharından bu yana eylemlerinin çapı, örgütlülüğü ve mücadele deneyleri yanıyla oldukça geniş bir birikim sağladığı noktada, mücadelenin siyasal taleplerle radikalleştirilmesi, devrimci örgütlülük zeminine çekilmesi ve örgütsüz geniş işçi kesimlere ulaşılması açısından Devrimci İşçi Hareketi'ne oldukça önemli görevler düşmektedir.

Önce karşımızdaki güçleri net olarak ortaya koymalıyız. Sınıf sendikacılığının karşısındaki güçler, devlet desteğinden güç alan sermaye ve sarı sendikacılıktır. Ancak teorik olarak "şeytan üçgeni"ni tespit etmiş olmanın fazlaca bir önemi yok. Pratiğimizde bu hedeflerin organize yapısı ve birbirini tamamlayan özelliğini iyi değerlendiremez, örneğin sermayeye karşı mücadele edip sarı uzlaşmacı sendikacılığa karşı mücadele ihmal edilirse, örneğin direnme kararlılığıyla bir eyleme başlayıp eylem içinde polisle çatışmaktan kaçınılırsa, başarıya ulaşmak güçtür. İşte Devrimci İşçi Hareketi örgütlenmesi, mücadelenin bu çok yönlülüğü ve bütünlüğünü sağlayabilecek tek organizasyondur.

Evet, sorun örgütlenmede ve mücadelede çok yönlülüğü sağlamakta düğümleniyor.Bugün artık işçi sınıfı içinde yasal sınırlar içinde kalarak bir mücadele sürdürmek olanaklı değildir. Hak almanın yasal güvenceleri yoktur bu ülkede. Var olan yasalarsa bir bakanın, bir polis şefinin keyfiyetindedir. Bu koşullarda hala işçileri fedakarlığa, uzlaşmaya, radikal biçimlerden uzak durmaya çağıran bir işçi düşmanından başka bir şey olamaz. Tek derteri vardır aslında, işçileri devrimcilerden, devrimci mücadeleden uzak tutmak.

Bu engeller Devrimci İşçi Hareket'iyle yıkılacaktır.

Bugün işçi sınıfı içindeki çalışmada, ajitasyon propagandada, her türden eylemde kullanılan imzalarda DİH'i her zamankinden daha fazla öne çıkarmalıyız. Bu noktadaki tereddütlerin pek çoğu sınıfın gerçek nabzını alamamaktan, görünüşteki olumsuzluklardan "aşın" etkilenmekten kaynaklanıyor.

Sınıf içinde saflaşmayı derinleştirmeliyiz. Kitlelerin sınıf bilincinin gelişmesini, kendi gücünü kavramasını, dostlarını ve düşmanlarını ayırt etmesini sağlayacak bir ideolojik ve pratik mücadele hattı çizmeliyiz. İşçi sınıfı mücadelesinde de sağımıza, solumuza daha kalın çizgiler çekmeli, uzlaşmacılara, oportünistlere daha etkili bir tarzda yönelmeliyiz. Bu hat, başlangıçta taşıyacağı tüm dezavantajlara karşın bizi işçi sınıfı içinde kitlesel, radikal bir güç haline getirecek tek biçimdir.

TKP/ML kültürü: Şablonculuk, ilkesizlik…

Ülkemiz solu neredeyse başka hiçbir ülkede görülmeyecek derecede ilginç ve renkli bir tablo çizmektedir. Neler yok ki ortaya çıkan tabloda? örgüt paralarıyla borsacılık yapan liderler... Günübirlik değiştirilen düşünceler... İçinde bulunduğu partiyi bile ciddiye almayan merkez komite üyeleri... Bu tablo içinde TKP/ML'nin de özel bir yeri var.

Diğer siyasi.çevrelerin dışında neredeyse başlı başına "köylü kültürü" olarak adlandırılabilecek bir kültüre sahip TKP/ML. Onun kültürünü ve ortaya koyduğu pratiği anlayabilmek için her şeyden önce TKP/ML'yi ve onun baştan aşağı abartılarla örülmüş dünyasını kavramak gerekir.

TKP/ML Ülke Gerçeğinden Uzak Kaba Bir Şablondur

Teorisiyle, buna göre şekillendirdiği pratiğiyle kaba ve kötü bir Çin Komünist Partisi (ÇKP) şablonu olmaktan öteye gidemedi TKP/ML.. Strateji diye yazıp-çizdikleri Mao'nun Çin için uyguladığı, emperyalizmin II. bunalım döneminin yarı sömürgeleri için geçerli olan devrim modelinin olduğu gibi ülkeye aktarılmasından başka bir şey değildir. Model alınan ÇKP şablonu ülkemizin somut koşullarına uymadığı gibi, TİKP geleneğinden kopup gelen TKP/ML de geniş köylü yığınlarını örgütleyebilecek kapasite ve sabırdan uzaktır. Tüm bunlardan sonra ortaya çıkan sonuç doğal olarak kağıt üzerinde kurumsallaştırılmış bir parti ve istenildiği kadar "halk ordusu", "kızıl ordu" diye yansıtılsın birkaç bölgede sınırlı kalmış gerilla kuvvetlerinden öteye bir şey değildir.

Yalnızca örgütlenmesi ile değil, olaylara bakış açısı ile, dünyayı ve ülkeyi yorumlayışı ile -daha doğrusu yorumlayamayışı ile- de kötü bir ÇKP kopyası olmaya devam eden TKP/ML ülke gerçeğini görmeden basma kalıp "patron ağa devleti" nakaratlarını yıllarca tekrarladı durdu. Bu çarpık kalıplara mahkum ideoloji, TKP/ML gibi geri köylü kültürünün egemen olduğu köylü kurnazlığı ile belirlenen ilkesiz, şekilsiz neredeyse her türlü pragmatizme açık bir pratiğin de yaratıcısı oldu.

Hemen her dönem ilkelerde, devrimci değerlerde ısrardan çok istediği gibi yorumlayabileceği politikalara yöneldi. Güç olmak için her yol mubah diyen bir politika izlenmesi de bu yüzden doğaldı. Sonuç yalnızca sık sık düşüncelerini değiştirmesi değil, her politika ve yönetim değişikliğinde eskisini küçük burjuvaca lanetleyip, yenisini, sekterlikten başka bir şey olmayan sözde bir radikallikle savunmasıydı.

TKP/ML'nin tarihi bir dönem savunulan düşüncelerin bir sonraki dönem mahkum edilmesinin yüzlerce örneğiyle doludur. Çünkü mahkum etmek, inkar etmek köklü bir TKP/ML geleneğidir. "İki çizgi mücadelesinin gereği" diye her kongrede, konferansta önceki merkez komite mahkum edildi. Kimlerin MLM'den uzaklaştığı ve topyekün hain ilan edildiğini, kimlerin MLM'liğinin tastiklendiğini, hangi kongrelerin, hangi konferansların tasfiyeci ya da devrimci olduğunu izlemek bile zordur bu yapıda. Değil dışındaki gruplar, içindekiler bile şöyle uzun uzun düşünmeden -bazen düşündüklerinde bile- yanıtlayamazlar bu soruları. Eski MK'ların mahkum edilmesi konusundaki gelenek artık öyle bir hal almıştır ki sonunda parti içinde **"kötü geleneği yıkmak lazım. Bir defa da konferanslarda 'MK'mız M-L'dir.' kararı çıksın"** diye isyan edercesine tepkiler yükselmeye başladı.

Ne var ki "iki çizgi mücadelesi" adına MK'sından savaşçısına kadar herkesin birbirinin ayağını kaydırmaya çalıştığı bir yapıda başka geleneklerin kök salması da beklenemez.

Bugün eroincilik-tasfiyecilik tartışmaları ile TKP/ML içerisinde MK'sından askeri örgütlenmelerine kadar her yerde, herkes güvensizlik içindedir. Ve birbirinin kuyusunu kazmakla meşguldür. Defalarca uyarmamıza rağmen darbeciliğe kol-kanat gerenler şimdi de darbecilerin yarattığı yozlaşma ve çürümenin sonuçları ile yok olmama savaşı veriyorlar... Bugüne kadar yarattıkları yoldaşlık ilişkileri ve güven konusunda da çok olumlu gelenekler olmadığından ortaya çıkan sonuçlar ise tam da TKP/ML'nin içine düştüğü duruma uygun olacaktır. Her şeyin yeni baştan sorgulandığı, hiçbir değerin kalmadığı ve her yolun mubah sayıldığı bir yapı...

TKP/ML, içinde bulunduğu durum ne olursa olsun tüm sola karşı üst perdeden böbürlenmekten, demokratik merkeziyetçilik dersleri vermekten, siyasi çalışmayı sadece rekabet mantığıyla sürdürmekten de geri durmuyor. Solla rekabet TKP/ML'nin engelleyemediği bir hastalığı; iki eli kanda da oba rekabetten vazgeçmiyor.

Düne kadar devrimci hareket içinde ortaya çıkan darbecilik ihanetinde taraf olarak/olmaya çalışarak rekabetini sürdüren TKP/ML, düşman karşısında eline geçen fırsatları bile Devrimci Sol'a "gol atmak" için kullanmaktan çekinmedi. 1988 yılında uzunca bir süre tartışılan Metris tiran bunun en somut örneğidir kuşkusuz.

Yıllarca süren tutsaklık koşullarında devrimci dayanışmanın bir ürünü olarak ortaya çıkan firar olanaklarından diğer devrimci yapıları da yararlandırmak gibi bir geleneğe saygılı olmak bir yana, Devrimci Sol, MLSPB gibi yapıların idamlıklarının ve önderlerinin çıkışının engellenmesi için kendi yoldaşlarını bile tehdit etmekten geri durmadı TKP/ML'liler... Çünkü firarda TKP/ML için öne çıkan mücadeleyi yükseltecek insanların çıkışı değil, Devrimci Sol ve MLSPB gibi örgütlere karşı kazanılacak bir "zafer"di. Bu yüzden devrimcilikle ilgileri kalmamış, firar edip babasının evine giden insanların çıkışı devrimci önderlere tercih edilmişti, üstelik diğer sola gol atmak adına.

TKP/ML'nin grup çıkarları için yapamayacağı şey yoktur. Kendisi için propagandada malzemesi olabilecek, kendini büyük ve doğru gösterecek her türlü aracı kullanabilecek, yalan, demagoji, çamur atma vb. burjuva yöntemlere baş vurabilecek sol içi tartışmayı körükleme -tıpkı devrimci haretketteki darbe sorununda olduğu gibi-, tehdit, kısaca akla gelebilen her şeyi yapabilecek durumdadır. Anlayışı da buna zorlanmadan uyum sağlayacak esnekliktedir. Çünkü onlar için "hainlik", "karşı devrimcilik" vb. nitelemeler çok basit ve ucuzdur. Her gün değişebilirler. Yeter ki.TKP/ML'nin çıkarlarına denk düşsün.

Bunun yalnızca solla ilişkilerle sınırlı olduğu sanılmasın. Sık sık parçalanma ve ayrılıkların yaşandığı örgüt içi ilişkilerde de bunlar eksiksiz geçerlidir Düne kadar tüm kofluğunu ve eksikliklerini bilmelerine rağmen "MLM yolunda yürüyen şanlı partimiz...", "Halk ordusu; TİKKO" diye üst perdeden yansıttığınız, boy boy fotoğraf ve röportajlarını yayınladığınız her şeyi şimdi tersyüz ediyor, inkar ediyorsunuz. Hangisi sizin gerçeğiniz, biz biliyoruz, ama TKP/ML gerçeğini yine TKP/ML'liler yazılarıyla ortaya koyuyorlar. İşte kendi itiraflan:

"21 yıllık mücadele tarihinde devrim mücadelesinin geliştirilmesine en az **katkıda bulunan bir başka KP bulunamaz."** (Partizan, sayı: 7)

Bunu söyleyen sıradan biri değil, TKP/ML'nin MK'sinde yer alan 21 yaşındaki bir MK üyesi ve aynı insan TKP/ML'nin kök salmış bir başka hastalığına da dem vurmadan geçemiyor; *"Partimizin içinde bulunduğu durumu çokça yaptığımız gibi süslü kelimelerle 'açıklayıp'partiyi aldatma alçaklığını yapmaktansa, olayları tüm gerçekliğiyle açıklayıp herkese belirli bir fikir vermeyi daha uygun buluk." (agd)* Somut durumu anlatayım bari insanlar fikir edinsinler diye düşünmüş MK üyesi. Yoksa kendi deyimiyle "Çokça yaptıkları gibi" "Şanlı partimiz MLM'in şanlı yolunda zafere doğru bir adım daha yaklaşırken...." diye de yansıtabilirdi. TKP/ML için şaşırtıcı olmazdı da... Ama yıllarca hem solu, hem de kendilerini aldatmaktan bıkmış anlaşılan.

Düne kadar "Dağlar sizi bekliyor, TİKKO'ya katılın" çağrıları yapıyordunuz. Oysa şimdi tam bir aciziikle TİKKO'da seviyenin düşüklüğünden söz ediyor, Kızıl Ordu TİKKO'nun Dersim'de *"...koca bir yaz faaliyeti 2-3 köyün dışına taşmamıştır. Akşamdan sabahlara kadar köylerde yatılmış, sabahtan akşama kadar da köyün birkaç kilometre uzağındaki yerlerde yatılmıştır. Bütün faaliyet budur..."* (Partizan sayı 17, sf.65) diye yazabiliyorsunuz. TİKKO'cuların birkaç köyün dışına çıkmadıkları bilinen bir şeydi. Ama kendilerinin bunu itiraf etmesi zaman aldı. Ne de olsa "Şanlı" TİKKO'nun adı vardı. Daha birkaç ay öncesine kadar "ordumuz" başlıkları atanlar, yaşanan son hizipleşmeyle beraber TİKKO gerçeğini tüm açıklığıyla ortaya koyup mahkum etmeye çalışıyorlar. Bir anda "Şanlı TİKKO'dan geriye kof ve bürokratik bir yapı kalıyor.

Savaşçıların anlatımıyla *"Kamp yerinde, komutan ve siyasi komiserden geçilmiyordu"*, ama ortada düzen değil, düzensizlik, disiplin değil, disiplinsizlik ve laçkalık, devrimci bir orduda bulunan uygulamalar değil, kendiliğindendik ve kimi GK komutanlarımızın beyaz ordudaki burjuva subaylara benzeyen davranışları vardı... (P., sayı: 17, syf. 58)

Siyasi komitelerden birisi yaşadığı kamp deneyimini bu sözlerle özetlerken, başka bir SB üyesi *"Ordu içinde büyük bir huzursuzluk yaşanmaktadır. Yoğun dökülmeler oluyor ve eskiye oranla firar ve firar girişimleri artıyor"... "Ordu içinde önemli bir çürüme vardır"... "Orduda görülen olumsuzlukların başında savaşçılara karşı kötü davranmak geliyor... ve... bir sürü hakaret, küfür ve baskıcı yöntemler (dayak) uygulanmaktadır...."* (a.g.d) diye yazıyor.

Yani ortadaki gerçek, TİKKO tüzüğünde; *"Halk ordusu tamamen gönüllülüğe dayanan, karşı-devrimcilerin, komprador patron-ağaların ve dünya emperyalizminin, faşizmin, feodalizmin ve her türlü gericiliğin .haricinde kimseye zor kullanmayan.... emekçi halkımızın silahlı gücü..."* diye yazılana hiç de uymuyor.

Köylülüğün egemen olduğu bu yapıda salt şablonlara uygun olsun diye bir insan 3 ayda parti üyesi, 5 ayda komutan ya da siyasi komiser olursa, içinden geldiği sistemin yozluklarını da kaçınılmaz olarak beraberinde taşır. Siyasi eğitimin olmadığı -kendileri söylüyorlar- bu örgütlenmede ise despotluk olağandır. Bu durumda savaşçılara da halka da şiddet uygulanması doğallaşır. Yaşanan da budur...

Sorun despotluğa, halka karşı şiddet kullanılmasına karşı düne kadar alkış tutarken bir anda bunların "savaş ağaları" olduklarının keşfedilmesi ve *"halka karşı şiddet uygulamanın tüzükte olmadığı'nın* farkına varılmasıdır. Tabii çok iyi niyetli düşünürsek durum böyledir. Oysa gerçek hiç de öyle değil... Düne kadar pragmatist bir mantıkla yapılanlara alkış tutanlar dün göz yumduklarını bugün koz olarak kullanmaya çalışıyorlar o kadar...

Süren ilkesizliğin ve faydacılığın yön verdiği şekilsizliktir/Eroin ticareti tartışmaları ve beraberinde gelen ayrılık bu şekilsizliğin, ilkesizliğin, TKP/ML'nin ahlaki ve siyasi değerlerinin, pragmatizminin turnusolü olmuştur yalnızca.

"İnsanlığın kurtuluşu için mücadele eden partimiz, uyuşturucu ticaretini bir insanlık suçu olarak kabul eder. Bununla mücadele etmeyi bir görev olarak kavrar. Uyuşturucu ticareti mafya gibi kurumlar, emperyalist, kapitalist burjuva feodal sistemlerin yarattığı ve bunlardan ayrı düşünülemeyecek kurumlardır... TKP/ML'li olmak... emperyalist, kapitalist sistemin tüm pisliklerine alternatif olabilmek demektir." (TKP/ML'nin 31.12.1993 tarihli açıklamasından.)

"Partimiz gerçek MLM bir partidir. Bütün MLM partiler (hattta diğer devrimci örgütler bile) anlayış olarak uyuşturucuya ve dolayısıyla ticaretine de karşıdırlar. Bu nedenle anlayış olarak karşı olduğu bir işi yapması mümkün değildir. Komünistler kitleleri uyuşturmaya değil, tersine uyandırma ve harekete geçirmeye çalışırlar; Bu bizi düşmandan ayıran temel bir farktır. Partimiz kuruluşundan bu yana böyle bir ticaret yapmadığı gibi gelecekte de yapmayacaktır. Bunu halkımız ve devrimci çevreler bildiği kadar düşman da biliyor." (Hacı Demirkaya'nın açıklamasından.)

Her iki açıklama da Özgür Gelecek'in 16-31 Ocak 1994 tarihli 20. sayısında yayınlandı. Gerek Hacı Demirkaya gerekse TKP/ML çok net koyuyorlardı sorunu: *Partimiz eroin işiyle ilgili değildir.* İlkelerimize *terstir çünkü...*

Oysa bu açıklamalar yapılırken Mayıs-Haziran 1993'te Olağanüstü Parti Konferansı yapılmış, konferansçılar diye anılan çevrenin eroin ticareti yaptığı açığa çıkmış ve hep beraber halktan saklanması konusunda her iki taraf da gönül rahatlığıyla anlaşmış ve susmuştu. Yani açıklamayı yapanlar eroin ticareti yaparak ve bunu gizleyerek suça ortak olmanın rahatlığı ile yaptılar açıklamalarını...

"Marksizm-Leninizm-Maoizm zaferiyle sonuçlanan" OPK eroin ticareti gibi bir insanlık suçunun gizlenmesi için kullanılmıştı. Herkes memmundu; ticareti yapanlar "özeleştirilerini vermiş", olayı bilerek saklayanlar ise "lileride kullanabilecekleri" kozlarına kavuşmuşlardı. Ve üzerinden 4 ay bile geçmeden yönetimi ele geçirmek hırsı ile döktüler avuçlarında ne varsa? Kimisi "savaş ağası"ydı kimisi "mafya hizbi".

Oysa hiç fark yoktu aralarında. Aynı top kumaşın iki farklı ucu kadar yakınlar birbirlerine. Birileri aylarca göz yumduğu eroin ticareti hakkında ahlak dersi verirken, diğerleri direkt olarak savunmasalar da şehit anaları aracılığıyla "parti için" yapıldığını söylemekten geri durmuyorlar. Onlar açısından sorun eroin ticaretinin yapılıp yapılmaması gibi ahlaki olmaktan çok birbirleri aleyhine kullanacakları birer kozdur, o kadar.

BELGE-2

Darbecilerin birbirine darbesi

İbrahim Haftanın İbrahim Bingöl'e darbesi

MERHABA...

Bir müddet önce size uzun bir yazı göndermiştik. Henüz cevabını almadan yeniden yazma gereğini duyduk. Çünkü duyduklarımız bizde ürperti uyandırıyor ve inanmama isteği yaratıyor. Bu kadar basit ilkesiz yaklaşım göstereceğinize inanmadığımız için bazı şeyleri direkt olarak sizden duymak isteğimiz yakıcı hale geldi.

I- Bazı arkadaşlarımızın gerçek isimlerinin sıradan insanların arasında dolaştığı, bunları da sizin oradan duyduklarını öğrendiklerini belirtmeleri bizde çok ciddi kaygılar yaratmıştır.

Farklı düşünebiliriz hatta birbirimize güven dahi duymayabiliriz, ama biz hiçbir zaman katliama yol açacak polisiye olaylara neden olacak şeyler yapmayız. Bugün isimleri dolaşan arkadaşları önce DK afişe etti sonra polis. Şimdi de sizlerin böyle şeylere neden olduğunu duyuyoruz. (Umarız ki böyle bir şey yoktur). Gerek DK gerek sizlerden duyduklarımız hareketin yararını düşündüğünüzden, onu sahiplendiğinizden, bizlere karşı savaş ilan ettiğinizi kahrolarak duyuyoruz. *Buraya,* kadar nasıl geldik, birbirimiz hakkında en ufak *bir* tartışmâ yapmadan nasıl böyle olumsuz şeyler düşünemiyoruz. Ve bunu maddeci dünya görüşümüzle nasıl bağdaştırabiliyoruz, doğrusu anlamak mümkün değil. Bugün ülkede bir katliam yaşarsak bilin ki sırtımızı uzun süre kimse kaldıramayacaktır. Ve bu tavrınızla katliama daveti yeye çıkardığınızın farkında bile değilsiniz.

Sizi bu düşünceye iten güvensizlik yaratan her şeyi bir kez daha gözden geçirin, maddi temellerini bulun. Bizim bildiğimiz tek bir şey vardır. "S" ve H'nin hakkımızda size ilettikleri yalana dolana dayanan bilgilerdir. Zira başka bir biçimde kendilerini meşrulaştıramazlardı. Ancak şunu da bilmelisiniz ki "S" bile kaçmadan evvel bütün ilişkileri hem de yazılı olarak bize devretmiştir. Çünkü hatasını anlamıştı. Hareketin yönetiminde kendisini layık görmediğinden bildiği her şeyi devretmiştir. Üstelik bütün bunları kaçtıktan sonra mektupla iletmiştir. Özel olarak isim vererek o insanlara ilişkileri devrettiğini söylemiştir. Yazıları günün birinde size göndeririz.

Evet, bu insanlarımızın elini kolunu bağlayacak biçimde aleyhine olumsuz şeyler söyleniyor. Ve bunu hareketin çıkarı için yaptığınızı düşünüyorsunuz.

Arkadaşlar yarın bu insanlarımız şehit olduklarında en büyük zararı hareket ve siz göreceksiniz. Ama katliamdan da birinci derecede siz sorumlu olacaksınız. Gerçeği öğrendiğiniz zaman ise yıkılacaksınız... Çünkü düşündüğünüz şeylerle yapılan şeyler birbiriyle hiç bağdaşmıyor. Bu nedenle esas olarak yapmanız gereken şey önce sorunun iç yüzünü öğrenmeniz ve bizimle sağlıklı bir tartışma yapmanızdır. Biz samimiyetimizi, bağlılığımızı, sahiplenmemizi anlatabileceğimizi ve sizinle sorunlarımızı çözeceğimizi düşünüyoruz. Tek korkumuz yaptığınız hatalarla tahribatlar yaratmadan yol almanızdır.

Size şunu söyleyelim, hareket yönetmek gibi bir sorunumuz yoktur. Hareketi sahiplenme diye bir sorunumuz vardır. Bu nedenle yurtdışında kalmayı kendimize layık görmedik. Oysa sizin misyon olarak gördükleriniz memleket isminden bile ürkmektedirler.

Bu kaos ortamında yapılacak en kolay şey nedir biliyor musunuz? Olanakların tümü eldeyken bir yığın para alıp kaybolmaktı. Bu alçaklığı yapmak inanın en kolay yoldu. Bizim yaptığımız neydi? Enkaz altından güçlü bir hareket yaratmak için canımızı dişimize takarak sahiplenmekti. Yaptığımız da bu idi. Bunu halen görmüyorsunuz. Ve bizleri kirletiyorsunuz. Neyse ki insanlar bizi tanıyor. Ve söyledikleriniz geniş bir kesim arasında bir sorun yaratmıyor. Ama bu ilkesizliğe başvurmanız çok büyük bir gaftır, haberiniz olsun.

II-Devrimciler Kendi Aralarındaki
Sorunları Tartışarak Çözerler

Tartışma sonrasında ortak payda bulunmadığı koşullarda herkes kendi yoluna gider. Peki siz ne yapıyorsunuz, bizimle hangi tartışmayı yaptınız, hangi konuda aynı, hangi konuda farklı düşündüğünüzü söylediniz. Hiçbir tartışma yapmadan bizimle aylarca tartışmış ve ortak bir nokta bulmamış gibi tavır almanız esasen sadece bir ilkesizlik olarak görülemez. Bu aynı zamanda kendinize duyduğunuz bir güvensizliği ifade eder. Bu koşullarda harekete sahip çıkan insanların olumsuz kişiler olabileceğini düşünmeniz bile ciddi bir gaftır. Ve gelecekte durumumuzu öğrendiğinizde çok kötü bir hesaplaşma yaşayacaksınız. Ama o zaman büyük bir olasılıkla biz aranızda olmayacağız. Çünkü yaşama şansını tavırlarınızla zaten elimizden aldınız. Ama bütün bunlar bizi ürkütmüyor yine başaracağız. Biz olmazsak bile yaptıklarımızı devam ettirecek insanlar çıkacaktır. Şunu bilin ki bizim insanlarımızı sevindirmiyorsunuz DK çetesini sevindiriyorsunuz. Bu tavrınızla bunu unutmayın.

Biz rahat ve huzurluyuz. Çünkü yaptıklarımız doğrudur. Bunu "S" ve "H" de onaylıyor. "S" yaptıklarının cezasını kendisi bildiği için kaçtı. "H" ise kaçmanın onursuzluğunu gördüğü için geri geldi. Ama ne yazık ki her ikisi de çürümüş, dava insanı olmanın en ufak bir belirtisine bile sahip değiller.

III-En kötü koşullarda bile hareketin ayakta kalması için her şeylerini veren yoldaşlarımıza yardımcı olacağınız yerde onlara bir engel de sizler çıkarttığınızın farkında olmadığınızı iddia edemezsiniz.

Böylesi zorlu yaşam savaşı verdiren koşullar varken, engel çıkartmanız ne anlama geliyor biliyor musunuz? Üstelik bütün bunları sübjektif olaylara bakarak yapıyorsunuz. Biliyoruz ki, bizimle ilgili en ufak bir şey bilmiyorsunuz. Olumsuz bir tek şeyimizi görmemişsiniz. Peki neden olumsuz sonuçlar çıkartıyorsunuz, maddi temeliniz nedir? Aylardır savunduğumuz şeyi bile bilmiyorsunuz, aylardır bu insanların bizi ihanete götürdüklerini söyledik, yazdık ama bize cevap bile yazmadınız. Ahmet bize "Sizin gibi düşünüyorum" demesine rağmen şimdi de büze savaş açmış gibi hareket ediyor... Ne yapabilirdik, düşündüklerimizi söyledik olmadı, yazdık kimse ciddiye almadı, ihanet içimizde kol gezdi görmediniz, uyanları dikkate almadınız. Adam kalkmış gitmiş, kendi cinsel zevkini ön planda tutarak, bunca insanı düşünmeden gitmiş, buna rağmen "Biz onunla görüşmek istiyoruz, o bizim muhatabımız" dediniz. Biz bu mantıkla örgüt olabilir miydik? Herhalde olamayacağımızı siz de biliyorsunuz. Ama aynı mantıkla hareket etmeye devam ediyorsunuz.

Örgüt olabilmek için atılması gereken adımları savunduk. Amacımız örgüt olmaktı. Ama örgüt olmamak için her yandan saldırıya uğradık, kimse bizimle ideolojik olarak tartışmadı. Herkes arkamızdan olumsuz şeyler söyledi ama bizimle tartışırken haklısınız dediler. Bu pragmatizm bizi nereye kadar götürecekti. Dün körlemesine "S"nin peşinde gidip, ondan talimat alanlar, bütün bu süreçten ders almaları gerekirken, aynı mantığı tersine çevirerek, işletiyorlar. Bu kez hiçbir sorgulama yapmadan köklemesine reddediliyoruz. Neden "S" gibi alçak, namussuz olmadığımız için mi?

Zoru gördüğümüzde biz yokuz deyip kaçmadığımız için mi? Yoksa örgüt olmak için bütün statüleri parçalamak istediğimiz için mi? Bunlara cevap vermelisiniz. Eğer farklı bir şey varsa, açıkça söylenmelidir. Gerek 12 Eylül sonrası süreçte, daha önceki süreçte bir olumsuzluğumuz varsa, açıkça söyleyin, her şeyimizle açığız. Polis tavrımız ve cezaevi yaşantımız cezaevi sonrası sürecimiz 13 Eylül sonrası tavrımız hepsi açıktır. Bir tek zaafımızı, olumsuzluğumuzu bulursanız açıkça söyleyin. Ama dedikoduya değil, gerçeğe dayalı olmalı. Açığız, bütün devrimci sürecimizde alnımız açıktır ama buna rağmen hiçbir şeyi sorgulamadan bizi çarmıha geriyorsunuz. Bunu yaptığınızda harekete ne kadar zarar verdiğinizi görmüyorsunuz.

Şunu unutmayın, hareketi sahiplenmeyip, yılgınlığın tohumlarını ekseydik, şimdi dışarıda bir şey kalmazdı. Belki samimi 1-2 kişi kalırdı. Ama onun dışında bir şey görülmezdi. Ve siz bugün zorlu görevleri yerine getiren parmakla sayılacak kadar az insanlarımızın işini zorlaştırıyorsunuz. Yarın gerçekleri gördüğünüzde vicdan azabı çekmekten kurtulamayacaksınız. Bütün yaşantınız yerle bir olacaktır. Çünkü günlerdir aleyhlerine çirkin şeyler söylediklerinizi, hareketi sahiplenmek için her şeylerini verirken, sizlerin onları ihbar ettiğini hissedeceksiniz. Ve bu tavrınızdan dolayı bu insanların katledildiklerini göreceksiniz. Ancak şu anda bütün bunları göremeyecek kadar "beninize sahip çıkıyorsunuz.

Hiç kuşkunuz olmasın aleyhinize yine bir şey söylemeyeceğiz, açıklama yapmayacağız. Ama her türlü fedakarlığı yapıp, hareketi sahipleneceğiz. Bile bile ölüme meydan okuyacağız. Bizim ölümümüzden de sizi sorumlu tutacağız. Bunun için tarihe belge bırakacağız.

IV-Yoldaşlarınızı karalayarak, denetimimizdeki ilişkileri devretmeyip yozlaştırarak hareketi sahiplendiğinizi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Çünkü bu insanları işlevsizleştirmek ile onları kaybedeceğimiz gibi bugün insanlar tarafından güvenilen yoldaşlarınıza çamur atmanız da, bir güvensizlik ve kaos yaratmasını beraberinde getirecektir. Ve bütün bunlar hareketin günden güne erimesi anlamına gelecektir.

Hareketi sahiplenmek önce yoldaşlarını sahiplenmek demektir. Siz bizi yoldaş görmüyorsanız nedenlerini koymalısınız. Ayrıca biz yoldaşınız değilsek, o zaman "S" ve "H"yi yoldaş görüyor olmalısınız. "H", "S"yi hain görüyor bizi de hareketi sahiplenen unsurlar olarak görüyoruz. Siz ne görüyorsunuz biliyoruz, siz sürecin uzağına düştüğünüzden dolayı daha sağlıklı düşündüğünüzü sanmıyorsunuz değil mi? Peki o zaman ne yapıyorsunuz? Her şeyin merkezine kendinizi mi koyuyorsunuz? İçeriden hareket yönetmeyi mi düşünüyorsunuz? Hayır diyorsanız o zaman alternatif nedir? "S" mi hayır bizi yoldaş görmüyorsunuz, nedir düşünceleriniz? Bütün bunlardan tam bir kaos çıkıyor. Nedeni de hatalarınız, zaaflarınız, yanlış yaklaşımınız, önyargılı ve sübjektif olmanız. Felsefik olarak idealizme düşmenizdir.

V- Karşımıza kim çıkarsa çıksın cesetlerimiz çiğnenmeden hareketi sahiplenme tavrımızdan vazgeçmeyeceğiz

Hareket içinde sorun çıktığında bu sözü DK'ya söylemiştik, Şimdi bir kez daha söylüyoruz. Ancak bu kez DK'ya değil, bu mantığı taşıyan içimizdeki insanlara söylüyoruz. Ve siz de devrimci sahiplenme, coşku, inanç yitirilmemişse bugün olmazsa yarın bizi anlayacak ve sahip çıkacaksınız... Katlandığımız zorlukları, yaşadıklarımızı, yaptıklarımızı gördüğünüzde kendinizi yerden yere vuracaksınız. Bizim tek bir isteğimiz var, zaman geçmeden gerçekleri görmeniz ve yoldaşlarımızı kaybetmeden kendinize gelmenizdir. Bu hem harekete bir kazanç getirecek, hem de belki de vakit geç olmadan yoldaşlarımızı tehlikelerden bir nebze de olsa kurtarırsınız.

Biz biliyoruz ki, güzel şeyler, yeni şeyler hep sancılı olur. Biz de bu sancıları çekiyoruz. Bu sancıların bize fazla zarar vermeden kaybolmasında, irademiz, bilincimiz ve düşünce silsilemiz çok önemlidir.

Doğrusunu istersiniz, kendi insanlarımızın ne yaptığımızı bilmeden, yaptıklarımıza isim koymalarını anlamıyoruz.

VI- Darbe kime karşı yapılmış, size mi? Eğer bu soruya evet diyorsanız, daha evvel hareketin yönetiminin siz olduğunu, bizim de sizi devridiğimizi iddia etmiş olursunuz. Bi zim bildiğimiz şey hareketin yönetimini "S" ve "H" temsil etmişlermiş. Bu hakkı kendile rinde nasıl bulmuşlar, o ayrı bir konu. Ama siz de bunların durumlarına bakmaksızın so rumluluklarını kabul etmişsiniz.

Bir örgüt olmanın en basit kuralını aradığımızda, kadroların iradesi olmadan, hareketin merkezi hiyerarşisinin şekillenemeyeceğini gördüğümüzden, böylesi darbeci bir anlayışa karşı çıktık. Bunu başından beri belirttik. İnsanlarımızın ihanete sürüklendiklerini hissettiğimiz anda da düşüncelerimizi yazılı olarak kadrolara sunduk. Kadroların duyarsızlığından bizi sorumlu tutamayacağınıza göre, bizim yaptıklarımızı darbe olarak nasıl değerlendirirsiniz. Başka ne yapılabilirdi? "S"nin pisliği ortaya çıktığında "H" bizimle idi. Süreç sorgulandığında "H" de olumsuz çıktı. "S" giderken ilişkileri gittiği yerden gönderdi. Telefonla bildiklerini söyledi. Nasıl darbe oluyor. Kendi suçunu kendisi kabul ediyor. Yazılar elimizde. Ve siz hem hiçbir şeyden haberimiz yok diyorsunuz, hem de darbe yapıldığını iddia ediyorsunuz. Nasıl bir darbe ise "S" kendi inisiyatifiyle ilişkileri devrediyor, "H" bizimle birlikte çalışmak istediğini belirtiyor... Ve siz de sizlerin haklarını - özünde pisliklerini- savunarak darbe yaptığımızı iddia ediyorsunuz. Olamaz, bu kadar basit düşüneceğinizi ummuyoruz. Ve sizin böyle bir niteleme yaptığınızı halen düşünemiyoruz. Bu nedenle mutlaka düşüncelerinizi belirtmelisiniz. Eğer yönetim onlar değil bizdik diyorsanız ve size haber vermeden birçok şey yaşandığından dolayı darbe nitelemesi yapıyorsanız evet böyle zorlama bir mantıkla darbe yaptığımızı iddia edebilirsiniz. Ki bu da saçmadır. Ama sizin yazılarınızda yönetimi misyon sahiplerine bahşettiğinizi yazıyorsunuz. Bu nedenle böyle bir iddianız yoktu. O halde darbe düşüncesi nereden çıktı. Sorgulamalısınız.

VII- DK'ya karşı çıkışımız tepkisel-duygusal değil, ideolojik boyutta ise, o zaman her alanda kendi farkımızı koymalıydık.

Süreci bu açıdan değerlendirdiğimizde, nerede farkımız olduğunu söyleyebilir misiniz? Yönetim anlayışı aynı değil miydi? Telefonlar devam ediyordu. Kolektivizm-eleştiri-özeleştiri hak getire, insanları konumlandırma keyfiyete ve sübjektivizme bağlıydı. Aşağıda en iyi bizim tanıdığımız insanlara karşı çıkmamıza rağmen komutan tayin edilmesi tamamen keyfiyetin ve kendini merkez gören bir mantığın ürünüdür. Sonuç ortada. Bütün atölyeler dejenerasyon yaşadı, en güzel eşyalar kaptırıldı. Bunların hesabını kim verecekti. Hani kolektif irade olacaktı. Benmerkezci anlayışı mahkum edecektik? Ne kurduk söyler misiniz.

. nerede mahkum ettik. Adeta onun aç-

tığı savaşta sürüklendik. Bunu görmüyorsunuz. Siz hangi hakla "S"yi sorumlu gördünüz. Ne yaptığını bilmeden, yaşantısı hakkında en ufak bir bilgi sahibi olmadan. "H" ile bile bir şey paylaşmamışsınız. (kendisi diyor). Bu nasıl kolektivizm. Onun bir dediği ile insanları konumlandırmışsınız, planlar, programlar kurmuşsunuz. Bu mantıkla mı DK'yı alt edecektik.

Hayır arkadaşlar biz DKdan bir fark koymadık. Koyamazdık, çünkü hepimiz onun mantığını devam ettiriyorduk. O da bunu bildiğinden feryat ediyordu. Fiili mücadeleden hep kaçtık ye insanlarımızın sinmesine neden olduk. İdeolojik mücadeleye girişmedik, sadece masal anlattık. Şunu yapmış bunu yapmış diyerek tepki çektik. İnsanlarımızın eleştirilerini dikkate almadık. Doğal olarak bu sağlıksız sürecin sorumluları hesap verecekti. Aksi takdirde hepimiz çürüyüp gidecektik.

Evet biz sürece dur dedik. Ve bundan sonra her türlü sorumluluğu alarak yola çıktık. Ancak gördük ki, sizler farkına varmadan, gerçekleri görmeden engel çıkartıyorsunuz. Sizinle iletişim kurulmamasını bile olanaklara değil, sübjektif değerlendirme ve kuramlara dayandırıyorsunuz. Günün birinde gerçekliği gördüğünüzde ise yıkım yaşayacaksınız, bundan eminiz. Eğer devrimci değerleri taşıyorsanız, gerçek bir yıkım yaşayacaksınız, bunu açıkça iddia ediyoruz. Çünkü bize yaptığınız haksızlıkları çirkinliklerl siz de hazmedemeyeceksiniz. Sizin yaptıklarınızdan dolayı yoldaşlarınızın ihmasına neden olmuşsanız, bunun hesabını kendiniz de veremeyeceksiniz. Size başka bir şey söylemiyoruz.

İstediğinizi söylemekte, yapmakta özgürsünüz, hiçbir tavrınızı sorgulamayın. Bizim çektiğimiz sıkıntılara aldırış etmeyin. Hareketi sahiplenmemizi darbe olarak niteleyin. Bizim çok kötü insanlar olduğumuzu yayın. Hiç önemli değil. Biz biliyoruz ki, tarihte ilerici hiçbir olay geçmişin kalıntılarına, düzen(....) anlayışına(...) varlığını sürdürememiştir. Biz de, DK mantığının tüm yansımalarına çarpacağız. Çünkü mücadelemiz öncelikle bu mantığı bütünüyle reddetmek ve yerine devrimci, ilkeli bir mantığı koyarak kazanılacaktır.

Süreç işliyor. Tarih hepimizi yargılayacak, kimimizi aklayacak, kimimizi yerin dibine batıracaktır. Tek dileğimiz harekete daha fazla zarar vermeden süreci görmeniz ve yann tarih karşısında en kötü nitelemelere düşmemenizdir. Umarız bizi dinlersiniz, çabamızı, özverimizi görürsünüz. Ve bir katliam yaşanmadan var olan tüm sorunları giderebiliriz. Aksi takdirde yaşanacak olanlar hepimizi de aşacaktır. En sıcak duygularla selamlar...

Not: I-DK çetesi, Raifi öldüreceklerini yayıyorlar. Dışarıda bunu söylüyorlar. Bunun için önleminiz var mı? Ne yapabiliriz mutlaka bildirin.

II-Oradan çıkma durumunuz, olanaklarınız nedir? Bu noktada ne tür yardım yapabiliriz?

III- İhtiyaçlarınızı bize mutlaka iletin...

(8.12.1993)

Şu anda kirli savaşa karşı, gücümüz oranında bir kampanya başlattık. Bu kampanya ile hem süreçte kendimizi ifade etme durumumuz var. Hem de gücümüzü öğrenmeye çalışıyoruz. Kampanyanın sonuçlarını daha sonra iletiriz. Şu anda yurtdışında üç ayrı yerde Almanya, İsviçre, Fransa'da AG'ler yapıyoruz. Kamuoyunu bilgilendirdik. Afiş, yazılama türünden çalışmalar yapılıyor. Onun dışında İsviçre'de Af Örgütü binası işgal edildi. Birkaç işgal daha gerçekleştireceğiz.

Biliyorsunuz 13 Eylül'den bugüne kadar iradi olarak ilk kez böyle bir şey yapıyoruz. Bu kampanya hatalarıyla, sevaplarıyla bizi yansıtacaktır. Bizim için yeni bir aşama olacaktır. Size haber (...) öyle açıktakiler bir türlü yapamıyorlar. 20 gün önce haber gönderdik, hem de bütün kanallarımıza ama yine de haber ulaşmadı... Bir müddet sonra, bütün bu olumsuzlukları gidereceğiz.

Sıradaki kurtarıcı gelsin

Kurtarıcılık zor iş, zahmetli iş. Şu Hayri'nin başına gelenleri duydukça, okudukça bu işin ne kadar zor olduğunu bir kez daha anlıyor insan.

Adam kalkıyor, ta Ortadoğu'lardan Avrupa'lara gidip hareketi kurtarmaya çalışırken, "Canını dişine takarak" hareketi sahipleniyor. Avukat hanımla sevgilisi yanlarına birilerini daha alarak Hayri'ye verip veriştiriyorlar, hatta ve hatta tanımıyorlar onu. Pes yani, bu kadar nankörlük olmaz. Üstelik bir de onu "darbe" yapmakla suçlamıyorlar mı. Bu kadarı da haksızlık yani.

Size o kadar dokunaklı dokunaklı mektuplar yazıyor adam.

"Bizlere karşı savaş ilan ettiğinizi kahrolarak duyuyoruz" diyor. Ve ekliyor: "Gerçeği öğrendiğiniz zaman yıkılacaksınız."

Devam ediyor: "Gelecekte durumumuzu öğrendiğinizde çok kötü bir hesaplaşma yaşayacaksınız."

"Yarın gerçekleri gördüğünüzde vicdan azabı çekmekten kurtulamayacaksınız. Bütün yaşantınız yerle bir olacak."

"Katlandığımız zorlukları, yaşadıklarımızı, yaptıklarımızı gördüğünüzde kendinizi yerden yere vuracaksınız."

"Günün birinde gerçekliği gördüğünüzde ise yıkım yaşayacaksınız, bundan eminiz."

3-5 sayfalık bir yazıda Hayri neredeyse her paragrafı benzer bir cümleyle bitiriyor. Anlaşılan ***"anlaşılmaktan"*** *umudunu kesmiş, hep "yarın" diyor, "gelecek" diyor. Kısaca "Bizim büyüklüğümüzü göreceksiniz ama iş işten geçmiş olacak" diyor Hayri.*

Hayri'yi tanıyanlar olarak bu kadar haksızlığa uğramasına içimiz elvermiyor doğrusu. Şu avukat hanımın, sevgilisinin, Ahmefin dertleri ne, niye Hayri'yi beğenmezler ki! Gerçi biraz kalın kafalıdır ama o kadar kusur bütün kurtarıcılarda olur...

Ha sahi avukat hanım, niye beğenmiyorsunuz Hayri'yi? Aslında Hayri'nin size yazdığı mektupta da belirttiği gibi, onu tanımıyorsunuz, tanısanız onu beğenmemezlik etmezsiniz. O gerçekten sizin için biçilmiş kaftandır.

Bir kere o doğuştan "kurtarıcıdır". Bunu pek çok kez de kanıtlamıştır. Mesela Bartın Cezaevi'ne gitmiştir. O gittiğinde onun üstün meziyetleriyle Bartın yavaş yavaş kurtanlmıştır. Bartın'da kurtarıcılık konusunda epey bir tecrübe sağlamış ve o tecrübeyle gidip Antep Cezaevi'ni kurtarmıştır.

O Antep'e geldiğinde koşullar çok kötüdür cezaevinde. Sonra o girer yavaş yavaş devreye. Antep'in kurtuluş tarihi başlamıştır artık. Ve birkaç yıl sonra -herkesin de bildiği gibi- Antep Türkiye'nin en rahat cezaevi haline gelir.

Antep Cezaevi'nde Devrimci Sol tutsaklarının yaptığı bir değerlendirmede başından sonuna süreci -Antep'in kurtuluş tarihini- anlatır. Anlaşılır ki onun engin diplomasi yeteneğiyle gelinmiştir bu noktaya. Hayri'yi ve onun yeteneklerini çok iyi tanımayan birkaç kişi itiraz eder gerçi bu değerlendirmeye. Cezaevinde üç kez süresiz açlık grevi, barikat direnişleri, malta işgalleri falan olduğunu söyler. Hayri büyük bir alçakgönüllülükle Antep'in kurtuluşunda bunların da ***"katkısı"*** *olduğunu kabul eder. Aslında bunu kabul edişi de* ***"büyüklüğündendir".*** *Onun engin yetenekleri karşısında yapılan üç beş açlık grevinin, direnişin, işgalin, Devrimci Sol'un cezaevi politikalarının ne önemi olabilirdi ki.*

Değerlendirmede bir başka gafil, onun idareye bir şeyler yaptırmasının kendinden değil, Devrimci Sol temsilcisi olmasından kaynaklandığını belirtme gafletine düşer. Hayri büyük bir alçakgönüllülükle bunu da kabul eder, yalnız arada bir yerde şunu da söyler: "Onlar Devrimci Sol'u tanımıyorlardı. Devrimci Sol'un kararlılığını, politikasını da ben anlattım onlara."

Bravo Hayri, mektuplarında da alçakgönüllülüğünü sürdürdüğünü görüyoruz. Yalnız kendinden söz ederken hep "biz" diyorsun, onun nedenini pek anlamadık.

Devam edelim.

Evet avukat hanım, sevgilisi ve Ahmet; evet söyleyin bakalım nesini beğenmiyorsunuz Hayri'nin. Size bir "kurtarıcı" lazım değil miydi? Bedri'nin, Şener'in, İbrahim'in -şu meşhur darbe üçlüsünün- peşinden onun için gitmemiş miydiniz? Eee, onlar yok şimdi, alın size kurtarıcı.

Ha, sizi biraz dıştaladı diye mi bozuluyorsunuz? O kadar olacak tabii, adam kurtarıcı. Doğal olarak hareketi herkesten kurtaracak. Sizden de. Çünkü bir yerde ***"esas"*** *kurtarıcıdan başka kurtarıcı olmaz. İşin raconu böyle. İyi bir kurtarıcı zaten işe önce, hareketi öbür kurtarıcılardan kurtararak başlar. Hayri kalın kafalıdır falan ama en azından bakın bunu anlamış.*

Hem adam ne diyor size.

"Gerek 12 Eylül sonrası süreçte, daha önceki süreçte bir olumsuzluğumuz varsa, açıkça söyleyin, her şeyimizle açığız" diyor. Bakın, adam buna da açık. Devam ediyor.

"Polis tavrımız ve cezaevi yaşantımız, cezaevi sonrası sürecimiz, 13 Eylül sonrası tavrımız hepsi açıktır. Bir tek zaafımızı, olumsuzluğumuzu bulursanız açıkça söyleyin."

Evet, hadi bakalım söyleyin. Bulun söyleyin. Ama bulamazsınız. ***"Sütten çıkmış ak kaşık"*** *diye bir deyiş vardır bilirsiniz. Ama yok yok. Bu iyi bir benzetme olmadı, daha doğrusu yetersiz. O daha da lekesizdir. Bu kurtarıcıları tanımlamak da ne kadar zor. Onun zaafsızlığını anlatacak kelime bulamıyorum. Bakın, adam altını çize çize* ***"bir tek zaafımızı, olumsuzluğumuzu bulursanız."*** *diyor. Yani öyle fazla örnek falan da istemiyor, bir tane bulun diyor. Tabii bulunamayacağından emin...*

Gerçi, *Wde yakalandıkları eylemde paniğiyle kendisiyle birlikte diğer yoldaşlarının da yakalanmasına neden olmuş; diğer arkadaşlarını beklemeksizin kaçmaya başlayarak tüm planları altüst etmiştir;*

Gerçi, *cezaevinde yapılan bir başka değerlendirmede -'89'un sonlarında- kimse onun böyle bir çağrı yapmasını beklemeden onun zaaflarını, olumsuzluklarını -"bir tek" değil ama "tek tek"- sayıp dökmüş, değerlendirmede onun hakkında belirtilenlere ilişkin notlar neredeyse herkese ilişkin notlardan fazla sayfa doldurmuş ve bunun sonucunda da "benmerkezciliğinden", "kendini beğenmişliğinden", "konumunu kullanıp diğer insanları ezmesinden" dolayı komitedeki görevinden alınmıştır;*

Gerçi, *çıktıktan sonra ülke içinde ateşin içinde bir yerde görevlendirilmek onu korkutmuş, biraz Arapça bildiği için Ortadoğu'da kampta görevlendirilince derin bir "oh" çekmiştir.*

Gerçi, *13 Eylül'den sonra kendisiyle ülke içinden yapılan görüşmelerin, tartışmaların sonucunda yanındaki İbrahim ile birlikte "tamam darbe yanlıştır, önerinize katılıyoruz, önce 13 Eylül öncesi meşru yönetime dönülsün ve hemen kadrolar platformu toplansın" diyerek tavır belirtmiş ama iki gün sonra önderlikle yaptığı görüşmede kendilerine "komite" payesi verilmediği için bu düşüncesinden vazgeçmiştir;*

Ama olsun, bunlar o kadar da büyütülecek şeyler değil, değil mi ama avukat ha-

Gerçi, bir de son yakalanışında şubede "adam" gibi bir tavır takınmamış, orada süt dökmüş kedi gibi davranmış, hatta hatta, daha önce inayetlerini, icazetlerini onlardan esirgemeyen polis ona yerleri paspas bile yaptırmıştı ama, olsundu. Direnmesine direnindi de hani, aman sonra mazaallah burası Türkkiyeydi. Başına bir şey falan gelirdi o zaman hareketi kim kurtaracaktı. Hareketi, bu ülkeyi, hatta dünyayı "kendisiz", pardon kurtarıcısız bırakamazdı.

Size yolladığı mektupta "Karşımıza kim çıkarsa çıksın cesetlerimiz çiğnenmeden hareketi sahiplenme tavrından vazgeçmeyeceğiz" demiş ama bunu fazla ciddiye almayın. Bazen hareketi sahiplenmenin ölümü göze almak, ölebilmek olduğunu ya onun kalın kafası almaz ya da alsa da -Ha bir şeyini başta belirtmeyi unutmuşuz- yapamaz, çünkü biraz korkaktır, rahatına ve canına düşkündür.

Evet avukat hanım ve sevgilisi ve Ahmet ve diğer darbeci çömezleri... İki saattir düşünüyor ve Hayri'nin bir tek eksiğini, zaafını bulamıyorsunuz değil mi! Bulamazsınız tabii. Çünkü onu tanımıyorsunuz, çünkü bunlar sizin için zaaftan, olumsuzluktan, sayılmıyor zaten.

Öyle değil mi avukat hanım? Sevgiliniz İlhami'nin ne mal olduğunu, nasıl açıkça korkup "legalde" görev istediğini, nasıl ***"ben alçağım"*** *diye özeleştiri verdiğini iyi bilmene rağmen, onun kurtarıcılardan biri olarak bilmem ne sorumluluğuna atanmasında ve yatağına almakta sakınca görmemiştin. Ahmet'in o kadar "adı çıkmış" biri olmasına rağmen "adı'ndan da utanmadan korktuğu için, kendine güvenini bulması için bir alanda miliste görevlendirildiğini bilmene rağmen onun kurtarıcıların Türkiye askeri sorumlusu olmasına da ses çıkarmadın. Ve darbeci I. İbrahim'in ne mal olduğunu da iyi bilenlerden biri olmana rağmen onun hareketi kurtarmasını onaylayıp şefim diye kabul ettin.*

Eee... 2. İbrahim'in -namı diğer Hayri'nin- nesini beğenmiyorsun şimdi. Bunların hepsine sahip maşallah. Fazlası var azı yok. Aslan gibi kurtarıcı adam. Hem Mücadele gazetesinin 76. sayısındaki "Bir darbeci prototipi; Hayri" başlıklı yazıyı da mı okumadınız. Ne diyorlar orada Hayri için "Bir darbeci prototipi". Kariyerizm ararsanız var. Eksiklikleri bir türlü kabullenmeme ararsanız var. Aslında bir şey kabul etmediği halde özeleştiri vermek var. Bencillik, konum kullanma, yalan, hırs, ihtiras, her şey var. Eh, şimdi kendi gözlerinizle de görüyorsunuz, üçkağıtçılık var, benmerkezcilik var. Ne istiyorsunuz daha...

Sözün kısası, Hayri bulunmaz bir darbeci, bulunmaz kurtarıcıdır. Kaçırmayın onu elinizden... Gerçi o da gelip hemen yakalandı ve teslim bayrağını çekti ama olsun. Kaçırmayın, hiç değilse biraz daha devam eder oyun. Çünkü "belki yarın belki yarından da yakın" ne kurtarıcı kalacak ne de kurtarılacak bir şey... Kurtarıcınızı üzmeyin, kaçırmayın elinizden. Hem onun içeride, şimdilik, yani diğer darbeci gefleriniz, diğer kurtarıcılarınız gibi ***"bir miktar para ve bir bayan"ı*** *kurtarıp gitmesi gibi bir ihtimal de yok... Tabii yine de siz bilirsiniz, bunca meziyetlerine rağmen onun kurtardığı yeter diyebilirsiniz. O zaman "sıradaki kurtarıcı gelsin!"*

Kurtarıcılar kuyruğunun da sonu gelmiş zaten.

Cezaevlerinde yeni baskılara hayır diyelim!

Devrimciler, oligarşinin "rehin tutma" politikasının bir parçası olarak cezaevlerinde, tutsak olarak tutulurlar. Cezaevleri mücadelesi de sınıflar mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olarak verilen savaş içinde ileri mevzilerin kazanıldığı, yaşam koşullarının iyileştirildiği yerlerdir. Ama kazanımlar mutlak değildir, savaşın şiddetine göre değişimler olur.

Siyasi iktidarların saldırı dalgalarının açıktan yaşandığı yerlerden biri de cezaevleridir. Şimdi de Olağanüstü Hal Koordinasyonu Kurulu'nda alınan yeni kararlarla cezaevleri genelinde devrimci tutsaklara yönelik yeni saldırıların temelleri atılıyor. Malatya'da, Yozgat'ta yaşananlar yeni saldırıların habercisidir.

Baskılara göğüs germek, devrimciyim, demokratım demek devrimci tutsaklarla omuz omuza dayanışma içinde olmayı kaçınılmaz kılıyor. Bugün de yeni saldırı politikalarının temellerinin atıldığı şu günlerde cezaevleriyle dayanışma içinde olmak, bunu bilinçlere kazımak ertelenemez bir görev olmalıdır. Baskıları direnerek boşa çıkarabiliriz....

Malatya Cezaevi'nde Jandarma, Özel Tim ve Çevik Kuvvetle Birlikte Tutsaklara Saldırdı

Malatya (Mücadele)- Malatya Cezaevi'nde Devrimci Sol davası tutsaklarına yönelik saldırılar sık sık gündeme geliyor. Son olarak da 15 Ağustos günü mahkemeye götürülmek üzere çağrılan Devrimci Sol davası tutsakları ayakkabılarının aranmak istenmesi üzerine karşı koydular ve bunu fırsat bilen askerlerin saldırısına uğradılar.

Saldırı sırasında Asef Harman ve Ali Akkurt sırtlarına, Rohe Harman da kafasına gelen dipçik darbeleri sonucu yaralandılar. Saldırıya sloganlarla cevap veren tutsaklar koğuşlara geri döndüler. Saldırılar bununla da bitmedi.

Tutsaklar 16 Ağustos'ta 7. koğuşun kapısına barikat kurarak sayım vermediler. Ve idareyle görüşmek istediler, idarenin yanıtı cezaevinin yüzlerce asker ve polis tarafından kuşatılması biçiminde oldu. Ve yüzlerce asker-polis ve özel tim Devrimci Sol tutsaklarının kaldığı 7. koğuşa öğle saatlerinde gaz bombalarıyla saldırdılar.

Koğuş duvarları delinerek yapılan saldırı sırasında Asef Harman, Nail Çavuş, ismail Zat ve Muzaffer Aybek ağır biçimde yaralandılar. Ve hastanede tedavileri yapılmadan geri getirildiler. Ağır yaralı Necdet Atmaca da Kayseri Hastanesi'ne kaldırıldı. Yakınlarıyla görüştürülmeyen tutsaklar hücrelere atıldılar. Diğer taraftan koğuşlara yapılan saldırı sırasında tutsakların direniş tavrı göstermelerini ve zafer işaretleri yapmalarını hazmedemeyen askerler ile özel tim koğuşlara girdiği zaman özellikle zafer işareti yapan tutsakların ellerini ve kollarını kırdılar.

Devrimci Sol davası tutsakları saldırıyı protesto ederken 15 Ağustos gününden itibaren süresiz açlık grevine başladıklarını bildirdiler. Tutsaklar yaptıkları açıklamada cezaevinde oynanmak istenen bu tür oyunlara izin vermeyeceklerini belirtmişti. Saldırıdan birinci derece sorumlu olanların Ceza ve Tevkif Evleri Müdürü Zeki Güngör ile dış güvenlikten sorumlu bölük komutanı olduğunu, ayrıca saldırıdan bizzat cezaevi müdürlerinden Çetin, gardiyanlar Kadir, Hüseyin, Veysel, Unsal, Faruk, Bekir, Selahattin (1. müdür)'ün sorumlu olduğunu bildirdiler.

Tutsak Aileleri Evlatlarını Yalnız Bırakmadı

Malatya Cezaevi'nde yakınları bulunun tutsak aileleri tutsaklara yapılan saldırıyı öğrenir öğrenmez bir basın açıklaması yaparak saldırıyı protesto ettiler ve olayın takipçisi olacaklarını açıkladılar. Açıklamada 6 kişinin yaralandığı ve yaralananların hastaneye götürüldüğü ancak tedavilerinin doğru dürüst yapılmadan tekrar cezaevine getirildiği belirtildi. Aileler görüşlerin cezaevi idaresi tarafından engellenerek saldırının örtbas edilmeye çalışıldığını da bildirdiler. Aileler, tutsakların durumu hakkında bilgi verilmesini, yaralıların hastaneye kaldırılarak tedavi edilmesini, saldırının sorumluları hakkında işlem yapılarak ceza verilmesini ve bu tür olayların tekrarlanmaması için gerekli önlemlerin alınmasını talep ettiler.

Ve taleplerin yerine getirilmesi için 18 Ağustos'tan itibaren SHP' il binasında açlık grevine başladılar.

Avukat Görüşlerini Engelliyor

Malatya Cezaevi'ndeki bu gelişmeler olurken Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Metin Narin 16 Ağustos günü duruşmaya getirilmeyen müvekkili Rohe Harman'ın durumunu öğrenmek amacıyla cezaevine gitti. Cezaevine giden Metin Narin cezaevinin kuşatma altında olduğunu gördü.

Metin Narin'in müvekkiliyle görüşmek

isteği hiçbir gerekçe gösterilmeden engellenmiş ve hiçbir açıklama yapılmamıştır. Bu arada Av. Metin Narin müvekkiliyle' görüşemese de Fatma Ersoy adlı tutsağın ağır şekilde yaralandığını öğrendi. Saldırı ile ilgili olarak yapılan hiçbir başvuruya henüz Adalet Bakanlığı tarafından hiçbir yanıt verilmedi. Malatya Cezaevi'nde Devrimci Sol tutsaklarına yönelik saldırı Paşaköşkü'nde Devrimci Sol Güçler tarafından asılan bir pankartla protesto edildi. Pankartta saldırıya karşı Devrimci Sol Güçler'in tepkisi vardı: "Devrimci Sol Tutsaklarına Kalkan Elleri Kıracağız."

YOZGAT CEZAEVİ'NDE PROVOKASYON HAZIRLIKLARI

Tutsaklara saldırının olduğu tek cezaevi Malatya değildi. Yozgat Cezaevi'nde de 15 Ağustosta siyasi tutsaklara yönelik bir saldırı oldu. Saldırıda H. Hayri Alp, Mürsel Sağlamcan, Selmani Özcan ve diğer tutsaklar çeşitli yerlerinden yaralandılar. 15 Ağustos günü siyasi tutsakların kaldığı koğuşa gece saat 2.30'da giren yüze yakın gardiyan önce tutsaklardan koğuş duvarlarında asılı duran şehit resimleri ile bayrağı indirmesini istedi.

Tutsakların karşı koyması üzerine faşist cezaevi müdürü Şükrü Bala'nın emriyle gardiyanların saldırısı başladı ve koğuşta bulunan 8 siyasi tutsak azgınca saldırılara maruz kaldılar.

Siyasi tutsaklar özellikle müdür Şükrü Balcı başta olmak üzere gardiyanların provokasyon yaratmak için özel çaba harcadığını ve bu saldırının da keyfi nedenlerinden dolayı yapıldığını belirttiler.

Cezaevindeki saldırının sorumluları cezaevi 2. müdürleri Ahmet Ercan, Şükrü Balcı, Oktay Beşağıl ile infaz memurları Kazım ve diğer faşist gardiyanlardır. Yozgat Cezaevi'nde bulunan siyasi tutsaklar bu saldırılara karşı kamuoyunun duyarlı olmasını istediler.

CEZAEVLERİNDE SORUNLAR BÜYÜYOR

Malatya ve Yozgat cezaevlerinde tutsaklara yönelik saldırılar sürerken Elbistan Cezaevi'ndeki siyasi tutsaklar da 15 Ağustos'tan itibaren açlık grevine başladılar.

Siyasi tutsakların Malatya Cezaevi'ne sevk edilme istekleri cezaevi idaresi tarafından reddedildi. Bunun üzerine siyasi tutsaklar Malatya Cezaevi'ne şevklerini sağlayabilmek için 15 Ağustos günü açlık grevine başladılar.

Bu arada cezaevleri genelinde başlayan tutsaklara yönelik saldırılar öncesinde **Buca** Cezaevi'ndeki tutsakların aileleri de bir açıklama yaparak hastaneye götürülen tutsakların sürekli askerler tarafından taciz edildikleri ve askerlerin saldırı için zemin yaratmaya çalıştıklarını kamuoyuna duyurdular.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki bayan tutsaklara idare tarafından verilen iki haftalık görüş yasağı da 17 Ağustos günü cezaevi önünde ailelerin yaptıkları bir basın açıklamasıyla kınandı. fileler çocuklarının başlatacakları her direnişte onların yanında olacaklarını açıkladılar.

Halkın Hukuk Bürosu avukatlarına yönelik keyfi saldırılar bir basın toplantısıyla protesto edildi. Basın toplantısı sırasında avukatlara yapılan saldırının izleri hala tazeliğini koruyordu.

Avukatların polis tarafından gözaltına alınamayacağı, bunun ancak savcının gözetimiyle söz konusu olabileceği çok eski bir hukuk kuralı olarak bilinir. Oysa polis bu temel kuralı sıkça ihlal eder. Özellikle de devrimcilerin davalarına giren avukatlar söz konusu olduğunda, polis keyfi uygulamalardan kaçınmaz.

Polisin bu tür bir keyfiliğinin son örneklerinden biri 15 Ağustos günü akşam saatlerinde yaşandı. Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Murat Demir, Zeynep Fırat ve aynı büroda sekreterlik yapan Ayten Çelik Aksaray'da Metro'dan gözaltına alındılar.

Saat 18.30 civarında evlerine gitmek için Aksaray'dan metroya binen Halkın Hukuk Bürosu avukatları sivil polisler tarafından kimlik kontrolü yapılacağı gerekçesiyle tramvaydan indirildiler ve avukat olduklarını belirtmelerine rağmen gözaltına alınarak Ahmediye Karakolu'na götürüldüler. 1. Şube'ye götürülmeden önce burada bekletildikleri 3 saat boyunca Ahmediye Karakolu, ÇHD'liler ve İstanbul Barosu tarafından defalarca aranmasına rağmen karakoldan herhangi bir açıklama yapılmadı.

1. Şube'de keyfi olarak üst ve çanta araması yapılmak istenen avukatlar ayrı odalara götürülerek dövüldüler. Kanunsuz bir şekilde gözaltına alınan avukatlar gördükleri işkence sonucunda çeşitli yerlerinden yaralandılar.

Ertesi gün serbest bırakılan avukatlar savcılığa suç duyurusunda bulundular ve Adli Tıp'tan işkence gördüklerine dair rapor aldılar.

Kendileriyle Halkın Hukuk Bürosu'nda görüştüğümüz avukatlar polisin kendilerine özellikle müvekkil/eriyle ilgili sorular sorduklarını, devrimci tutsakların avukatlığını yapmamaları için tehdit edildiklerini belirttiler. Gözaltına alınan avukatlar Murat Demir, Zeynep Fırat ve büro çalışanı Ayten Çelik 17 Ağustos günü ÇHD İstanbul şubesinde bir basın toplantısı yaptılar. Kendilerine işkence yapanlardan birinin katliam davalarından pek çoğunda yargılanan 1. Şube Komiseri Dursun Ali Öztürk olduğunu söyleyen avukatlar devrimcilerin davalarına girmekten vazgeçmeyeceklerini söylediler.

Ocaklar işsiz bırakılarak kapatılıyor

Zonguldak kömür ocakları birer birer üretime kapatılıyor. Kimi ocaklar "randıman düşük" denilerek, kimilerinde de işçilerin emekliliği gelmemiş olmasına rağmen resen emekli edilerek Zonguldak'ın geleceği karanlığa itiliyor.

Geçtiğimiz ay Çaydamar kapatılmış, bu ocakta çalışan işçiler diğer işletmelere nakledilmişti. Siyasi iktidar şimdi de aralarında Çaydamar'dan nakledilen işçiler de içinde olmak üzere Kozlu, Amasra ve Armutçuk ocaklarında çalışanları emekli etmek için çalışmalarını hızlandırdı. Bunun için Armutçuk'ta 212, Kozlu'da 481, Üzülmez'de 646, Amasra'da 102, Karadon'da 932 ve maden mühendislerinden 19 emekçi 12 Ağustos'ta işten çıkartılarak emekli edildi.

Emekli edilenlere ise emeklilik tazminatı henüz ödenmiş değil. Ayrıca bu konuda TTK'nın verdiği bir ödeme tarihi de yok. Ve şimdilik işçilere nakit tazminat yerine TTK'nın satışa çıkardığı lojmanlarından hisse ya da hazine bonosu almaları öneriliyor.

Yıllardır tek bir çivi çakılmayan

hatta 12 yıl önce yurtdışından getirilen desteklerin kullanılmayıp paslanmaya terk edildiği maden ocaklarını, gelinen aşamada Devlet Planlama Teşkilatı yatırıma değer görmüyor. Bu açıdan ocaklar hızlı bir tasfiye süreci yaşıyor. Önce bir ocak kapatılıp çalışanlar başka bir ocağa sevk ediliyor, ardından da işten çıkarılıma ve emeklilik gündeme geliyor. Böylelikle işçilerin olası tepkilerinin de önü alınmış oluyor. Kozlu, Amasra, Armutçuk ocakları yıl sonuna kadar kapatılacak ocakların başında geliyor.

Zonguldak'ın geleceğinin karartılması çalışmaları elbette 5 Nisan kararlarıyla birlikte gündeme gelmedi. Yaklaşık bir yıldır ocaklarda işten çıkarmalar, nakiller ve kapatmalar yaşanıyor, 5 Nisan kararları bu süreci hızlandırdı. Zonguldak'ta bulunan demokratik kitle örgütleri bu durumu böyle bilmelerine karşın, genel olarak işten çıkarmalar sonunda ancak bir basın açıklaması yaparak sessizliklerini bozma zahmetine katlanıyorlar.

12 Ağustos'ta 2309 işçinin emekli edileceğini duyan Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS), Maden Mühendisleri Odası, Özel Güvenlik Görevlileri Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı, Maden-Sen (Maden Çalışanları Sendikası) birer basın açıklaması yaptılar.

Maden-Sen Zonguldak Şubesi 10 Ağustos'ta düzenlediği basın açıklamasında "Bir avuç azınlığa çıkar sağlamak için ulusal değerlerimizin peşkeş çekilmesine karşı yürütülen kapatma politikasına dur demek amacıyla halkımız ve demokratik kitle örgütlerini birlikte hareket etmeye, yanınlara sahip çıkmaya çağırıyoruz." dedi.

Ve SUSER kapatıldı

İstambul Büyükşehir Belediyesi İSKİ'ye bağlı olan SUSER (Su Servisi A.Ş.) önceden planlandığı gibi kapatıldı. Kapatılma karan 15 Ağustos 'ta resmen ilan edildi.

SUSER'in kapatılma hazırlığında olduğunu bilen 1200 SUSER işçisi kapatılma kararına karşı önceden bir dizi eylem yaptı. 9 Ağustos'ta SUSER'den İSKİ'ye kadar yürüyen SUSER işçileri kapatılma çalışmalarını protesto etmişlerdi. İşçiler aynı şekilde 11 Ağustos'ta da SUSER'den İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne yürüyerek, belediye başkanına isteklerini bildirmek istediler.

SUSER işçilerinin başından beri kullandığı sloganlardan biri "SUSER Kapatılamaz"dı. Ancak SUSER 'in kapatılacağına ilişkin çalışmaların o günden başlaması bir yana, asıl olumsuz olan 700 SUSER işçisinin işten çıkarılma ve tazminatlarını almak için gerekli belgeleri önceden imzalamış olmalarıydı. Tes-İş Sendikası işyerinin kapatılmasını engellemek, işçi kıyımının önüne geçmek için samimi bir çaba yerine, işçilere hazırlattığı dilekçelerde SUSER'in kapatılması durumunda işçilere İSKİ'nin herhangi bir biriminde iş verilmesini talep ettiriyordu. Yani hem SUSER'in kapatılması, hem de işçilerin işten atılması adeta önceden kabul görmüştü. Üstelik 11 Ağustos'ta SUSER'den Büyükşehir Belediyesi önüne yapılan yürüyüş sonucunda önce belediye başkanı ile görüşülmek istenmiş, bu olmayınca sırasıyla başkan vekili, özel kalem müdürü ve basın bürosu şefi ile görüşme talep etmişler. Bunların hiçbirinin yerinde olmadığı yanıtını alınca, dilekçelerini kapıya bırakıp ayrılmışlardır.

"Zarar ediyor" gerekçesinin kılıf olduğunu bilmemiz, bir yana, kapatma ve işten atılma kararını içimize sindirdikten sonra, eylem yapmak bir bakıma kendimizi aldatmaktır. Üstelik gerici faşistlerin kapatılan SUSER yerine kurulan İGSUDAŞ'ta kadrolaşmaya başladıkları bugün, bu çok geri bir tavırdır. Bizlerin yapması gereken, hem işyerimizin düzen partilerinin elinde politik bir malzeme olarak kullanılmasına, hem de işçi kıyımına karşı durmak olmalıydı. Bu yapılmadı. Gelinen aşamada ise iş hakkını isteyen bir grup işçi SUSER'e alınmıyor. Sendikacılar ise bir-iki eylemle görüntüyü kurtardık havasında ortalıkta dahi görünmüyorlar.

GMİS ve sermaye madenlerin kapatılmasını isliyor

Kömür rezervlerinin yeraltında heba edilmesi, binlerce işçinin işsiz kalması, madenci çocukların geleceğinin belirsizlik içine sokulması bu ilde örgütlü bulunan en büyük madenci sendikası olan GMİS'i fazla ilgilendirmiyor, işçi düşmanlığında, şehit madenci eşlerine karşı küfürbazlığında ve sendika saltanatında tescillenmiş olan GMİS'in sendika ağası Şemsi Denizer bütün bu gelişmeler karşısında ne yapıyor? Mitinglerde, işçi toplantılarında "Madenleri kapattırmayız, Zonguldak'ı başlarına yıkarız" diyen Denizer, madenlerin kapatılıp kapatılmamasıyla değil, buraların burjuvaziye yar edilmesiyle meşgul. Ocakların kapatılması yıllardır gündemde tutularak maden ocakları bölüm bölüm kapatılıyorken, Zonguldak'tan kimlerin ne biçimde yatırımlarla tatlı kârlar elde edeceği tartışılıyor.

13 Ağustos'ta GMİS toplantı salonunda "Zonguldak ve Bartın İllerinin Geleceği" adıyla düzenlenen toplantı da bu amaca hizmet ediyordu. Toplantıya belediye başkanı, düzen partilerinden temsilciler, DYP Zonguldak milletvekili, Ticaret Sanayi Odaları (TSO) başkanları, muhtarlar ve esnaflar katıldı. 2 yıl önce de benzer bir toplantı yapılmış, yine aynı çevreler Zonguldak'ın kendileri için nasıl kârlı bir il haline getirilebileceğini "tartışmışlardı"

Toplantıyı başlatan Şemsi Denizer, önce Zonguldak Belediye Başkanı Zeki Çakan'ı kürsüye çağırdı. Çakan konuşmasında, "Zonguldak'ta patlamaya neden olmadan Zonguldaklıyı hükümetin düşünmesi gerekir" diyerek kendilerinden beklenildiği gibi emekçileri hükümetin icazetine sığınmaya çağırdı.

Özçelik-İş Genel Başkanı Metin Türker ise konuşmasında aldatılmışlıklarını itiraf ederek, "Konuşan ve ahkam kesen çok oldu. Zonguldak halkıyla adeta alay ettiler. Kömür ocaklarının kaderi bizimledir. Demir-çelik ölüme terk edilmiş, ocaklar kapatılmakta, işçiler sokağa atılmaktadır. Ocaklar ve demir-çelik fabrikaları birbirlerine peşkeş çekilmektedir." dedi.

Zonguldak TSO Başkanı konuşmaya başladığında 5 Nisan kararlarını desteklediklerini açıklayınca salonda bulunanların sözlü protestolarıyla karşılandı.

Toplantıda KÇSP sözcüsü, DYP'den bir milletvekili, DSP Kozlu Belediye Başkanı da bir konuşma yaptılar. Toplantıya gelmeyerek mesaj gönderen bazı milletvekilleri ve bürokratlar mesajları okunduğunda protesto edildiler. Şemsi Denizer ise her zamanki gibi işçilerin tepkilerini yumuşatmaya çalışarak Zonguldak'ı daha kolay satmanın hesaplarını yaptı; bunun politikalarını olgunlaştırmaya çalıştı...

Alttan alta yaşanan kıyımlar, resen emeklilikler Zonguldak kömür ocaklarını boşaltıyor... Zonguldak'ın geleceği için yatırım arayanlar ise maden emekçilerini avutmaktan, onlara karşı ikiyüzlü davranmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Bu durumda "Madenler Bizimdir Kapatılamaz" diyen maden emekçilerinin ise bu sloganın altını doldurarak, kendi gücüne dayalı bir çalışma başlatmanın dışında bir seçeneği yoktur.

İTEM-SAN işçileri haklarını geri istiyor

Sarıyer Belediyesi'nin temizlik işlerini üstlenen İTEM-SAN adlı taşeron şirketin işlerine son verdiği 80 işçi direnişlerini Sarıyer Belediyesi Temizlik İşleri Müdürlüğü önünde yaptıkları oturma eylemiyle sürdürüyor.

Sarıyer Belediyesi temizlik işlerini kendi personeline yaptırmayıp taşeron şirketler aracılığıyla temizlik hizmetlerini gördürüyor. Şu anda temizlik işlerini sürdüren İTEM-SAN da 10 Temmuz seçimlerine kadar bağımsız şirket olarak çalışıyordu. Seçimlerin ardından yönetime gelen RP'li belediye, yönetiminde kendisinin bulunduğu Albayrak şirketine katılan İTEM-SAN ile hem şirketin eski borçlarından hem de işçilerden kurtuldu. Çünkü yeni şirket 80 işçiyi birden 20 Temmuz direnişine katıldıkları gerekçesiyle işten attı.

İşten atılan taşeron işçiler 27 Temmuz'da aileleri ve Sarıyer halkının da katılımıyla bir basın açıklaması yapmış ve Temizlik İşleri Müdürlüğü önünde oturma eylemine başlamıştı. Eylem sürüyor.

İşçiler, direnişlerini 27 Temmuz'dan bu yana sürdürüyorlar. Zaman, daha radikal olma görevini koyuyor önlerine.

Konfederasyonlaşmak sınıfın sorunlarına daha geniş yaklaşmayı gerektirir

Kamu emekçileri konfederasyonlaşmayı tartışıyor. Bu tartışmanın çıkış noktası veya böylesi bir örgütlenmeye hız verilmesinin nedenlerinden biri, açıktır ki, hükümetin memurlar için öngördüğü sendika yasa tasarısının öngördüğü çeşitli zeminlerdir. Bu tasarının sendikal hakka yasal zemin hazırlayan bir tasan değil, gerek örgütlenmede, gerekse de toplu sözleşme hakkının kazanılması doğrultusunda katedilen yolun, kazanılan mevzilerin etkisiz kılınmasını amaçlayan bir tasan olduğu unutulmamalıdır.

Elbette bu durumda kamu emekçilerinin yapması gereken, kendileri için hazırlanan bu kapana bile bile girmek değil, sendikal hak talepleri konusunda tavizsiz bir mücadeleyi hayata geçirmek olacaktır. Önce *"Seçmen gücümüzü kullanacağız"* diyerek 27 Mart seçimlerini bekleyen KÇSP, seçimlerden sonra da bu konuda bir şey yapamadı. En azından baştan aşağı olumsuzluklarla, engellemelerle yüklü olan bu tasanda yer alan maddelerin geri çekilmesini sağlayacak adımlar atılabilirdi. Bunu yapmak yerine tasarının öngördüğü yapılaşmaya göre harekete geçmek anlayışı sürece egemen kılındı.

Bilindiği gibi siyasi iktidar bu yasa tasarısında işkolu sendikalarını da devreden çıkararak, kamu kesiminde en çok üyesi bulunan sendikayı muhatap kabul edecektir. Buna göre faşistlerin örgütlediği Türk Kamu-Sen şişirme üye sayısıyla hükümetin muhatabı olabilir. Ki, yasa tasarısının amacı da budur. Bürokrat faşistlerin bu konfederasyonunun, üstelik memurların hakları ile ilgili tek bir şey yapmadan muhatap görülmesi, devrimci demokrat memurların asla kabul edeceği bir durum değildir. Buna meydan vermemenin bir yolu da güçlerin birleştirilmesinden geçiyor. Ancak bu yol, ne muhatap kabul edilmek, ne de devlet kurumlarındaki gerici faşist örgütlenmeye engel oluşturmak için tek yol değildir. Asıl sorun bizim hak alma mücadelesine bakış açımızda yatmaktadır. Çünkü her koşulda, fazla üye sayısına sahip olmanın bu sorunu çözümlemekte yeterli olmayacağı açıktır. Tasarının öngördükleri temel alınarak konfederasyonlaşmaya gidilmesi bir zaafın açığa çıkması ve KÇSP'nin kendine olan güvensizliğinin ürünüdür. Bu böyledir diye, konfederasyonlaşmaya sırt mı çevirmek gerekir? Elbette değil. Gelinen noktada konfederasyon gibi bir yapının amaç ve ilkelerini en ince ayrıntılarına dek belirlemek ve onu mücadeleye ve örgütlenmeye güç katacak bir platforma dönüştürmek, kamu emekçilerinin geleceği açısından önemlidir.

Daha Politik, Daha Etkili Mücadele İçin Konfederasyonlaşma

Bir kere konfederasyon demek, herhangi bir işkolu sendikasına göre, sınıfın sorunlarında, haklar ve özgürlükler mücadelesinde daha geniş boyutlu düşünmek, hareket etmek demektir. Her ne kadar böylesi bir yapılanma toplu sözleşme sürecinde muhatap alınmak veya bu süreçte etkili olmak için kuruluyorsa da, konfederasyonlaşmaya sınıf ve kitle sendikacının ilkeleri doğrultusunda yaklaşmak, buna göre bir çatı oluşturmak esastır. Süreç bu yönde zorlanıp geliştirilmeli, mevcut sendikalardaki olumsuzlukların bu kez de bu yapı içinde kurumlaşmasına izin verilmemelidir. Örneklerliyle biliniyor ki, organizasyon büyüdükçe duyarsızlık artmakta, hızlı bir bürokratlaşma yaşanmaktadır. Kamu emekçilerinin çeşitli işkolu örgütlenmelerinde olduğu gibi konfederasyonda da böyle bir duruma düşmemenin yöntemleri geliştirilmeli, örgütlenme ağı yasal çizgilere bağlı kalınmadan, çeşitli denetim ve mücadele mekanizmalarıyla sağlamlaştırılmalıdır. Yani konfederasyon kendi şemsiyesi altında, sendika ve şubeler de kendi şemsiyeleri altında, birbirlerine sadece yasal sınırlarla bağlı kalırlarsa, bu, kamu emekçilerinin günlük yaşamından, taleplerinden uzaklaşmalarından başka bir sonuç doğurmaz.

Bir kamu emekçisi için işyerinden bakıldığında konfederasyon onun uzağında görünür. Yani önce kendi işkolu, o işkolu içinde sendikası, üyesi olduğu sendika şubesi ve çalıştığı işyeri... Konfederasyon yönetimi onun sendikasının üstünde bir yapıdır. Sendikanın konfederasyona karşı yükümlülükleri olduğu gibi, konfederasyonun da o sendikaya karşı yükümlülükleri vardır. Böylesi bir yapı çerçevesinde çoğunlukla ilgili işkolu sendikaları veya sendikanın şubesi eylem için, mücadele için konfederasyondan karar çıkmasını bekleyecektir. Konfederasyonun bu beklentiye cevap verecek düzeyde, her işkolunu, her işyerini gözetleyen, denetleyen organlarının olması ve kamu emekçilerinin de sürekli bir duyarlılıkla konfederasyonu etkilemesi gerekir ki, aradaki mesafe karşılıklı yabancılaşma düzeyine gelmesin. Aksi halde işçilerden bağları kopuk olan bir Türk-İş ve DİSK'in içinde bulunduğu duruma düşülür.

Konfederasyon daha büyük bir yapı olduğu için daha geniş düşünecek, ülkede gelişen her türlü sorun karşısında daha politik bir yaklaşım sergileyecek bir anlayışla hareket etmelidir. Konfederasyon, ülkemizde yaşanan sömürü ve baskıya, Kürt halkının yok edilmesine sessiz kalamaz. "Ben sendikal bir çatıyım" diyerek tüzükte bunları es geçemez.

Konfederasyon tüzüğü iç ve yasal işleyiş dışında sendikanın ekonomik demokratik mücadeleye olan bakışını, siyasal mücadeleden neyin anlaşılması gerektiğini, bu konuda yapılması gerekenleri açmak zorundadır. Üstünkörü ve dar bir bakış açısıyla hazırlanmış bir tüzük mücadele sürecinde sıkıntı yaratacak, "Tüzüğümüzde böyle şeyler yok" gerekçesini eylemsizliğin önüne getirecektir. Bu türden olumsuzluklara karşı, devrimci demokrat memurlar böylesi bir yapılaşmada etkin rol oynamalı, konfederasyonlaşma sorununu bürokrat sendika yöneticilerine bırakmamalıdır.

Konfederasyon sendikaların toplamı şeklinde algılanmamalıdır. Bu biçimsel ve yasal olan bir yandır. Esas olan tek tek parçalardan oluşan toplamın mücadele için bir avantaj konumuna getirebilmektir. Aksi takdirde bir arada olmanın hiçbir anlamı yoktur. Siyasi iktidar dün olduğu gibi bugün de memurlara sendikal hak verilmesine asla sıcak bakmıyor. Tasarının ne olacağı henüz belli değil. Buna rağmen ortak çatı oluşturmak, kurumlaşmak memurlar için dikkate alınması gereken bir durumdur. Bundan hareketle devrimci demokrat memurlar, sınıf ve kitle sendikacılığının ilkelerini, yaşanan pratikleri göz önüne alarak konfederasyonlaşmanın nasıl olacağını tartışmalı, konfederasyonlaşma geniş katılımlı, verimli, aktif ve devrimcileştirici bir süreç olarak yaşanmalıdır. Unutmamalıyız ki, örgütlenme mücadele, mücadele örgütlenme içindir. Konfederasyonu da bu temel prensiple ele almak gerekir

Sağlık emekçileri sürgünde

Türkiye'de yasaların ya da uluslararası sözleş~melerin göstermelik bir belgeden ibaret olduğu yaşanan pratiklerle defalarca ispatlandı. Kamu emekçilerinin sendikalaşmasının yasaklanamayacağı gerek ILO sözleşmesinin kabulü ile gerekse yargı kararları ve siyasi iktidarın bu konuda hazırladığı yasa tasarısıyla açıkken, sendikal çalışma yapan emekçiler üzerindeki baskılar hiç durmadan devam ediyor, Kimi yerde valiler, kimi yerde kaymakamlar, kimi yerlerde ise diğer mülki amirler sendika merkezleri, şubeleri ve üyeleri üzerinde terör estiriyorlar. Bunun son örneğini Sivas'taki sağlık emekçileri yaşadı.

Sağlık-Sen üyesi Kadir Ecer ve sağlık emekçilerinden hemşire Şenay Öztürk, Sevda Karakuş, Yasemin Hamarat, Dr. Ercan Yavuz ve Dr. Hüseyin Demire! Sivas'ta çalıştıkları Hastanelerden değişik üllere valilik kararıyla sürgün edildiler. Sürgüne gerekçe olarak neyi neden olarak gösterilerse göstersinler, asıl neden sürgün edilenlerin sendikal çalışma yapmaları ve ilerici demokrat olmalarıdır.

Sağlık-Sen Genel Merkezi İS Ağustos'ta sürgünleri kınayan bir basın açıklaması yaptı. Anti-demokratik uygulamaların sağlık emekçilerini yıldıramayacağı belirtilen açıklamada şunlar dile getirildi, 'Uluslararası kamuoyunda haklı görünmek için ILO sözleşmelerini ve diğer İnsan hakları sözleşmelerini imzalanmakta, lafta bunları söylemelerine rağmen ülke içinde bunun tam tersi yapılmaktadır. Bu ikiyüzlülüktür. Bu düzenin ve hükümetin biz emekçilerin nezdinde meşruluğu kalmamıştır.

Kamu emekçileri sadakayı sahiplerine postaladı

Çiller ve Karayalçın hükümetinin aylarca yaptığı hesaplardan sonra memurlara verdiği 217 bin lirayı alan kamu emekçileri ülke çapında, özellikle de büyük şehirlerde düzenledikleri eylemlerle sadakayı Çiller ve Karay alçı n'a iade ettiler.

Ankara, İstanbul, Adana, İzmir, Gaziantep, Kayseri ve Samsun'da binlerce memur, bu protestoyla birlikte tekrar ve tekrar sendikal hak taleplerini haykırdılar.

Memurlar, **İstanbul'da** öğle saatlerinde KÇSP'nin kararı doğrultusunda Gayrettepe'de, Anadolu Yakası'nda ve Sirkeci Postanesi önünde aynı anda eylem yaptılar. Sirkeci Postanesi önünde toplanan değişik işkolundan yaklaşık 150 memur, *"Yüzdelik Utanç Zammı Değil Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika", "Susmanın Zamanı Değil, Sıra Sana Geliyor", "İşten Atılmalara, Soruşturmaya, Baskılara Hayır", "Ücretli Kölelik Düzenine Hayır"* yazılı dövizler açtılar. Kamu emekçileri basın açıklaması okunurken de sık sık aynı içerikte sloganlar attılar. Açıklamadan sonra 217 bin liralık zammın(!) yer aldığı zarflar Çiller ve Karayalçın'a postalandı.

Aynı protestoyu memurlar **Ankara'da** Yenişehir Postanesi önünde gerçekleştirdiler. Çoğunluğu Ener-Sen ve Yapı Yol-Sen'e üye memurların katıldığı gösteride, Ener-Sen Genel Sekreteri Sefa Koçoğlu bir konuşma yaptı. Koçoğlu konuşmasında *"Emeğimizin^karşılığını tek taraflı olarak belirlenen sadaka zamlarla değil, demokratik hakkımız olan grevli-toplu sözleşmeyle almak istiyoruz."* dedi. Basın açıklamasından sonra Ankaralı kamu emekçileri 217 bin liranın 17 bin lirasını Çiller' e postaladılar.

Adana'da ise kamu çalışanları Büyük Postane önünde toplanarak, *"Suskun Toplum İstemiyoruz", "Yaşasın Sendikal Mücadelemiz"* şeklinde slogan attılar. Hazırlanan basın açıklamasını KÇSP adına dönem sözcüsü Ener-Sen Adana Şube Başkanı Hasan Balıkçı okudu. Açıklamada, *"Adana KÇSP olarak, 217 bin liralık komik zammın 200 bin lirasını Çiller'e, 17 bin lirasını Karayalçın'a bütçeyi yamamaları için iade ediyoruz"* denildi.

İzmir'de de Alsancak Postanesi önünde toplanan memurlar aynı şekilde basın açıklaması yaptıktan sonra komik zammı Başbakan ve yardımcısına postaladılar.

Isırgan

10 GÜNLÜK MUHTEŞEM İCRAATIN GÜNLÜĞÜDÜR!

Bakanlığa başladığı günden bu yana mizahın en ince örneklerini bizlere cömertçe sunan Azimet Köylüoğlunun incilerini aynen yayınlıyoruz.

Bütün karakollara insan hakları evrensel beyannamesin?» asacağım.
Bizimkisi sivrisinek saz misali, asıyoruz ama, pek anlaşılacağından değil.
Cudi'ye çıkıp, oradaki askerleri denetleyeceğim.
Boşverin Cudi'ye çıkmayı, Cizre'ye giderken şöyle bir bakıveririz yeter.
Paramızı tanka, topa vermeyelim.
Dağlarına bahar gelecek memleketimin.
Bölgeye atılan bombaları, yağmur bombalarına çevirelim.
Yahu kardeşim takip etmeyin beni, dönün geri... (Polislere)
Cennetin de, cehennemin de; yani insanın olduğu her yerin bakanıyım.
Sekiz günlük bakanım, herkes tanıyor beni burada. (Suriye)
Bundan sonra sik sik demeç vermeyeceğim, beni aptal yerine koyuyorlar.

KUPÜR'CE

Şarap içti

Ünlü ajandam Yahya hoca, "Çağlı sebat, adı var" diyerek bir tarafa sarabın uçurumlarından sinsi ölüm maşasına oturup sallıtlık yapıyor.

Yazar eşiyle birlikte kaçırılan ve yaralıyla ulaşılan Ali Ekber Yıldırım'ın ölümüne gönderme. (Fotoğraf: Yasin ÇAPALIKÇI)

Son dönemde bu tip haberlere sik sik rastlıyoruz. "Demirel ayran içti", "Çiller et yedi", "Mesut Yılmaz karpuz yedi" gibi... Burjuva medya iyi çalışıyor doğrusu. En son katıldığı bir düğünde Vehbi Koç'un ne yediğinin, ne içtiğinin hepsini öğrendik sayelerinde. Bir tek onların tuvalete gidişini yazmayı ekalk bıraktılar. Yine de mütetekkiriz. Böylece daha da aydınlanıp (!) onların sadece halkın cebinden hortumlayarak yağma ve talanla beslenmediklerini ve normal vatandaşlar gibi ayran içip, kavun-karpuz yediklerini öğrenecek ve kötü "önyargı"larımızdan kurtulmuş olacağız!
Öyle ya biz onların hep "deveyi havuduyla yutarak" beslendiklerini sanıyordukl Bizi gidi şom ağızlar bizi!..

Haftanın ilk beşi...

Nusret Demiral ***(Ankara DGM Bapsavcısı):*** Aziz Nesin'i idama yargılamaya karadı
Azimet Köylüoğlu ***(İnsan Hakları Bakanı):*** Çağdaş Pdyanna.
Gülgün Feyman ***(Show TV spikeri):*** 5. sınıf tiyatrocu anlatımıyla efendilerine yaltaklanan aciz bir köpek tavrıyla Bağcılar direnişini "yorumladı".
Tanju Çolak ***(Futbolcu, kaçak vatansever, tutuklu vatansever):*** İnşallah Baki Tuğ sayesinde özgür vatansever. **Türkeş** ***(Sivil Faşistlerin Genel Başkanı):*** "İnsan hakları bayrağı milliyetçilerin elinde" diye bir demeç verdi. (Köylüoğlu duymasın)

Paraguay'dan mektup var!

Isırgan muhabirleri Paraguay'dan Gebze Cezaevi'ne gönderilmiş bir mektubu tesadüfen ele geçirdiler. Kamuoyunun da bilgi sahibi olması gerektiğini düşünerek yayınlıyoruz.

"Merhaba yoldaşlar... Yani eski yoldaşlar... Bizleri uzun süredir arayamadım... Fakat cezaevindeki yalnızlığınız tahmin ederek mektup yazmaya karar verdim. Mektupla birlikte bir de paket yolluyorum. Pakette Paraguay elçiliği ve 100 dolar parası var... Hayırlı yapmanız.

Yoldaşlar, pardon... (Yani size nasıl hitap edeceğimi şaşırıyorum, kusura bakmayın) Eski yoldaşlar... İnanır mısınız, buralda o kadar rahatım ki, anlatamam. Bir sürü arkadaş edindim kendime. Ortaklık meselelerşiyen çalışıyorum... Zaten ben de meskil meselelerşiyen ilgileniyorum. Eğer bir gün cezaevinden ve Devrimci Sol'dan firsat bulup da buralara yolunuz düşerse beklerim... Hiç çekinmeyin.

Aramızda binlerce kilometre de olsa elçiler arada sırada haber alabiliyorum. Birbirinize diştiğinizdi öğrendim en son... Yahu allahaşkına bırakın artık bunları, neyin kavgasını yerbyorsunuz?.. Hayat kısa. (Gerçekten kısa... Özellikle elçiler durumunuzda) O yüzden kardeş kardeş geçinin, mutlu olmaya çalışın.

Mektubumu son vereyim, hepinizi en devrimci (eiz darbeci anlayın -ev-) duygularımla kucaklarım.

BÜLEYMAN

OLTA

Çevre Bakam **Rıza Akçalı: "Turizmimiz baltalanmaya çalışılıyor."** Yıllardır baltalaya baltalaya elle tutulur yanını bırakmadınız.

İstanbul Büyükşehir Belediye Bsk. T.Erdoğan: "Terkos'ta, Büyükçekmece'de. ömerli'de su vardı da. biz suyu boşalttık mı?" Bu sözler şimdi Çankaya'dakinin *'80* öncesi söylediklerini hatırlatıyor.

Devlet Bakanı Aykon Doğan: "IMF'den baskı görmedik." Yalan... Yalan! Vallahi yalan...

Castro: "Halkım yanımdadır"

Küba direniyor. ABD emperyalizmi sosyalizmin bayrağının hem de burnunun dibinde dalgalanmasına tahammül edemiyor. Çünkü dünyanın herhangi bir köşesindeki sosyalist bir iktidar, emekçilerin orak-çekiçli yıldızını dalgalandıran devrimci bir eylem, emperyalizme, onun yeni dünya düzenine bir meydan okuyuştur. Çünkü biliyor ki, o bayrak dünyanın herhangi bir yerinde dalgalanmaya devam ettikçe emperyalizm dünyanın "mutlak hakimi" olamayacaktır.

İşte bunun için devrimci hareketleri- ulusal kurtuluş hareketlerini yok etmek için, yeni-sömürge oligarşilerine her türlü desteği sunuyor; işte bunun *için* Küba'yı ticari ambargoyla, medya kuşatmasıyla ve askeri tehditleriyle gerilemeye zorluyor.

Küba, devrimci önderliğiyle, halkıyla direniyor emperyalizme. 8 Ağustos mitingi bu sahiplenmenin görkemli bir ifadesi oldu. Yüz binlerce insan sosyalizme bağlılığını dile getirdi, emperyalizmi lanetledi. Miting sırasında Castro Kolombiya'daydı. 600 bin kişinin katıldığı mitingi Castro şu İki sözcükle tanımladı: "Halkım yanımdadır."

Sosyalist bir Küba, sosyalizmde direnen bir Küba, emperyalizme teslim olmayan bir Küba dünya halklarının, devrimcilerin onurudur. Ama her şeyden önce de bir mevzidir.

Sınıf mücadelesi görünürdeki tüm karmaşıklığına, çizdiği tüm zikzaklara karşın, aslında çıplak bir biçimde birbirinden ayrılabilen iki safın savaşıdır. Ve bu savaşta sosyalizmin kazanımları, devrimci değerler tereddütsüz sahiplenilip savunulmalıdır.

Özgür Gelecek ABD'deki Kübalı mültecileri gösteren resmin altına şu cümleyi uygun görüyor. "Küba'da daha fazla sömürülmek yerine ABD'de daha az sömürülmeyi seçtiler."

Küba nasıl bir ülkedir? Emperyalizmle dünya halkları arasındaki savaşta yeri neredir? Ve ABD kimdir? Bu soruların yanıtı sokaktaki vatandaşın bile verebileceği bir açıklıkla ortadadır. Burjuva gazetelerin yazarları bile Küba'ya gidip yaptıkları röportajlarda devrimin halka verdiklerini, Küba halkının Batista döneminin sefaletinden nasıl eğitimden sağlığa kadar ihtiyaçları karşılanan adil bir refah düzeyine yükseldiğini tespit ederken Özgür Gelecek'teki "komünist"lere, böyle bir "tespit"i yaptıran nedir acaba? Küba'da Amerika'dan daha fazla sömürü olduğunu hangi ekonomi politik bilgileriyle açıklıyorlar acaba?

Küba'nın gücü oranında emperyalizmin yeni dünya düzeninin karşısına çıkışı, ya da, sosyalizmin prestijini, devrimci değerleri koruma noktasında, örneğin bir "Ochio Davası"ndaki tavrı Özgür Gelecek'çilere bir şey ifade etmiyor anlaşılan. Oysa etmeli.

Türkiye solunun bir başka "komünist"i Gerçek, Küba'yla ilgili bir yazı hazırlıyor. Başlık: "Küba trajedisi"... Trajedi olan nedir? Pek çok sosyalist ülkenin kapitalizme dönüş yaptığı bir süreçte sosyalizmde direnmek Gerçek'çilere "trajedi" olarak gözüküyor anlaşılan. Çünkü onlar koşulların tüm olumsuzluğuna karşı direnmenin siyasal anlamını, önemini bilmiyorlar. Bunu hayata geçirebilecek bir siyasal cesarete tanık olunmuyor tarihlerinde. Cunta yıllarının azgın terörü altında, cezaevlerinde direnme, gerektiğinde bölebilme tavrını gösteremeyip ricatların, geri adımların teorisyenliğini yapanlar, elbette emperyalizm tarafından kuşatılmış bir Küba'nın sosyalizmde direnmesini başka türlü değerlendiremezler, özü sosyalizme inançsızlıktır. Direnmeye, halkların gücüne güvensizliktir. Özgür Gelecek ya da Gerçek'çi "komünist"lerin Küba'ya ilişkin değerlendirmelerinin özü budur.

Sosyalizme, devrimci değerlere, ilkelere ters düşen yanlar görüyorsak onları eleştirmeyecek miyiz? Eleştireceğiz elbette. Ama emperyalizme karşı direnen yanını, sosyalizmin kazanımlarını, devrimci değerleri savunan yanını sahiplenerek. Bu ikisi birbirinin karşıtı değildir zaten. Tersine devrimci anlamda sahiplenmenin birbirini bütünleyen iki yanıdır.

Emperyalizm Irak halkını tarihin en vahşi bombardımanıyla katlederken olan biteni "it dalaşı" diye niteleyip emperyalizm karşısında tavırsız kalanlar; neredeyse AEP'nin borazanlığını yapıp sürec biraz sallantıya girince, var olan sosyalist kazanımları savunma cesareti bile gösteremeyip bir günde kıblelerine sırtlarını dönenler, kendi pratiklerinde de tutarlı bir anti-emperyalist çizginin sahibi, sosyalizmin kararlı savunucuları olamazlar elbette.

Özgür Gelecek'çi, Gerçek'çi, "komünist"ler, Küba'nın emperyalizm karşısında yaşadığı zorluklara bakıp Küba'ya ilişkin yıllardır söyleyip durdukları -ara ara kendileriyle çelişseler de- "küçük burjuva diktatörlüğü" tespitleri doğrulanacak diye için için seviniyorlar belki. Hayır sevinmeyin. Küba geriler, Küba sosyalist bir ada olarak batarsa bundan siz kazançlı çıkmazsınız, dünya halkları kazançlı çıkmaz, kazanan emperyalizm olur... Sizse her halükârda kaybeden taraf olacaksınız. Emperyalizmin kuşatmasına ve inançsız, güvensiz sol grupların bu kuşatmayı kayıtsız izlemelerine, hatta emperyalizmin "çöktü, gitti gidiyor" propagandasına katılmasına karşın direnen bir Küba, adayı batırma pahasına sosyalizmde ısrar eden bir Küba, sizin siyasi iflasınızdır.

Komünizm yüce bir idealdir. Komünist olmak ise, insan kişiliğinin yücelmesidir. Irakla ya da Romanya'da halklar katledilirken, onun acısını ve öfkesini duymayanlar, Küba'da ya da Bağcılar da insanlar direnir, sosyalizmin bayrağını yüceltirken bunun coşkusunu duymayanlar, bu sıfata layık değillerdir. Tez elden bırakın bu sıfatı. Kirletmeyin daha fazla.

Devrimciler, dünyanın neresinde olursa olsun, emperyalizme karşı her direnişi kararlılıkla savunacak, sosyalizmin onlarca yıllık kazanımlarını tereddütsüz sahiplenecektir. Bugün devrimciliğin ve enternasyonalizmin ölçüsüdür **bu.0**

Güney Koreli öğrenciler yine meydanlardaydı

"Emperyalizme Hayır!"

Güney Koreli öğrenciler, hükümetin yasağına rağmen "Kore'nin Japonya'nın sömürge yönetiminden kurtuluşunun 49. yıl dönümü" dolayısıyla gösteriler düzenlediler. Seul Üniversitesi'nde yapılan "Güney Kore'deki ABD askeri varlığım protesto" gösterilerinde yaklaşık 10 bin radikal öğrenci, savunma anlaşması uyarınca Güney Kore'de 36 bin ABD askerinin bulunmasının yarıncadadaki gerginliği artırdığını ve Güney ile Kuzey'in birleşmesi önünde engel olduğunu vurguladılar. Gösteriyi dağıtmaya çalışan polisle öğrenciler arasında çıkan çatışmalarda 200 kişi yaralandı.

Protesto gösterilerinin ardından polis Seul'de terör estirerek 1244 öğrenciyi gözaltına alınca, Güney Koreli öğrenciler, Kwangju Polis Karakolu'na saldırdılar. Karakola taşla, sopayla ve molotof kokteylleriyle saldıran öğrenciler büyük hasar verdiler.

Susmayan, boyun eğmeyen, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı tavrım en radikal anlamda, sokaklarda 10 binler olup, polisle saatlerce çatışarak dile getiren Güney Kore öğrencileri, ezilen halkların gençliğine açık-net mesajlar veriyorlar. Emperyalizmin dünya halklarını teslim alamayacağım gösteren bir örnek oluyorlar.

♦ ♦ ♦

ABD emperyalizminin Haiti oyunu

ABD aylardan beri yürüttüğü manevraların sonunda "nihayet" işgal kararı aldı. BM Güvenlik Konseyi de bu kararı onayladı. Haiti'deki cuntanın lideri Cedras ise ABD emperyalizmine karşı "direneceklerini" açıkladı.

ABD niye işgal kararı aldı ve gerçekte ABD'nin adamı olan Cedras neye "direniyor"?

Haiti'nin ABD emperyalizmi ile tanışması çok eskilere dayanmaktadır. 1915'te ABD Deniz Kuvvetleri Haiti'yi işgal etmiş, 1934'te de Haiti'den çıkarken yeni sömürgeciliğin tohumlarını atmıştır. Bu tohumun ilk filizi ise emperyalizmin kendi eliyle büyütüp beslediği Haiti ordusudur. Haiti ordusu 60 yıldır emperyalizmin çıkarlarını korumak uğruna halka terör ve baskının her boyutunu yaşatmıştır.

Bugün Haiti'de durum bir yanıyla, 1991 Eylül'ünde bir darbeyle iktidara el koyan Cedras cuntasının yönetimde kalmak için gösterdiği ısrarın bir sonucu olarak ortaya çıktı. Cedras darbe yaptığında ses çıkarmayan ABD, cuntanın ekonomik krize ve yükselen halk muhalefetine engel olamaması nedeniyle kendi tekellerinin çıkarlarını koruyamaz duruma gelince cunta karşısındaki tavrını değiştirdi. ABD yönetimi bugün 1990'da seçimle yönetime gelip, '91'de darbeyle uzaklaştırılan Aristide'nin ülkeye ve makamına geri dönmesini istiyor. ABD'nin ve BM'nin çabalan sonucunda Cedras ve Aristide New York'ta görüşmek için bir araya gelmişlerdi. New York görüşmeleri anlaşmayla sonuçlanmış ve Haiti'de "demokrasi"ye geçişin tarihi belirlenmişti. Ancak Cedras'ın, Aristide'nin ve ABD'nin çıkarları arasındaki çelişkiler nedeniyle bu anlaşma yürümedi.

ABD, Cedras yönetimini dize getirmek için ilk olarak, sıkı bir ambargo uyguladı, Haiti'nin dış hesaplarını dondurdu ve bununla beraber hava ve deniz trafiğini yasakladı. Son olarak da Dominik Cumhuriyeti'nin sınırına asker yığıp Haiti'nin bu sınırdan mal akışını engelleyerek iktidarı iyice sıkıştırmış oldu. ABD şu anda Haiti açıklarında müdahale için 13 savaş gemisi ve binlerce askeri hazır bulunduruyor.

1991 yılında bir darbeyle yönetimi ele geçiren cunta, ABD'nin işgal tehditlerine rağmen ülkeden ayrılmazken, orduyu da olası bir müdahaleye karşı hazırlıklı tutmaya çalışıyor. Askeri birlikler alarm durumuna geçirilirken, yapılan yayınlarda halktan Amerikan askerine karşı savunma yapmaları isteniyor. Öte yandan ABD yönetimi de dünya kamuoyunu işgale hazırlamaya çalışıyor. Kısacası ABD, Haiti'nin diğer diktatörlüklere "kötü örnek" olmasını istemiyor.

Onlar zafere olan inancımızdır

13 Ağustos 1992, Ankara (Küçükesat-Maltepe)

Direniş geleneğine inanç ve kararlılıkla sahip çıkılarak, devrim tarihine yeni bir sayfa daha ekleniyordu Küçükesat'ta, Maltepe'de. Çiftehavuzlar'da dalgalanan bayrak Adana'da kanlarıyla umudun adını duvara yazanlar tarafından dalgalandırıldı. Ve 13 Ağustos 1992'de Ankara'da bayrağı taşıyanlar, yine kanlarıyla umudun adını yazanlardı.

Vehbi Melek (1962-...)

Tunceli-Hozat'tan işçi bir Kürt ailesinin çocuğuydu. Ortaokul-lise yıllarında başladığı devrimci mücadeleyi 12 Eylül zindanlarında direnişlerde sürdürdü. Örnek bir SDB komutanı olarak şehit düştü.

Nurten ACAR (1965-....)

Erzurum-Hınıslı Kürt bir ailenin çocuğuydu. Demokratik platformda kadın örgütlenmesi içinde çalışan Nurten, SDB savaşçısı olarak şehit düşerken, hareketimizin kadın kahramanlarının onurlu bir temsilcisi oldu.

Dört bir yandan sarsa da zulüm
Nice pusularda yenildi ölüm
Esir düşmek değil mesele gülüm
Kanla yazmaktır umudu.

Nurhayat Beyhan (1969-...)

Yoldaşları Eyüphan ve Arslan'la birlikte kuşatıldığı üste onurlarını, direnme geleneklerini isteyen düşmana teslim olmadı. Yine kanıyla umudun adını duvara yazanlardan biri olarak şehit düştü.

Eyüphan Polat (1966-...)

Sivas-Zaralı Kürt bir ailenin çocuğuydu. Esma'ların yarattığı geleneği sahiplenerek yoldaşları Nurhayat ve Arslan'la birlikte umudun adını kanıyla yazanlardan biri olarak şehit düştü.

Arslan Arı (1963-...)

Bursa-Gemlikli yoksul bir köylü ailesinin çocuğuydu. Lise yıllarında başladığı devrimci mücadelesini 12 Eylül zindanlarında direnişlerde sürdürdü. Bir SDB savaşçısı olarak, kanıyla umudun adını duvara yazanlardan biri olarak şehit düştü.

Kemal Aygül (1968-...)

Kürecikli yoksul bir ailenin çocuğuydu. Kararlı ve harekete bağlı bir devrimciydi. Devrimci Sol Halk Milisleri üyesi olarak çalışmalarını sürdürürken, polis tarafından katledildi.

Hüseyin TAŞ

"Emperyalizme, Faşizme, Pahalılığa ve İşsizliğe Karşı Mücadele" kampanyasında, Migros kamyonunun kaçırılarak halka yağ dağıtılması eyleminde polis tarafından katledildi. Anısını mücadelemizde yaşatacağız.

Nuri ASLAN

Metin KÖSE

Ayhastı'da iki köy arasında çıkan çelişkinin giderilmesi çabalarından sonra düzenlenen barış toplantısına giderken 12 Ağustos 1980'de geçirdikleri trafik kazasında aramızdan ayrıldılar. Anılarını mücadelemizde yaşatacağız.

Hakan Kasa (1975-...)

Kars doğumlu, yoksul bir ailenin oğlu. Şişli bölgesi milis savaşçısı görevini sürdürürken katledildi.

Erdoğan ŞAKAR

Perpa katliamında gözaltına alındı. Daha sonra polis tarafından kaybedildi.

GÜL YANGINI ÖMRÜMÜZ
İşitmez mi bizi ülke
Güneş serdik umutlara
Ey direnç döktüğüm ter
Ey yarım kalmış türküler
Tarihlere yıldızlara anlatın bu öykümüzü

13 Ağustos 1993, İstanbul PERPA

Devrimci hareket içinden çıkan darbeci ihanet çetesi, tüm ahlaksızlığı ve pisliğiyle devrimci değerleri kirletirken, devrimci gelenekleri ayaklar altına alırken kontrgerillayla da işbirliği içine girmeyi ihmal etmedi.
Devrimci insanları gözaltına alıp, işkence yapanlar 13 Ağustos 1993'te İstanbul PERPA'da kontrgerillayla işbirliğine girerek devrimci insanların katledilmesine yol açtılar.
Onlar, devrimci hareketi değerleri, gelenekleri sahiplenmede, darbeci-kontra çetesine karşı tavır almada olumlu bir örnek olarak anılacaktır.

Mehmet Salgın (1972-...)

Dersim-Mazgirt doğumlu, Kürt milliyetinden bir ailenin çocuğuydu. Topkapı birinci milis komutanı görevini sürdürürken katledildi.

Selma ÇITLAK

Nebi'nin işyerinde çalışan işçilerdi. Katliama meşruluk kazandırmak için katledildiler. Halkımızın onurlu insanları olarak anılarını mücadelemizde yaşatacağız.

Sabri ATILMIŞ

Devrimci hareketin bir sempatizanı. Darbeciler tarafından kaçırıldı, işkence gördü. Perpa'daki kendi işyerinde katledildi.

Nebi AKYÜREK

CASTRO: "HALKIM YANIMDADIR"

- 8 Ağustos'ta Küba'da 600 bin kişi ABD emperyalizminin saldırılarına karşı miting düzenledi. Küba halkı sosyalizmin bayrağını bir kez daha dalgalandırdı, sosyalizme sahip çıktığını gösterdi.

- Kendilerine "devrimci", "komünist" gibi sıfatlar yakıştıran kimileri ise Küba'yı, sosyalizmi karalamakta bir sakınca görmüyorlar. Sosyalist bir Küba'nın, sosyalizmde direnen, emperyalizme teslim olmayan Küba'nın dünya halklarının, devrimcilerin onuru olduğunu anlamıyorlar. Tıpkı Özgür Gelecek ve Gerçek dergileri gibi...

✓ ABD emperyalizminin Haiti oyunu.

✓ Güney Koreli öğrenciler yine meydanlardaydı. "Emperyalizme Hayır".

Yazısı Sayfa 22'de

Darbecilerin birbirine darbesi

Belge-2 İBRAHİM HAFTA'NIN İBRAHİM BİNGÖL'E DARBESİ

✓ Komplolarını, ihanetlerini, alçalmalarını, iğrençliklerini kendi kalemlerinden yayımlamayı sürdürüyoruz.

✓ Hayri de kurtardı. SIRADAKİ KURTARICI GELSİN

Yazısı Sayfa 16-17'de

TKP/ML KÜLTÜRÜNÜN OLUMSUZLUKLARI

- TKP/ML'nin tarihi, bir dönem savundukları düşüncelerini bir sonraki dönem mahkum etmelerinin örnekleriyle doludur. Çünkü "inkar etmek" köklü bir TKP/ML geleneğidir. Her şey yeni baştan sorgulanmakta, hiçbir değerin korunmasına çalışılmamakta, her yol mübah sayılmaktadır.

- TKP-ML'nin grup çıkarları için yapamayacağı şey yoktur. Kendisi için propaganda malzemesi olabilecek, kendini büyük ve doğru gösterecek her türlü aracı kullanabilecek, yalan, demagoji, çamur atma, burjuva yöntemlere baş vurma, sol içi tartışmayı körükleme –tıpkı devrimci hareketteki darbe sorununda olduğu gibi– tehdit, kısacası akla gelebilecek her şeyi yapabilecek durumdadır...

Yazısı Sayfa 15'te

İşçi sınıfı içinde devrimci örgütlenme:
Devrimci sendikacılık, komiteler, sınıfın şiddeti ve DİH

Sınıfı tüm talepleriyle kucaklayabilmeliyiz

- Sendikacılarımız ve sendikalar içindeki devrimciler kendilerini devrim mücadelesinden bir an bile ayrı düşünmemeli, klasik sendika kalıplarının, anlayışının, kendileri ile devrim arasına girmesine izin vermemelidir. Sendikal mevzide sonuna kadar savaşmak gerekiyor. Ama savaşımızı buraya hapsettiğimizde, patronların, faşist terörün karşısında güçsüz kalmak, sendika yönetimlerinde mutlaka olmak gibi klasik sendikal anlayışta sıkışıp kalmak kaçınılmaz olacaktır.

- Bugün işçi sınıfı bazında da yasal sınırlar içinde kalarak bir mücadele sürdürmek olanaklı değildir. Hak almanın yasal güvenceleri yoktur bu ülkede. Var olan yasalar ise bir bakanın, bir polis şefinin keyfiyetindedir. Bu koşullarda işçileri fedakarlığa, uzlaşmaya, radikal mücadeleden uzak durmaya çağıran işçi düşmanı anlayışlar mahkum edilmelidir.

- İşçi sınıfı, komiteleri, sendikaları, devrimci şiddetiyle bir bütün olarak güç olabileceği bir örgütlenmeyi Devrimci İşçi Hareketi çatısında kuracaktır.

Yazısı Sayfa 12-14'te

KÜRDİSTAN Salgın hastalıklar kapıda

- Urfa'da içme suyu ve şehir su şebekesinin durumu nedeniyle insanlar hastalık tehlikesiyle karşı karşıya. Aynı durum Diyarbakır, Gaziantep, Mardin ve göçlerle durmaksızın büyüyen diğer şehirler için de geçerli. Sağlık hizmetleri ise en alt düzeye indirilmiş durumda.

✓ Uzman doktorlar bir gün bile kalamadı.

✓ Sağlık politikasındaki olumsuzlukların nedeni devlettir.

Yazısı Sayfa 7'de